

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Çevrimiçi Kız

ZOE SUGG

SISTER'S PLANET

Çevrimiçi Kız

Pegasus Yayınları: 1119
Gençlik: 200

Çevrimiçi Kız

Zoe Sugg

Özgün Adı: Girl Online

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatih Rüşdü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2015

ISBN: 978-605-343-580-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Zoe Sugg, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Random House Company'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez İngilizce, Penguin Books Ltd., London tarafından yayımlanmıştır.

Yazarın her hakkı saklıdır.

Ön kapak copyright: insan gölgeleri © Moe Taninaka/EyeEm/Getty Images; sahildeki kız © Erica Bartel Photography/Getty Images; balık gözü lomo ve deniz © Amanda Mabel Photography/Getty Images; pembe milkshakeli kız © Dean Belcher/ Getty Images; atlıkarınca © Daisy Trodd; bulutlar © Melissa King/Shutterstock; Empire State Binası © Ben Peterson/Getty Images; uçak penceresi © Jasper James/ Getty Images; arka plan © Tom Merton/Getty Images

Arka kapaktaki yazar fotoğrafı © Zoe Sugg

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ZOE SUGG

Çevrimiçi Kız

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı, yayımlanmasında emeği geçen herkese ithaf etmek istiyorum. Kanalımı takip eden, videolarımı izleyen ve 2009'dan bu yana blogumu okuyan herkese. Desteğiniz benim için çok değerli. Her biriniz ne kadar çok sevdiğimi anlatacak kelime bulamıyorum. Siz olmadan elinde tuttuğunuz bu kitap da olmazdı.

★★ *Bir yıl önce...* ★★

22 Kasım

Merhaba, Dünya!

Bir blog açmaya karar verdim.

Bu blogu.

Neden, diye sorabilirsiniz.

Kola kutusunu sallayıp açtığınızda patlayıp her yere saçıldığını bilirsiniz. İşte şu anda ben de öyle hissediyorum. İçimde köpüren ve söylemek istediğim bir sürü şey var ama yüksek sesle söyleyecek özgüvenden yoksunum.

Babam bir keresinde günlük tutmamı önermişti. Günlük tutmanın en derin düşüncelerimizi ifade etmek için harika bir yöntem olduğunu söylemişti. Yaşlandığım zaman geriye dönüp bakmanın güzel olacağını ve “ergenlik yıllarımın kıymetini gerçekten bilmemi sağlayacağını” da söylemişti. Hımm, babamın ergenliğinin üstünden çok uzun zaman geçtiği için belli ki bunun nasıl bir şey olduğunu unutmuş. Yine de denedim; günlük yazmayı yani. Pes etmeden önce üç kez yazmayı başardım. Çoğu şunun gibiydi:

Bugün yağmur yağdı ve yeni ayakkabılarım mahvoldu. Jenny matematik dersini kırmayı düşündü. Ama kırmadı. Fen dersinde John Barry burnuna kalem sokup kanattı. Ona güldüm. Hiç etkilenmedi. Çok acayıptı. İyi geceler.

Bridget Jones sayılmam, değil mi? Daha çok aslında “hiç içimden gelmiyor ama neyse” tadında bir şeylerdi işte.

Gerçekten, bir günlüğe kendi kendime bir şeyler yazma düşüncesi bana biraz anlamsız geliyor.

Bir yerlerde, birilerinin söyleyeceklerimi okuyabileceğini hissetmek istiyorum.

Bu blog işini denemeye bu yüzden karar verdim. Tam olarak istediklerimi, istediğim zamanda ve istediğim şekilde, *birlerine* söyleyebilmek için. Ve söyleyeceklerimin havalı durmayacağından, beni aptal durumuna düşüreceğinden ya da arkadaşlarımı kaybedeceğimden çekinmeden söyleyebilmek için.

Bu yüzden bu blog anonim kalacak.

Tamamen kendim olabilmem için.

En yakın arkadaşım Viki (*gerçek ismi bu değil, gerçek adını verirsem iş anonimlikten çıkar*) kendim olabilmek için anonim kalmaya ihtiyaç duymamın “epik bir trajedi” olduğunu söyleyebilir. Ama o ne biliyor ki? O kaygı sorunları olan bir ergen kız değil. (*Aslında o da ebeveyn sorunları olan bir ergen delikanlı ama bu başka bir hikâye.*)

Bazen kaygı sorunlarımın nedeni gerçekten ergen olmam mı, diye merak ediyorum. Kabul edelim, kaygılanacak o kadar çok şey var ki...

Ergen Kızların Kaygılanması İçin En Önemli On Neden

1. Her zaman kusursuz görünmeniz gerekiyor.
2. Ve bu, hormonlarınızın feleğinin şaştığı dönemi de içeriyor.
3. Hormonların şaşmış feleği bütün hayatınızın en siyah noktalı dönemini yaşamanıza neden oluyor *(ve böylece birinci madde imkânsızlaşıyor)*.
4. Ayrıca bu dönem istediğiniz zaman çikolata alma özgürlüğüne kavuşmanıza da denk geliyor *(ve böylece üçüncü madde daha da beten bir hal alıyor)*.
5. Bir anda herkes ne giydiğinizi önemsemeye başlıyor.
6. Ve giydiklerinizin de kusursuz görünmesi gerekiyor.
7. Bir de süper model gibi poz vermeyi bilmeniz bekleniyor.
8. Ki o günün kıyafetiyle selfie çekebilirsiniz.
9. Ki o selfie'yi arkadaşlarınızın da görebilmesi için sosyal medyada yayımlayabilirsiniz.
10. Karşı cinsin gözünde vahşi bir cazibeniz olması bekleniyor *(hem de yukarıdaki dertlerle boğuşurken!)*.

Lütfen bu noktada beni trajik bir şekilde derin bir iç çekerken hayal edin.

Ama herhalde böyle hisseden tek ergen ben değilimdir, değil mi?

Hayalimde bütün ergen kızlar için için benim gibi hissediyor.

Ve belki bir gün, hepimiz aynı şeyleri hissettiğimizi fark ettiğimizde olmadığımız bir şey gibi davranmaktan hep birlikte vazgeçebiliriz.

Ne harika olurdu.

Ama o güne kadar bu blog da tamamen gerçeklerden bahsedeceğim. Ve “gerçek” hayatta rol yapmaya devam edeceğim.

Söylemek istediklerimi söyleyeceğim ve siz de *(her kimseniz)* bana katılırsanız cidden harika olur.

Burası, ergen bir kız olmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu başka biriymişiz gibi rol yapmadan konuşabileceğimiz internet köşemiz olabilir.

Ben ayrıca fotoğraf çekmeye de bayılıyorum *(fotoğrafların özel anları zamanda sonsuza dek dondurabilmesine siz de bayılmıyor musunuz? Güzel günbatımları, doğum günü partileri, kalın krema kaplamalı karamelli kapkekler...*, Bu yüzden o fotoğraflardan da bolca paylaşacağım. Ama tahmin edeceğiniz gibi anonimlik meselesinden ötürü hiç selfie olmayacak.

Pekâlâ, sanırım şimdilik bu kadar. Okuduğunuz için teşekkürler *(gerçekten okuyan varsa tabii!)*. Lütfen ne düşündüğünüzü aşağıdaki yorum kısmında paylaşın.

Çevrimiçi Kız, çevrimdişi olur mucks

★ ★ Birinci Bölüm ★ ★

Günümüz...

Hey, Penny, William Shakespeare'in
harflerini değiştirince "weakish speller"¹
elde edeceğini biliyor muydun?

Elliot'tan gelen mesaja iç geçirerek baktım. *Romeo ve Juliet*'in kostümlü provasını izlediğim süre boyunca (hayatımın *asla* geri alamayacağım üç saati, Elliot beni Shakespeare hakkında yüzlerce rastgele mesajla bombardımana tutmuştu. Sözüm ona, bunu beni can sıkıntısından kurtarmak için yapıyordu ama cidden, Shakespeare'in 1564'te vaftiz edildiğini bilmeye kimin ihtiyacı vardı? Ya da yedi kardeşi olduğunu?

"Penny, Juliet'in karavandan sarkarken fotoğrafını çeker misin?"

Derhal fotoğraf makinemi aldım ve başımla Bay Beaconsfield'ı onayladım.

1 (İng.) Berbat heceleyici. (ed.n.)

Bay Beaconsfield, on birinci sınıfların tiyatro öğretmeniydi. Jöleli saçlar ve “Bana Jeff deyin” tavırlarıyla çocuklarla iyi anlaşmayı seven öğretmenlerdendi. *Romeo ve Juliet* uyarlamamızın bir Brooklyn gettosunda geçmesinin ve Juliet’in balkon yerine, karavandan sarkmasının nedeni de buydu. OEYA’m (*Okuldaki En Yakın Arkadaş*) Megan, Bay Beaconsfield’a bayılırdı; zaten Bay Beaconsfield da bütün başrolleri ona verirdi. Şahsen ben onu biraz ürkütücü bulurdum. Öğretmen dediğin ergenlerle takılmak istememeliydi. Kitap altı çizmek, okul teftişleri için stres yaratmak ve öğretmenler odasında başka nelerle uğraşılıyorsa, onları yapmak istemeliydi.

Sahnenin yan tarafındaki basamakları çıkıp Megan’ın önünde yere çöktüm. Başında bir beysbol şapkası, boynunda ucunda bir dolar işareti sallanan sahte altından bir kolye vardı. Başka bir yerde, ölse bu kılıkta gezmezdi; Bay Beaconsfield’a sevgisi bu kadar büyüktü işte. Tam fotoğrafını çekecekken bana doğru tısladı. “Benimin çıkmamasına dikkat et.”

“Ne?” diye fısıldadım.

“Burnumun yan tarafındaki nokta. Fotoğrafa girmemesine dikkat et.”

“Ah. Tamam.” Biraz yana kayıp yakın plana geçtim. Bu taraftan ışığın harika geldiği söylenemezdi ama en azından beni görünmüyordu. Fotoğrafı çektikten sonra sahneden inmek için döndüm. İnerken ses odasına baktım. Bay Beaconsfield ve iki yönetmen asistanı dışında, bütün koltuklar boştu. İçgüdüsel olarak rahat bir nefes aldım. Kalabalıkla aramın iyi olduğunu söylemek, Justin Bieber’ın paparazzilerle arasının iyi olmadığını söylemek gibi olurdu. İnsanların sahneye nasıl çıkabildiklerini bilmiyordum. Bir fotoğraf çekmek için birkaç saniye çıkmak bile beni huzursuz etmeye yetiyordu.

Ben basamakları telaşla inerken Bay Beaconfield, “Teşekkürler, Pen,” dedi. Onunla ilgili insanın içini ürperten bir diğer gerçek de hepimize isim takmasıydı. Çok acayip değil mi? Ailemin bana takma adla seslenmesine razıyım ama öğretmenlerim için aynı şeyi söyleyemezdim!

Sahnenin yan tarafındaki güvenli köşeme döndüğüm anda telefonum yine öttü.

Aman Tanrım, Shakespeare’in zamanında
Juliet’i erkekler oynarmış. Ollie’ye bunu
söylemelisin... Yüzünü görmek isterdim! ☺

Şu anda Megan’ı süzmekle meşgul olan Ollie’ye baktım.

Gelmiş geçmiş en berbat New York aksanıyla, “Ama, dur! Şu pencereden süzülen ışık da ne?” dedi.

Kendimi tutamayarak iç geçirdim. Megan’ınkinden bile beter, ona bir *Jeremy Kyle*² konuğu ve Snoop Dogg melezi havası veren kostümüne rağmen, Ollie şirin görünmeyi bir şekilde başarıyordu.

Elliot, Ollie’den nefret ederdi. Ollie’nin cidden kendini beğenmiş olduğunu düşünür ve ona Ayaklı Selfie derdi ama dürüst olmak gerekirse onu gerçekten tanıımıyordu. Elliot, Hove’da bir özel okulda okuyordu ve Ollie’yi sadece ona kumsalda ya da şehirde denk geldiğimiz zamanlarda görmüştü.

Ollie nihayet repliğinin sonuna gelince, “Penny’nin bu sahnede benim de fotoğrafımı çekmesi gerekmez mi?” diye sordu. Rolü aldığından beri hep yaptığı gibi, Amerikan aksanıyla konuşmaya

2 İngiliz ITV kanalında yayınlanan bir sohbet programı. (ç.n.)

devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa zirvedeki bütün aktörler böyle yapıyor ve buna “metot oyunculuğu” deniyordu.

“Elbette, Olzz,” dedi Bana-Jeff-De. “Pen?”

Telefonu bırakıp tekrar basamaklara koştum.

Ollie şapkasının altından, “Beni iyi tarafımdan çekmeye dikkat eder misin?” diye fısıldadı. Şapkasının önünde siyah, parlak harflerle STUD baskısı vardı.

“Elbette,” diye yanıtladım. “Şey, hangi taraftan çekeyim tam olarak?”

Ollie bana delirmişim gibi baktı.

“Ayırt etmesi çok zor,” dedim kıpkırmızı bir suratla.

Ollie kaşlarını çatmaya devam etti.

“Yani bana ikisi de iyi görünüyor,” dedim gittikçe artan bir umutsuzlukla. Aman Tanrım! Neyim vardı benim? Elliot’ın dehşet içinde cırladığını duyar gibiydim. Neyse ki tam bu noktada Ollie sırtıtmaya başladı. Bu ona gerçekten çocuksu ve daha ulaşılabilir bir hava verdi.

“Sağ taraf,” dedi ve yüzünü tekrar karavana çevirdi.

Emin olmak için, “Şey... Senin sağ tarafın mı, benim mi?” diye sordum.

“Haydi ama Pen, bütün gün bekleyemeyiz!” diye seslendi Bay Beaconsfield.

“Elbette benim sağ tarafım,” diye tısladı Ollie bana yine bunamışım gibi bakarak.

Artık Megan bile bana ters ters bakıyordu. Yüzüm yanarak fotoğrafı çektim. Işığı, açıyı falan kontrol etmek gibi, her zaman yaptığım şeylerin hiçbirini yapmadım. Sadece düğmeye bastım ve kendimi sahneden aşağı attım.

Prova nihayet bittikten ve ben Elliot’tan Shakespeare’in on sekiz yaşında evlendiğini ve toplamda otuz sekiz oyun yazdığını

öğrendikten sonra aramızdan bir grup milkshake ve patates kızartması için JB'nin Yeri'ne doğru yola çıktık.

Deniz kenarına ulaşınca Ollie benim yanımda yürümeye başladı. "Nasil gidiyor?" diye sordu sahte New York aksanıyla.

"Şey, iyi, teşekkürler," dedim. Dilim düğümlenmekte zaman kaybetmedi. Gangster Romeo kostümü olmadan daha da iyi görünüyordu. Sarı, sörfçü saçları kusursuz bir dağınıklıkta ve mavi gözleri kış güneşi altındaki deniz gibi ışıldıyordu. Dürüst olmak gerekirse, tipim olduğundan tamamen emin değildim; müzisyen-sporcu karışımı kusursuzluğu biraz abartılı olabilirdi ama okulun bir numaralı kalp hırsızının bütün ilgisinin üstümde olması benim için o kadar sıradışıydı ki mahcup hissetmemek elimde değildi.

"Merak ediyorum da..." dedi bana sırtarak.

Ve aynı anda iç sesim cümlesini tamamlamaya girişti: *Boş zamanlarında neler yapmaktan hoşlanırsın? Seni neden daha önce fark etmemişim? Benimle çıkmak ister misin?*

"Çektiğin fotoğrafa bakabilir miyim? İyi çıktığımdan emin olmak için."

"Ah... şey. Evet, tamam. JB'nin Yeri'ne varınca gösteririm." Çukura düşmem tam o ana rastladı. Tamam, çok büyük bir çukur değildi ve içinde kayıp falan olmadım ama ayağım takıldı, kendimi öne doğru savrulurken buldum ve sadece bir cumartesi gecesi sarhoşu kadar çekici ve seçkin görünmeyi başarabildim. Yaşadığım yerde, Brighton'da nefret ettiğim şeylerden biri de buydu. Her yeri sadece benim düşmem için var olan çukurlarla dolu gibiydi. Durumu çok açık vermeden geçiştirdim, neyse ki Ollie de fark etmişe benzemiyordu.

JB'nin Yeri'ne varınca Ollie doğrudan benim yanıma oturdu. Megan'ın kaşlarını kaldırdığını gördüğüm anda yanlış bir şey yaptığım hissine kapıldım. Megan bana böyle hissettirmek konusunda

çok iyiydi. Başımı çevirip restoranın içindeki Noel süslemelerine, yeşil ve kırmızı renklerdeki simli şeritlere ve ne zaman yanından biri geçse, “Ho, ho, ho!” diye bağırarak mekanik Noel Baba’ya baktım. Noel kesinlikle yılın en sevdiğim zamanıydı. Onda her zaman beni sakinleştiren bir şey vardı. Birkaç dakika sonra, tekrar masaya döndüm. Neyse ki Megan telefonuna gömülmüştü.

Kafamın içinde bir blog gönderisinin ilhamı belirince, parmaklarım karıncalandı. Bazen okul büyük bir oyunmuş ve hepimizin sürekli önceden belirlenmiş rollerimizi oynamamız gerekiyormuş gibi geliyordu. Gerçek hayat oyununda, Ollie benim yanımda değil, Megan’ın yanında oturuyor olmalıydı. İkisi çıkıyor falan değildi ama kesinlikle sosyal merdivenin aynı basamağındaydılar. Ve Megan *asla* çukurlara düşmezdi. Parlak kestane rengi saçları ve büzdüğü dudaklarıyla hayatın içinde süzülür gibi ilerlerdi. İkizler Megan’ın yanına yerleştiler. İkizlerin adları Kira ve Amara’ydı. Oyunda repliksiz rolleri vardı ve Megan onlara gerçek hayatta da bu şekilde, onun başrolünün yardımcı oyuncularını gibi davranıyordu.

Elinde bir not defteri, yüzünde bir sırıtsıyla masaya gelen kadın garson, “Size içecek bir şeyler getireyim mi?” diye sordu.

Ollie yapmacık Amerikan aksam ve biraz yüksek bir sesle, “Harika olur!” deyince, elimde olmadan yüzümü buruşturdum.

Maden suyu ısmarlayan Megan dışında hepimiz milkshake istedik. Sonra Ollie bana döndü ve “Eee, görebilir miyim?” dedi.

“Ne? Ah, evet.” Çantamdan makinemi aldım ve fotoğrafları taramaya başladım. Ollie’ninkine gelince, makineyi ona verdim. Tepkisini nefesimi tutarak bekledim.

“Tatlı,” dedi. “Gerçekten iyi görünüyor.”

Megan, “Ahhh, ben de benimkini göreyim,” diye haykırmak makineyi Ollie’nin elinden kapdı ve düğmelere çılgın gibi basmaya başladı. Bütün vücudum gerildi. Normalde bir şeyleri paylaşmayı dert etmez, hatta Noel çikolatalarımın yarısını erkek kardeşim

Tom'a verirdim ama fotoğraf makinem başkaydı. O benim en değerli mal varlığımı. Güvenlik ağımdı.

"Aman. Tanrım. Penny!" diye cırladı Megan. "Sen ne yaptın? Bıyıklı çıkmışım!" Makineyi masaya çarparak bıraktı.

"Dikkat et!" dedim.

Megan fotoğraf makinesini tekrar alıp düğmelerini kurcalamaya başlamadan önce bana dik dik baktı. "Fotoğraflarımı nasıl silerim?"

Makineyi elinden biraz fazla sertçe çekince takma tırnaklarından biri kayışına takıldı.

"Ay! Tırnağımı kırdın!"

"Sen de benim fotoğraf makinemi kırıyordun."

"Tek derdin bu mu?" Megan masanın diğer tarafından bana dik dik bakıyordu. "O kadar berbat bir fotoğraf çekmen benim kabahatim değil."

Kafamda kendiliğinden bir cevap şekillendi. *Benin var diye fotoğrafı o şekilde çektiymiş olman da benim kabahatim değil.* Ama kendimi tuttum.

"Bir bakayım," dedi Ollie makineyi elimden alırken.

O gülmeye başlayıp Megan bana daha da sert bakışlar atınca, gırtlığımda tanıdık bir tıkanıklık hissettim. Yutkunmaya çalıştım ama imkânsızdı. Kendimi oturduğumuz sıraya hapsolmuş gibi hissediyordum. İçimden, *lütfe yine aynı olsun*, diye yalvardım. Ama oldu. Bedenime yakıcı bir sıcaklık hücum ederken nefes alamaz oldum. Duvara sıralanmış film yıldızı fotoğrafları üstüme gelmeye başladı. Müzik kutusunun sesi bir anda fazla yükseldi. Koltukların kırmızısı bir anda aşırı geldi. Ne yaparsam yapayım, kendi vücudumu kontrol edemiyor gibiydim. Avuçlarım terlemeye, kalbim gümbürdemeye başlamıştı.

Kapının yanındaki mekanik Noel Baba, "Ho, ho, ho!" diye seslendi. Ama artık kulağa neşeli değil, tehditkâr geliyordu.

“Gitmeliyim,” dedim alçak sesle.

“Ama fotoğraf ne olacak?” diye sızlandı Megan parlak ve koyu renk saçını omzunun üstünden arkaya atarken.

“Silerim.”

“Milkshake’in ne olacak?” dedi Kira.

Parmaklarımın titrediğini fark etmemelerini umarak cüzdanımdan biraz para çıkarıp masaya koydum. “Biriniz için. Bir şey için anneme yardım etmem gerektiğini hatırladım. Eve gitmeliyim.”

Ollie bana baktı ve bir an gerçekten hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü düşündüm. “Yarın şehirde olacak mısın?” diye sordu.

Megan masanın karşı tarafından ona dik dik baktı.

“Sanırım.” Görüşüm bulanıklaşacak kadar sıcakladığımı hissettim. Buradan hemen çıkmalıyım. Beni buraya biraz daha hapsederlerse bayılacağımdan emindim. Ollie’ye yolumdan çekilmesini haykırmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Harika.” Ollie sıradan kayarak çıktı ve fotoğraf makinemi bana verdi. “O zaman, belki görüşürüz.”

“Evet.”

İkizlerden biri, hangisi olduğunu çıkaramadım, iyi olup olmadığını soruyordu ama cevap vermek için durmadım. Bir şekilde restorandan çıkıp kendimi deniz kenarına attım. Bir martı çığlığının hemen ardından bir kahkaha duydum. Yanık tenli bir grup kadın yüksek topuklularla bana doğru yürüyordu. Aylardan aralık olmasına rağmen Barbie pembesi tişörtler giymişlerdi ve birinin boynunda L kolyesi³ asılıydı. İçimden inledim. Brighton’da nefret ettiğim bir diğer şey de buydu: Her cuma akşamı bekârlığa veda partilerinin istilasına uğraması. Hızla yolun karşısına geçip kumsal boyunca yürümeye başladım. Rüzgâr dondurucu

3 Pek çok Batı ülkesinde, henüz eğitimini tamamlamamış acemi şoförleri göstermek için araçta bulundurulması zorunlu olan L harfli tabeladan ilham alınarak bekârlığa veda partisinde müstakbel gelinlerin taktığı kolye.(ç.n.)

ve tazeleyiciydi ama zaten benim de tam olarak buna ihtiyacım vardı. Islak çakıl taşlarının üstünde durup denize baktım ve sahile vurup geri çekilen dalgaların nabzımı normale döndürmesini bekledim.

★ ★ İkinci Bölüm ★ ★

Pek çok genç kız için, eve dönüp annesini merdivenlerde gelinlikle poz verirken bulmak ürkütücü bir deneyim olurdu. Benim içinse normaldi.

“Merhaba, hayatım,” dedi annem, ön kapıdan girdiğim anda. “Ne diyorsun?” Yüzünün iki yanından dökülen koyu kestane rengi bukleleriyle tırbazana yaslandı ve tek kolunu havaya kaldırdı. Gelinlik fildişi renginde ve göğüs altından oturtmalıydı ve yakası dantel çiçeklerle çevriliydi. Gerçekten çok güzeldi ama hâlâ sarsılmış bir halde olduğum için başımı sallamaktan öteye geçemedim.

“Glastonbury Festivali temalı düğün için,” diye açıkladı annem beni öpmek için basamakları inerken. Her zamanki gibi gül ve paçuli yağı kokuyordu. “Beğenmedin mi? Sence de çiçeklerin gücünü haykırmıyor mu?”

“Hımm,” dedim. “Hoş.”

“Hoş mu?” Annem bana delirmişim gibi baktı. “Hoş mu? Bu gelinlik sadece hoş değil, muhteşem, tanrısal...”

Babam, “Sadece bir gelinlik, hayatım,” dedi koridora çıkarak. Bana kaşlarını kaldırarak gülümsedi. Ben de kaşlarımı kaldırdım. Görüntü olarak anneme daha çok benzesem de kişilik olarak daha

çok babam gibiydim. Annemden çok daha gerçekçi. Babam beni kucaklarken, “Günün iyi geçti mi?” diye sordu.

Birden yeniden beş yaşında olmayı, babamın kucağına kıvrılıp bana bir hikâye okumasını isteyebilmeyi dileyerek, “İdare eder,” dedim.

“İdare eder mi?” Babam bir adım geri çekildi ve bana dikkatle baktı. “Bu iyi bir idare eder mi, kötü bir idare eder mi?”

“İyi,” dedim daha fazla trajedi yaratmak istemediğim için. Gülümsedi. “İyi.”

“Yarın dükkânda yardım edebilecek misin, Pen?” diye sordu annem koridor aynasında kendine bakarken.

“Elbette. Saat kaçta?”

“Öğleden sonra, ben düğün deyken birkaç saat.”

Annem ve babamın kasabada bir dükkândan idare ettikleri Sevgi ve Bağlılık adında bir düğün organizasyonu şirketi vardı. Annem ağabeyim Tom’u ve beni dünyaya getirmek için oyunculuk kariyerinden vazgeçtikten sonra bu işi kurmuştu. Annemin uzmanlık alanı acayip temalardı. Ayrıca dükkândaki bütün gelinlikleri denemek de uzmanlık alanına giriyordu. Sanırım oyunculuk günlerindeki gibi kostüm giymeyi özlüyordu.

“Yemeğe ne kadar zaman var?” diye sordum.

“Bir saat kadar,” dedi babam. “Fırında çoban kavurma yapıyorum.”

“Harika.” Ona sırtırken kendimi biraz daha insan gibi hissetmeye başladım. Babamın çoban kavurması müthiş olurdu. “Ben biraz yukarı çıkıyorum.”

“Tamam,” dedi annem ve babam bir ağızdan.

Annem, “Aha! Cips kola kilit!” diye haykırarak babamı ya-nağından öptü.

İlk merdiveni tırmanıp annem ile babamın yatak odasının önünden geçtim. Tom’un odasının önünden geçerken *hip hop*

müziğin ritmini duydum. Eskiden müziğini aralıksız duymaktan nefret ederdim ama artık üniversitede olduğu için hoşuma gidiyordu çünkü bu, tatil için eve döndüğü anlamına geliyordu. Yokluğunda onu gerçekten özlemiştim.

Odasının önünden geçerken, “Selam, Tom-Tom,” diye seslendim.

“Selam, Pen-Pen,” diye karşılık verdi.

Sahanlığın ucuna ulaşınca ikinci merdiveni çıkmaya başladım. Odam evin en tepesindeydi. Diğer yatak odalarından çok daha küçük olmasına rağmen, odama bayılıyordum. Eğimli tavanı ve ahşap kirişleriyle çok sıcak ve rahat bir havası vardı ve çok yüksekte olduğu için, denizi ufukta bir çizgi olarak görebiliyordum. Dışarısı karanlıkken bile, denizin orada olduğunu bilmek beni sakinleştiriyordu. Tuvalet masamın aynasını süsleyen minik lambaları ve vanilya kokulu birkaç mum yaktım. Sonra yatağımın üstüne oturup derin bir nefes aldım.

Eve gelince, kendimi restoranda olanları düşünecek kadar güvende hissetmeye başlamıştım. Bu tür bir şeyi üçüncü kez yaşıyor, midemin kuytusunda bir korku yumağının büyüdüğünü hissedebiliyordum. İlkinde bir kerelik bir şey olduğunu ummuştum. İkincisinde sadece kötü bir tesadüf olduğunu. Ama şimdi yine olmuştu. Ürpererek yorganımın altına girdim. Vücudum ısınmaya başlayınca, zihnimde çocukken annemin bana içinde oynamam için battaniyelerden çadır kuruşu canlandı. Bir kitap zulası ve el fenerimle çadırıma uzanıp saatlerce okurdum. Küçük bir sığınım olmasına bayılırdım. Tam gözlerimi kapayıp yorganın altına iyice gömülmeye hazırlanırken, yatak odamın duvarına üç kez vuruldu. Elliot. Yorganı üstümden atıp iki vuruşla karşılık verdim.

Elliot’la kendimi bildim bileli komşuyduk. Ve sadece kapı değil, *yatak odası* komşusuyduk ki bu cidden harika bir şeydi.

Duvar tıklatma kodumuzu yıllar önce icat etmiştik. Üç vuruş, size gelebilir miyim, demekti. İki vuruş da, *evet, hemen gel.*

Kalktım ve okul üniformamı hızla çıkarıp üstüme kar leoparı tulumumu geçirdim. Elliot tulumlardan nefret ederdi. Tulumu her kim icat etmişse, ayakkabı bağcıklarından baş aşağı Brighton Rıhtımı'na asılması gerektiğini söylerdi ama Elliot ciddi anlamda tarz sahibiydi. Modaya köle olmaktan bahsetmiyorum; gerçekten rastgele şeyleri bir araya getirip harika görünmelerini sağlamak gibi bir hünere sahipti. Kombinlerinin fotoğraflarını çekmeye bayılırdım.

Elliot'ın ön kapısının çarpılarak kapandığını duyunca, tuvalet masamın aynasına hızlı bir bakış attım ve iç geçirdim. Aynaya hemen her bakışında iç geçiriyordum. Refleks gibi bir şey olmuştu. *Aynaya bak ve iç geçir. Aynaya bak ve iç geçir.* Bu kez bana iç geçirten, küçük bir yumurtanın üzerini kaplayan lekeler gibi bütün yüzüme yayılmış olan çillerim değildi. Mum ışığında görünmüyorlardı. Bu kez saçlarıma iç geçirdim. Nasıl oluyordu da Ollie'nin saçlarının süper şirin görünmesini sağlayan deniz esintisi benimkilerde parmaklarımı bir elektrik prizine sokmuşum gibi bir etki yaratıyordu? Fırçayı buklelerimin arasından hızla geçirdim ama bu, daha da elektriklenmelerine neden oldu. Saçlarımın kızıl olması zaten yeterince kötüydü... Elliot kızıl sarı olduğunda ısrar ederdi (kesinlikle sarıdan çok kıızıldı) ama bari Megan'ın gibi sürekli dümdüz olsaydı, belki o zaman bir şeye benzerdi. Pes ederek fırçayı bıraktım. Elliot aldırılmazdı. Beni grip olup saçlarımı bir hafta boyunca yıkayamadığımda da görmüştü.

Kapı zilin çaldığını ve annem ile Elliot'ın konuştuğunu duydum. Elliot gelinliğe bayılacaktı. Elliot anneme de bayılırdı. Annem de ona; bütün ailem gibi. Dürüst olmak gerekirse, Elliot'ı neredeyse evlat edinmiş gibiydik. Annesi ve babası avukattı. İkisi de süper çok çalışırdı ve evde bile genelde bir dava ya da

başka bir şey için araştırma yapmakla meşgul olurlardı. Elliot doğumda karıştırılıp yanlış aileye verildiğine inanıyordu. Annesi ve babası onu hiç anlamıyordu. Elliot eşcinsel olduğunu açıkladığında babası, “Endişelenme, evlat, bir süreçten geçtiğine eminim,” demişti. Sanki eşcinsel olmak insanın büyüyüp arkada bıraktığı bir dönemmiş gibi.

Elliot’ın basamakları koşarak çıktığını duydum ve kapım hızla açıldı. “Leydi Penelope!” diye haykırdı. Üstünde ince çizgili vintage bir takım ve pantolon askısı, ayağında takımın resmiyetini azaltan parlak kırmızı Converseler vardı.

“Lord Elliot!” diye karşılık verdim. (Geçen hafta sonunun büyük kısmını *Downton Abbey* izleyerek geçirmiştik.)

Elliot siyah çerçeveli gözlüğünün ardından bana baktı. “Pekâlâ, sorun nedir?”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Bazen aklımı okuduğuna yemin edebilirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Cidden solgun görünüyorsun. Ayrıca o korkunç tulumu giymişsin. O şeyi sadece depresyona girince giyersin. Ya da fizik ödevin olunca.”

Gülerek, “İkisi aynı şey,” dedim ve yatağıma oturdum. Elliot da kaygılı bir yüzle yanıma oturdu.

“Yine şu tuhaf panik şeylerinden oldu.”

Elliot incecik kolunu omzuma attı. “Haydi canım! Ne zaman? Nerede?”

“JB’nin Yeri’nde.”

Elliot alaycı bir homurtu çıkardı. “Hah, hiç şaşırmadım. Dekoru o kadar iğrenç ki! Ama cidden, ne oldu?”

Her kelimedede biraz daha utanarak anlattım. Şimdi kulağa fazla önemsiz ve saçma geliyordu.

Acıklı hikâyemin sonuna gelince, Elliot, “Megan ve Ollie’yle neden takıldığını bile anlamıyorum,” dedi.

“O kadar da kötü değiller,” dedim anlamsızca. “Mesele benim. Neden her şeyi bu kadar kafaya takıyorum? Demek istediğim, ilk defasında anlayabilmiştim ama bugün...”

Elliot düşünürken hep yaptığı gibi, başını yana yatırdı. “Belki de bunu blogunda yazmalısın.”

Elliot blogumdan haberdar olan tek insandı. Ona daha en başından söylemiştim çünkü a- ona her konuda güvenebilirdim, b- yanında tamamen kendim gibi olabildiğim tek insandı ve blogda zaten bilmediği hiçbir şey olamazdı.

Kaşlarımı çattım. “Öyle mi dersin? Biraz ağır kaçmaz mı?”

Elliot başını salladı. “Hem de hiç. Yazmak sana iyi gelebilir. Olanlara bir anlam vermene yardımcı olabilir. Ve kimbilir, belki de takipçilerinin arasında aynı şeyi yaşamış birileri vardır. Sakarlığını paylaştığın zamanı hatırlasana.”

Başımı salladım. Altı ay kadar önce, tekerlekli bir çöp bidonunun içine kafa üstü düşüşümü paylaşmışım ve takipçi sayım bir haftada 202’den 1.000’e çıkmıştı. Hiç o zamanki kadar paylaşım almamıştım. Ya da yorum. Sakarlık geniyle doğan tek ergen kız olmadığım kesindi. “Sanırım, haklısın.”

Elliot bana baktı ve sırtarak, “Leydi Penelope, tabii ki haklıyım,” dedi.

15 Aralık

İmdat!!

Selam, millet!

İkinci el ürünler satan Snooper's Paradise fotoğraflarıma yaptığınız bütün güzel yorumlara çok teşekkür ederim. Acayiplikleri benim kadar sevmenizden çok memnunum.

Bu haftanın yazısını yazmak gerçekten çok zor çünkü bu kez başıma gelen ve gelmeye devam eden ciddi anlamda korkutucu bir şeyi anlatacağım. Bu bloga ilk başladığımda, burada her zaman tamamen dürüst olacağımı söylemiştim ama o zaman **Çevrimiçi Kız**'ın böyle uçuşa geçeceğini hayal dahi etmemiştim. Şu anda 5.432 takipçim olduğuna inanamıyorum. Çok teşekkürler! Bu konuyu size açmak korkutucu gelse de, Viki bana iyi geleceğini düşündüğü için, başlıyorum:

Bir süre önce bir araba kazası geçirdim. Büyük bir şey değildi, ölen falan olmadı. Ama yine de hayatımın en kötü tecrübelerinden biriydi.

Annem, babam ve ben eve dönüyorduk ve şu suyun dalga gibi üstünüze üstünüze geldiği yağmurlu gecelerden biriydi. Babamın silecekleri saatte iki yüz kilometre hıza ayarlaması bile hiçbir şeyi değiştirmiyordu sanki. Bir tsunaminin içinden geçer gibiydik. Bir araba yolumuza çıktığında çift şeritli bir otoyola yeni çıkmıştık. Sonrasında ne olduğundan tam olarak emin değilim. Sanırım babam frene basıp direksiyonu kırmaya çalıştı ama yol o kadar ıslak ve kaygandı ki refüje kaydık. Ve sonra arabamız ciddi ciddi takla attı!

Sizi bilmem ama ben bunu daha önce sadece filmlerde görmüştüm. Ve filmlerde arabalar tepetaklak dönünce genelde ya havaya uçar ya da arkasından bir kamyon falan bindirir ya, bu yüzden tek düşünebildiğim “öleceğiz” oldu. İyi olup olmadıklarını bilmeden sürekli anneme ve babama sesleniyordum, onlar da bana sesleniyorlardı ama bir türlü onlara ulaşamıyordum. Tepetaklak bir halde, tek başıma arka tarafta mahsur kalmıştım.

Neyse ki ölmedik. Gerçekten iyi bir adam olanları gördü ve bize yardım etmek için arabasını durdurdu. Sonra acil durum ekipleri kaza yerine geldiler, onlar da çok tatlıydı. Bir polis arabasıyla eve getirildik ve güneş doğana kadar kanepede, battaniyeler altında oturup şekerli çay içtik. Şimdi her şey neredeyse normale döndü sayılır. Annem ve babam artık kazadan bahsetmiyorlar ve garaj yolumuzda yepyeni, ezilmemiş bir araba duruyor. Herkes bana, “Yaralanmadığınız için şanslısınız,” deyip duruyor. Ve öyleyim. Bunu biliyorum. Ama işin aslı, dışarıda yaram berem olmasa da, içimde bir şey kırılmış gibi hissediyorum.

Bir kaza buna neden olabilir mi, onu bile bilmiyorum ama tuhaf panik anları yaşamaya devam ediyorum. Bir şey beni strese soktuğunda ve kaçamayacağımı düşündüğümde, arabada mahsur kaldığım zamanki gibi hissediyorum. Şu ana kadar üç kez oldu, bu yüzden yine olmasından gerçekten korkuyorum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Zoe Sugg

Umarım bunu yazmam sizi rahatsız etmemiştir. Önümüzdeki hafta her zamanki halime döneceğime söz veriyorum. Choccywoccydoodah çikolata sanat evinden bir yığın enfes fotoğraf paylaşacağıma söz veriyorum. Ama aranızda tarif ettiğime benzer bir şey yaşayan ve nasıl engelleneceği konusunda ipucu verebilecek varsa, lütfeeeeen aşağıdaki yorum kısmında paylaşsın. Evrenin En Sakar İnsanı olmak yeterince kötü. En paniklisi de olmak istemem.

Teşekkürler.

Ve Çevrimiçi Kız çevrimdışı olur mucks

★ ★ Üçüncü Bölüm ★ ★

Ertesi sabah her zamanki gibi, ciyaklayan martılar korosuna uyan-
dım. Soluk kış ışığı, perdelerin arasındaki boşluklardan ince şeritler
halinde süzülüyordu. Bu iyiydi. Son zamanlarda o kadar erken
uyanıyordum ki dışarıda hava hâlâ karanlık oluyordu.

Elliot haklıydı; blogu yazmak gerçekten iyi gelmişti. Önceki
gece o eve dönünce yazmıştım. Başlangıçta biraz tuhaf ve utanç
verici geldi ama birkaç cümle sonra kazadan beri içimde sakladığ-
ım bütün duygular dışarı taşı. Yazıyı paylaşınca, her zamankinin
aksine yorum ya da paylaşım alıp almadığını görmek için bekle-
medim. O kadar uykum gelmişti ki bilgisayarımı kapayıp yattım.

Bedenim uyanması ve yepyeni bir günle baş etmesi gerektiği
gerçeğine yavaş yavaş uyum sağlarken, gözlerimi ovalayarak etra-
fıma baktım. Annem ve babam, duvarların neredeyse her santi-
metrekaresi fotoğraflarla dolu olduğu için odamı duvar kâğıdıyla
kaplamaya gerek olmadığı esprisini yapardı. Yakın zamanda hiç
yerim kalmayınca, fotoğrafları bir flama gibi ipe mandallamaya
başlamış ve ipi yatağımın üstüne asmıştım. Bu fotoğrafların çoğu
kumsalda aylıklık eden, vintage giysileri içinde kılıktan kılığa gi-
ren Elliot'a aitti. Ayrıca annem, babam ve Tom'un geçen Noel
sabahından kalma, ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla

ağacın etrafında oturdukları en sevdiğim fotoğrafları da vardı. Bu fotoğraf bana ayrıca hemen sonrasında yaşanan bir anı da anımsatıyordu: Annemin beni elimde fotoğraf makinesiyle köşede saklanırken yakalayıp kanepede onlara katılmaya davet edişini ve hep birlikte bir Noel şarkısı söyleyişimizi. Fotoğrafların en çok bu yönünü, mutluluk anlarını yakalayıp sonsuza dek tekrar tekrar yaşamanızı sağlamasını seviyorum.

Telefonumu komodinin üzerinden alıp açtım. Birkaç saniyelik bir sessizliğin arkasından e-posta uyarıları peş peşe çınlamaya başladı. Gelen Kutu'suna girince blogumdan uyarılarla dolup taşığını gördüm. Gecedен sabaha bir sürü yorum birikmişti. Yerden dizüstü bilgisayarımı alıp kalbim küt küt atarak açtım. Çevrimiçi Kız'ı bir yılı aşkın süredir yürütüyordum ve takipçilerim çok şeker olmasına ve her zaman olumlu şeyler paylaşmalarına rağmen, içimde bir gün her şeyin kötü gidebileceği korkusu vardı. Önceki geceki paylaşımımın çok ağır olduğunu düşündülerse ne yapacaktım?

Ama her şey yolundaydı. Hatta yolundadan da iyiydi. Yorumlara hızla göz gezdirirken 'teşekkürler', 'cesur', 'dürüstlük' ve 'sevgi' kelimelerine defalarca denk geldim. Derin bir nefes alıp doğru düzgün okumaya başladım. Ve okuduklarım gözlerimi yaşarttı.

Bunu paylaştığın için teşekkürler...

Bana panik atak geçiriyormuşsun gibi geldi. Endişelenme, bana da oluyor.

Bir tek bana olduğunu sanıyordum...

Artık yalnız olmadığımı biliyorum...

Kazadan sonra sarsılmış olman çok doğal...

Dürüstlüğün için çok sağ ol...

Daha iyi olacaksın...

Gevşeme tekniklerini denedin mi?

Paylaşman büyük cesaret...

Bitmek bilmeyen yorumlar kendimi sıcacık bir sevgi battaniyesiyle sarmalanmış gibi hissetmemi sağladı. Bir şekilde, “panik atakların” keçileri kaçırmamla alakalı olmadığını ve gerçek olduğunu anlamak hoştu. Daha fazla kontrol sahibi hissetmek için yapabileceğim birkaç şey vardı. Bunları daha sonra araştırmak üzere zihnime not düştüm.

Alt katta annemlerin yatak odasının kapısının açıldığını ve sahanlıktan gelen yumuşak ayak seslerini duydum. Babamın “Cumartesi Kahvaltısı”nı hazırlamaya gittiğini düşünüp gülümsedim. Elliot ve ben babamın “Cumartesi Kahvaltısı”nı her zaman büyük harfler ve tırnak işaretleriyle anarız çünkü büyük bir olaydır. Babam jambon, üç çeşit sosis, patates püresi ve her tür yumurtanın yanında kızarmış, baharatlı domatesleri ve gelmiş geçmiş en kabarık pankek yığnını bir çırpıda hazırlarken evde kullanılmamış tek bir tava bile kaldığını sanmıyorum. Sadece düşüncesi bile midemin guruldaması için yeterli.

Uyanık mısın, anlamında duvara beş kez vurdum. Elliot’ın, *gelebilir miyim*, anlamına gelen üç vuruşluk cevabı gecikmedi. Gelebileceğini söylemek için iki kez vurdum. Sanki bütün vücudum sırtıyordu. Her şey yoluna girecekti. Kazanın şoku geçince, panik ataklarım da son bulacaktı. Çok yakında yine normal hissedecektim. Ve o zamana kadar “Cumartesi Kahvaltısı” zamanıydı!

“Yumurtan suya kırılmış mı çırpılmış mı olsun, Elliot?” Babam heyecanla Elliot’a bakıyordu. Her zamanki cumartesi sabahı aşçı başı kılığındaydı: gri kapüşonlu eşofman ve mavi-beyaz çizgili önlük.

“Nasıl çırpıyorsunuz?” diye sordu Elliot. Başka bir ortamda bayağı aptalca bir soru olabilirdi ama babam söz konusuyken öyle değildi. Babam yumurtayı iki yüz farklı şekilde çırpabilmesiyle tanınır. Abartılı Fransız aksanıyla, “İnce ince doğvanmış sovan ve bir tutam sağımsaklağ...” diye yanıtladı. Yemek pişirirken sahte Fransız aksanını çok sık kullanır. Ona şef havası kattığını düşünürdü.

“Çak!” dedi Elliot elini kaldırarak. Babam tahta bir kaşıkla çaktı. “Çırpılmış, lütfen.”

Elliot’ın üstünde pijaması ve sabahlığı vardı. Sabahlığı koyu mor ve yeşil şal desenli ipektendi. Siyah-beyaz bir filmden çıkmış gibi görünüyordu. Tek eksiği bir pipoydu. Tom ayaklarını sürüyerek odaya girdiğinde, kendime bir bardak meyve suyu dolduruyordum. Babamın “Cumartesi Kahvaltısı”nın muhteşemliğinin bir kanıtı daha... Hafta sonu Tom’u saat 09.00’den önce yataktan çıkarmayı başarır. Uyanıp uyanmaması başka bir meseleydi.

“Günaydın,” dedi Elliot, Tom için biraz fazla yüksek bir sesle.

Tom bir sandalyeye çöküp kafasını masaya yaslarken, “Hımm,” diye homurdandı.

“Bay Tom’a biraz kafein,” dedi Elliot kahve makinesindeki yoğun ve sade kahveden bir fincan doldururken.

Tom kafasını ancak bir yudum alacak kadar kaldırdı. Sımsıkı kapalı gözlerle bir kez daha, “Hımm,” diye homurdandı.

Oakta cızırdayan jambondan muhteşem bir koku geliyordu. Aklımı açlığımdan uzaklaştırabilmek için bir dilim ekmeğe tereyağı sürmeye koyuldum. Salyalarım aktı akacaktı.

Annem mutfaktan içeri, “Merhaba! Merhaba!” diye haykırarak süzüldü.

Kahvaltısını bitirir bitirmez dükkânı açmak için yola düşeceğinden, aramızda gerçekten giyinik olan tek kişi oydu. Her zamanki gibi göz alıcıydı. Koyu kestane rengi saçlarıyla mükemmel bir uyum sağlayan zümrüt yeşili, sade ve düz bir elbise giymişti.

Ben ne zaman yeşil giysem, dehşet verici bir ayaklı Noel süsüne benzediğim duygusuna kapılırdım ama annem her zaman tarz katmayı başardı. Masanın etrafını dolaşıp hepimizin tepesine birer öpücük kondurdu. “Bu güzel aralık sabahında nasılız bakalım?”

“Her şey tıkırında, teşekkürler,” dedi Elliot en havah sesiyle.

Annem daha da havalı bir sesle, “Muhteşem!” diye yanıtladı. Babamın yanına gidip ensesini öptü. “Muhteşem kokuyor, sevgilim.”

Babam arkasına dönüp annemi kucakladı. Hepimiz gözlerimizi kaçırdık. Annem ile babamın hâlâ bu kadar iyi anlaşması ve Elliot’mkiler gibi uzun saatler boyunca buruk bir sessizlik içinde oturmamaları iyi bir şeydi ama zaman zaman insanların arasında sergiledikleri sevgi gösterileri biraz utanç verici olabiliyordu.

“Bu öğleden sonra dükkânda Andrea’ya yardım etmeye hâlâ var mısınız?” diye sordu annem yanıma otururken.

“Elbette.” Elliot’a döndüm. “Bu sabah Lanes’te bir tura ne dersin?”

Tom derhal inledi. Kıyafetler ve alışverişle ilgili her şeyden nefret ederdi. Büyük olasılıkla bu yüzden şu anda üstünde turuncu renkli korkunç bir futbol forması ve kırmızı pijama altı vardı.

“Elbette,” dedi Elliot. Ruh kardeşim olduğuna hiç şüphem yoktu.

Umutla, “Rıhtımdaki oyun makinelerine de uğrar mıyız?” diye ekledim.

“Elbette hayır,” dedi Elliot kaşlarını çatarak. Peçetemle ona vurdum. Annem dolaptan akça ağaç şurubu almak için kalkınca, Elliot bana doğru eğildi ve “Tanrım, dün geceki blogun müthişti. Yorumların tamamını gördün mü?” diye sordu.

Başımı evet der gibi salladım ve aptalca bir gururla sırtımdı.

“Sana ilgi patlaması yaratacağını söylemiştim,” dedi bilmiş bir tavırla.

“Ne patladı?” diye sordu annem masaya dönünce.

“Hiç,” dedim.

“Savaş uçağı,” dedi Elliot.

İki saat sonra Elliot’la birlikte rıhtımda bir oyun makinesinin başındaydık.

“Özür dilerim,” dedi Elliot makinelerin çın çın ötüşlerini bastırmak için sesini yükselterek. “Ama bu aptal oyunun amacını anlayamıyorum. Hem de hiç.”

Bir bozukluk daha attım ve ellerimi sımsıkı kavuşturup bozuk para tepsisinin öne doğru kaymasını izledim. Tepsinin kenarlarındaki bozuk paralar titredi ama olduğu yerde kaldı. Gürültüyle iç geçirdim.

“Bence biraz Myspace gibi, sence de öyle değil mi? Ya da yulaf lapası. Bir amacı yok.”

Tekrar para attım ve Elliot’ın inlemesini bastırmak için içimden *la,la,la* diye şarkı söylemeye başladım. İşin aşı, ben oynamayı ne kadar seviyorsam, Elliot da bu oyundan o kadar nefret ediyordu. Tepsi öne kaydı ve ilk başta yine kaybetmişim göründü. Ama sonra kenarlarda tutunan bozukluklardan birinin düşmesi bir çığın başlangıcı oldu. Bir sürü bozukluk, tepsinin içine dökülürken neşeyle el çıptım.

Canını daha da sıkmak için Elliot’ı kucaklarken, “Evet!” diye çığlık attım.

Kaşlarını çattı ama gözlerinin kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasında ışıldamasından, sırtıtmamak için kendini zor tuttuğunu anladım.

“Kazandım!” Tepsideki parayı avcuma topladım.

“Evet, kazandın.” Elliot avucumdaki bozuk paralara baktı. “Tam yirmi peni. İnsan hayatını değiştirecek bu miktarla neler yapmaz ki?”

Başımı yana yatırdım. “Pekâlâ, öncelikle ailemin ihtiyaçlarımı karşılandığından emin olurum. Sonra kendime üstü açılabilen bir Mini alırım. Sonra yakın dostum Elliot’a biraz *mizah anlayışı* satın almayı düşünebilirim.” Şaka yollu yumruğundan kaçmak için eğilirken bir kakhaha attım. “Haydi, ben işe başlamadan Lanes’i bir dolaşalım.”

Lanes, Brighton’da en sevdiğim yerdir; tabii denizden sonra. Parke taşlı sokaklardan oluşan labirentleri ve küçük, tuhaf dükânları, insana bir köşeyi dönüp zamanda iki yüz yıl geriye ışınlandığını hissettirir.

Elliot eski bir barın önünden geçerken, “Cricketers’ Arms’ın eski adının Laste and Fishcart olduğunu biliyor muydun?” diye sordu.

Bize doğru yürüyen bir kıızı izlerken dalgın bir tavırla, “Last Fishcart,⁴” dedim. Kızın üstünde desenli bir paraşüt tulumu ve başında kehribar renkli bir fötr şapka vardı. Müthiş görünüyordu. Hemen bir fotoğrafını çekmek istedim ama bir saniye geç kalmıştım ve kız köşeyi dönüp gözden kayboldu.

“Hayır, Last Fishcart değil, Laste and Fishcart,” dedi Elliot. “Laste, Brighton’ın henüz bir balıkçı kasabası olduğu günlerde on bin ringa balığı için kullanılan ölçü birimi.”

“Öyle olsun, Viki,” dedim sırtarak.

Elliot gerçek anlamda ayaklı and sesli Vikipedi gibidir. Bu kadar çok gelişigüzel bilgiyi kafasında tutmayı nasıl başardığını bilmiyorum. Beyni altı terabaytlık bir sabit diske denk olmalıydı. (Altı terabaytlık bir sabit disk hâlihazırda dünyada var olan en büyük sabit diskti ve bu da Elliot’tan öğrendiğim gelişigüzel bilgiler arasındaydı.)

4 (İng) Son Balıkçı Arabası. (ed.n.)

Telefonumun cebimde titreştiğini hissettim. Megan'dan kısa mesaj gelmişti.

Hey, bu gece için planımız geçerli mi? Öptm

Bu geceyi tamamen unutmuştum. Hafta içinde eskiden yaptığımız gibi birimizin evinde yatıya kalmamızı teklif etmişim. Kısmen şaka yapmış, kısmen de arkadaşlığımızı her şeyin müthiş bir şekilde kolay olduğu eski ve rahat zeminine döndürmeye çalışmışım.

Lane'in sayısız mücevher mağazasından birinin önünden geçerken Elliot, "Kimden?" diye sordu. Mağazanın vitrini gümüş gerdanlık, bileklik ve yüzük tepsilerinden şişmiş gibi dışarı doğru kavisliydi.

Elliot'm duymayacağımı ya da aldırmayacağımı umarak, "Megan," diye mırıldandım.

"Ne istiyormuş?" diye sordu.

Tadım kaçmıştı. "Ah, bu akşam için program geçerli mi diye soruyor."

Elliot bana dik dik baktı. "Bu akşam ne oluyor ki?"

Parke taşlı yola baktım. "Onu bizde kalmaya davet ettim."

"Kalmaya mı? Hey, alo, artık on birinci sınıftayız."

Yanaklarım kızararak ona baktım. "Biliyorum. Dürüst olmak gerekirse gelmek isteyeceğini sanmıyordum."

"O zaman neden davet ettin?"

"Eğlenceli olur diye düşündüm," dedim omuz silkerek.

"Hımm," dedi Elliot. "En az benimkilerle mahkûm edileceğim bu akşam kadar eğlenceli olacağından eminim."

"Üzgünüm." Elliot'ın koluna girdim. Üstünde eski yün paltosu vardı. Sıcacık ve yumuşacıktı.

İç geçirerek “Boş ver,” dedi. “Pazartesiye yetiştirmem gereken devasa bir tarih projem var, bu yüzden belki de evde kalmam en iyisidir. Hey, şu evin eskiden Sussex ve Brighton Göz Hastalıkları Reviri olarak kullanıldığını biliyor muydun?”

Elliot’ın en sevdiğim özelliklerinden biri budur. Küslüğü on saniyeyi geçmez. Keşke bütün arkadaşlar böyle olsa!

Tam Choccywoccydoodah’ın önünden geçerken, bir çift, içeride pişen tath kurabiyelerin kokusunu da beraberlerinde taşıyarak dışarı çıktı.

“Birer sıcak çikolata için Tic Toc’a uğrayalım mı?” diye sordum. Mağazaya gitmek için yarım saatim daha vardı.

“Şey, bu akşam ayı doğurtalım mı?” dedi Elliot teatral bir sesle. Kapıyı açıp içeri girmemi işaret etti.

Kafenin için buharlı ve sıcacıktı. Tic Toc’ın Brighton’ın en iyi sıcak çikolatasını yaptığını inkâr etmek imkânsızdır. Ve Elliot ve ben bunu söylüyorsak doğru olduğuna inanmalısınız çünkü bu konuda bilimsel bir araştırmaya imza attık. Elliot tezgâhın üstündeki pastalara göz atarken, ben bir masaya oturdum ve Megan’a hızlı bir cevap yazdım.

Elbette. 8 gibi gel

“Aman Tanrım!” dedi Elliot masaya dönerken. “Yeni bir kapkek yapmışlar.” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ahududu ve mocha’lı.”

“Ah, vay canına!”

“Bir tane ister misin?”

Başımı evet anlamında salladım. Kahvaltı yüzünden tıka basa dolu olmama rağmen bir kapkeke *her zaman* yerim vardı.

“Harika. Gidip sipariş vereyim.”

Elliot tezgâha dönerken arkama yaslanıp ortamın sıcaklığının içime süzülmesine izin verdim. Derken kapı açıldı ve bir oğlan içeri girdi. Ollie'nin ağabeyi Sebastian'dı. Ollie de hemen arkasındaydı. Menü kartını kaptım ve Ollie'nin beni görmeyeceğini, uzak bir köşeye oturacaklarını umarak, menüyü inceler gibi yaptım. Ama hemen sonra yanımdaki masanın sandalyesinin ahşap zeminde çıkardığı sesi duydum.

“Penny!”

Başımı kaldırıncı Ollie'nin bana sırtıarak baktığını gördüm. İnkâr etmek imkânsızdı; Ollie'nin gülümsemesi köpek yavrusu şirinliğindeydi. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Karşısındaki Sebastian bana soğuk bir bakış attı. Sebastian bizden iki yaş büyüktü ve altıncı sınıfın en popüler ve kibirli tiplerinden biriydi. Ayrıca bölgesel tenis şampiyonluğu vardı. Dedikodulara göre bir kere-sinde Andy Murray'e sol vuruşta daha çok çalışması gerektiğini söylemişti. Buna inanırdım.

“Ne istersin?” diye sordu Ollie'ye ters bir tavırla.

“Çikolatalı milkshake alabilir miyim?” dedi Ollie.

Sebastian, kardeşi bir fincan kustumuk istemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Cidden mi? Sakın bana üstüne şeker ve çikolata rendesi de istediğini söyleme.”

Ollie başını evet der gibi salladı. Onu ilk kez mahcup görüyordum.

Sebastian kafasını sallayarak iç geçirdi. “Çok çocuksun.”

“Pekâlâ. O zaman kahve alayım.” Ollie'nin yanakları artık kıpkırmızıydı. Onu bu kadar özgüvensiz görmek çok tuhaftı. Onun adına gerçekten üzüldüm.

Sebastian kasaya gitti ve Elliot'ın arkasında sıraya girdi. Ayaklı Selfie'nin masamıza çöreklediğini görünce Elliot'ın ne yapacağı konusunda paniklemeye başladım.

“Sana böyle rastlamak çok tuhaf,” dedi Ollie atkısını çözerken. “Yarım saat önce Megan’a mesaj çekip telefon numaramı istedim.”

“Gerçekten mi?” Sesim gıcırta gibi çıktı. Öksürdüm ve tekrar denedim. “Neden?” Sesim bu kez de bir erkeğinki kadar boğuk çıkmıştı. Gözlerimi masa örtüsüne diktim ve içimden sihirli bir şekilde canlanıp utancımı gizlemek için beni sarmasını diledim.

“Yarın öğle saatinde buluşmak mister misin diye soracaktım.”

Ollie’ye acaba henüz uyanamamış ve şu ana kadar olan her şeyi rüyamda görmüş olabilir miyim kaygısıyla baktım. Rüyada olup olmadığımı kontrol etmek için masanın altından bacağımı, biraz fazla sert olsa da çimdikledim.

“Ay!”

Ollie kaygıyla bana baktı. “Ne oldu?”

“Hiç, ben...”

“Canın acımış gibiydin.”

“Acıdı. Ben...” Bir açıklama bulmak için kendimi zorladım. “Sanırım bir şey ısırıldı.”

“Isırdı mı? Ne ısırıldı?”

“Şey... Bir pire?”

İç sesim **HAYIR! HAYIR! HAYIR! HAYIR!** diye haykırdı.

Rahatsız bir tavırla kıpırdanınca, sandalyemin deri minderi gürültülü bir ses çıkardı. Gürültülü bir osuruğu andıran bir ses.

“Ben değildim, sandalyemdi,” diye ciyakladım. Tanrı aşkına, neden ama neden minderi tuhaf sesler çıkaran bir sandalyede oturmak zorundaydım? Ollie’ye az önce yellenmediğimi ispatlamak için aynı sesi çıkarmaya çalışarak tekrar kıpırdandım ama elbette, sandalyem bu kez ölüm sessizliğini korudu.

Ollie bana dik dik bakıyordu. Sonra havayı kokladı. Evet, yüzünde acılı bir ifadeyle ciddi ciddi havayı kokladı. Aman Tanrım, osurduğumu sanıyordu. Pirelendiğimi ve osurduğumu sanıyordu! Bir asteroidin kafeye isabet etmesi, zombi kıyametinin kopması ya

da az önce olanları Ollie'ye unutturacak herhangi bir şeyin olması için dua etmeye başladım.

Saatime ya da telefonuma bakmaya bile zahmet etmeden, “Ah hayır. O kadar oldu mu?” dedim. “Gitmeliyim. İşe gitmem lâzım.” Sandalyemden hızla kalktım.

“Yarın buluşacak mıyız?” dedi Ollie.

“Evet. Kesinlikle. Bana mesaj at.” Sonunda kulağa delice gelmeyen bir şey söylemiştim. Hatta kulağa bayağı havalı bile geldiği söylenebilirdi. Ama sonra Elliot ile benim paltolarımızı alırken ayağım atkıma takıldı ve bir tepsi dolusu kızarmış panini taşıyan bir kadın garsona çarptım. Çatal bıçaklar yerde şangırdadı ve kafenin üstüne şaşkın bir sessizlik çöktü. Bütün gözlerin üstüme sabitlendiğini hissedebiliyordum. Daha fazla felakete neden olmadan Elliot’a ulaşmayı bir şekilde başardım. “Gitmeliyim,” diye tısladım.

“Ne?” Kaşlarını çattı. “Ama yiyeceklerimiz ne olacak?”

“Paket yaptırıp dükkâna getir. Acil bir durum oldu. Teşekkürler. Hoşça kal.”

Ve bunu söyledikten sonra, paltosunu ona, kendimi de so-kağa attım.

★ ★ Dördüncü Bölüm ★ ★

Yanaklarımın normal ısisına dönmesi yaklaşık iki saat sürdü. Elliot olayın baştan sona çok komik olduğunu düşünüyordu. Hatta Ollie'ye, "Dışarı patlaması içeride patlamasından iyidir," demem gerektiğini söyledi. Ama anlamıyordu. Bugün yaşanan, gerçekten beğendiğim birinin bana çıkma teklif etmesine en çok yaklaştığım durumdu. Her iddiasına girerim, Dünya Çıkma Tarihi'nde biraz önce ona çıkma teklif eden erkeğe piresinin olduğunu söyledikten sonra osuran ya da en azından osurur gibi ses çıkaran tek bir kız yoktur! *Gelmiş geçmiş* en kötü tepki olarak kayda geçilmeliydi!

Sevgi ve Bağlılık'ta tezgâhın arkasında oturduğum yerden etrafıma baktım. Andrea gelinlik askısının yanında, genç bir kadının Barbie ve Külkedisi temalı düğünler arasında seçim yapmasına yardım ediyordu. Genç kadının nişanlısı, Grand Prix teması çalışmadığımızı öğrendiğinden beri köşedeki bir koltukta surat asıyordu. Saat henüz üç olmasına rağmen, dışarıda ışık azalmaya başlamıştı bile. Vitrinin önünden hızla geçen alışverişçiler asık yüzlü ve rüzgârdan sersemlemiş görünüyordu. Çalışmama rağmen, içeride olmaktan hoşnuttum. Dürüst olmak gerekirse, dükkânda durmak çalışmak gibi gelmiyor. Annem öyle hoş bir ortam yarattı ki göz kırpan ışıklar, kokulu mumlar ve müzik arasında kendimi

bir masal mağarasına gelmiş gibi hissediyorum. Bütün İngiltere'nin değilse de Brighton'ın, fon müziği bir pikaptan çalan tek dükkânı bizimki olmalı. Fakat iğnenin plak üstündeki tıkırtısı, özellikle insanın içine işleyen aşk şarkılarından oluşan çalma listemizle, atmosfere katkı yapar. Sevgi ve Bağlılık'tan içiniz ısınmadan ve erimeden ayrılmanız imkânsızdır. Tabii eğer biraz önce altı yıldır âşık olduğunuz çocuğa pireli olabileceğinizi söylemediyseniz.

Aklımı “Pire ve Osuruk Utancı”ndan uzaklaştırmak için, vitrini kontrol etmeye karar verdim. Annem en yeni temamızı sergilemek için vitrin tasarımını birkaç haftada bir değiştirir. Şu andaki tema *Downton Abbey* olduğu için vitrindeki manken bluz tarzı yüksek yakalı, uzun kollu, fırfırlı bir gelinlik giymişti. Yakadaki broşun biraz çarpıldığını fark edince düzeltmek için vitrine çıktım. İnmek için arkamı dönünce, dışarıdan vitrine bakan çifti gördüm. Kadının gelinliği süzüyordu ve duyamasam da, “Aman Tanrım,” dediğini dudak hareketlerinden okuyabilmişim.

Ben tezgâha dönerken, kapının üstündeki zil şingırdadı ve çift içeri girdi.

“Bu gördüğüm en şirin şey!” dedi kadın güçlü bir Amerikan aksanıyla.

Onlara gülümseyerek baktım. “Merhaba, yardımcı olabilir miyim?”

İkisi de bana gülümsemeyle karşılık verdi. Dişleri bir piyanonun tuşları gibi düzgün ve göz alıcı beyazlıktaydı.

“Uluslararası düğünlere hizmet veriyor musunuz acaba?” diye sordu adam.

Tezgâha yaklaşırlarken, burnuma tıraş losyonunun kokusu doldu. Ama Tom'un akşamları kasabada dışarı çıkmadan önce sürdüğü ucuz şeylerden değildi; daha hafif ve baharatlı bir kokusu vardı. Pahalı kokuyordu.

“Şey, tam olarak emin değilim,” dedim. Annem daha önce yurt dışında birkaç düğün organize etmişti. Ama hepsi arkadaş-larının düğünleriydi. Yine de potansiyel bir müşteriyi kaçırarak değildim. “İlginizi çeken nedir?”

“Tam Noel öncesinde evleneceğiz,” dedi adam. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olacak ki, “Evet, bir hafta sonraki bu Noel’den bahsediyorum,” diye devam etti. “Ama bu sabah düğün organizatörümüzün verdiği başka sözler olduğunu öğrendik...”

“Organize ettiği bir önceki düğünün geliniyle kaçmış!” dedi kadın heyecanla.

Sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Tam Elliot ve Tom’un komik bulacağı türde bir hikâyeydi. “Aman Tanrım,” dedim.

“Büyük stres,” dedi kadın. “Hele iş için burada, İngiltere’de olduğumuz için şehrimizdeki başka düğün organizatörleriyle bir araya gelemeyeceğimiz düşünülünce.”

“Düğünü ertelemeyi düşündük,” dedi adam.

“Ama sonra vitrindeki enfes sunumu gördük,” diye devam etti kadın. “*Downton Abbey*’ye bayılırım. Amerika’da herkes bayılır.”

“Bu yüzden belki de düğünümüzü üstlenmeniz için sizi tuta-biliriz diye düşündük,” dedi adam.

“Çok şirin olurdu,” dedi nişanlısı.

Koltuğunda surat asan adam bir şeyler mırıldandı.

“Elbette,” dedim aceleyle. “Buranın sorumlusu annemdir ama şu anda dışarıda. İletişim bilgilerinizi alıp geri döndüğü zaman sizi araması için ona iletebilir miyim?”

“Elbette. Adım Jim Brady.” Adam bana bir kartvizit uzattı. Kabartma baskılı, ciddi anlamda kalın ve ipek pürüzsüzlüğündeki pahalı kartvizitlerdendi.

“Benim adım da Cindy Johnson, yakında Brady olacak,” dedi kadın gülümseyerek ve bana ilki kadar pahah görünen bir kartvizit daha uzattı.

“Tahmin edileceği üzere mekâmı çoktan tuttuğumuz için size sadece tasarımı yapmak kalıyor,” dedi Jim.

“New York’ta Waldorf Astoria’da evleneceğiz,” diye ekledi Cindy. Gözlerindeki heyecanlı ifadeden bunun çok iyi bir şey olduğunu tahmin ettim.

“Çok hoş,” dedim gülümseyerek.

“Ah, çok şirin bir aksanınız var!” Cindy gözlerini iri iri açarak Jim’e döndü. “Tatlım, eğer *Downton Abbey* temalı bir düğünümüz olacaksa belki de yeminlerimizi de İngiliz aksanıyla etmeliyiz.” Tekrar bana döndü. “Sizce de harika olmaz mı?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Evet, kesinlikle.”

Koltuktaki suratsız adam bana baktı ve gözlerini devirdi.

Ben oturma odasına girerken babam, “Tavuk neden önce yüzünü gösterip çamurda yuvarlanmış ve bir maske takıp tekrar yüzünü göstermiş?” diye sordu.

Tom’la birlikte, futbol maçının açık olduğu televizyon karşısında, L biçimindeki kanepeye yayılmış, büyük bir kâsedan mısır atıştırıyordu. İkisi evde yalnız kaldığında olan hep budur.

“Lütfen sorma,” dedi Tom bana yalvaran gözlerle bakarak. “Son nefesine kadar pişmanlık çekersin.”

“Hayır, çekmez,” dedi babam bir çırpıda. “Pen, ince mizah anlayışını benden almış. En azından evlatlarımdan birinin almış olması iyi bir şey.” Kanepeye, yanına vurdu. Gidip oturdum. Haklıydı, mizah anlayışımız kesinlikle aynıydı. İnce olup olmadığı başka bir konuydu.

Bir avuç patlamış mısır alırken, “Bilmem, tavuk neden önce yüzünü gösterip çamurda yuvarlanmış ve bir maske takıp tekrar yüzünü göstermiş?” diye sordum.

Tom ağlamaklı bir sesle, “Hayıııırrr,” diye inleyerek başını minderin altına gömdü.

“Çünkü pis ikiyüzlünün tekiymiş!” Babamla birbirimize baktık ve gülmekten iki büklüm olduk. Tom minderinin altından uludu.

İkimiz de biraz kendimize gelince babam, “Dükkânda işler nasıldı?” diye sordu.

“Bayağı sakindi,” diye yanıtladım ve babamın yüzünde bir kaygı titreşimi fark ettim. Pek çok insan yazın evlenmeyi tercih ettiği için, genelde kış en sakın zamanımız olurdu ama bu yıl her zamankinden daha ölüydü. “Ah, ama New York’taki düğünlerini üstlenmemizi isteyen Amerikalı bir çift geldi. Bayağı ciddi gibiydiler.”

Babam kaşlarını kaldırdı. “Cidden mi?”

“Evet, *Downton Abbey* teması istiyorlar. Ama mega çabuk olmalı. Noel’den hemen önce evlenmeyi planlamışlar ama anlaş-tıkları düğün organizatörü son düğünün geliniyle kaçmış.”

Gülme sırası Tom’daydı.

Kapıdan paltosunu çıkararak giren annem, “Neye gülüyorsunuz?” diye sordu.

Babam, “Tavuk neden...” diye başladı.

“Hayır!” diye haykırdı Tom. “Espri bu değildi. “Amerikalı çift düğünlerini neden iptal etmek zorunda kaldı sorusuna gülüyorduk.”

Annem bize delirmişiz gibi baktı. Bize sık sık böyle bakardı.

“Çünkü düğün organizatörleri son düğününün geliniyle kaçmış.”

Annem yanıma oturdu. Kafası iyice karışmış gibiydi. “Neden bahsediyor?”

Ona Cindy ve Tom’u anlattım. Son olarak da, “Waldorf Astoria diye bir otelde evleniyorlarmış,” diye ekledim.

Annemle babamın kaşları eş zamanlı olarak havaya kalktı.

“Bildiğimiz Waldorf Astoria mı?” dedi babam hülyalı bir sesle.

“New York’taki,” dedi annem en az onun kadar hülyalı bir sesle.

“Evet. İletişim bilgileri burada.” Annerne Cindy ve Jim’im kartvizitlerini verdim. “Onları mümkün olduğunca çabuk aramanı rica ettiler. Normalde yurt dışında düğün yapmadığımızı biliyo-

Cevrimiçi Kez

rum ama onlarla senin konuşmanın en iyisi olacağını düşündüm. Umarım doğru bir şey yapmışımdır.”

Annem ve babam birbirlerine bakıp bana sırttılar.

“Ah, kesinlikle doğru yapmışsın,” dedi annem bana sarılarak.

Annem ve babam Waldorf Astoria hakkında konuşmaya başlarken, telefonumun sesi duyuldu. Mesaj Elliot’tandı.

AMAN TANRIM - Babam az önce kız arkadaşım olup olmadığını sordu! Sanırım ona durumu hece hece anlatması için bir amigo kız takımı kiralamam gerekecek. Mega-Kaltakla gece yatisının tadını çıkar :P

Derhal bir cevap yazdım.

Ya da Choccywoccydoodah’da üstü yazılı bir pasta yaptırabilirsin. Ve sağ ol. Sanırım. ;l mucks

Telefonum neredeyse aynı anda bir kez daha öttü. Ama bu kez mesaj yeni bir numaradandı.

Selam, Pen, yarın Lucky Beach’te buluşmaya ne dersin? 12 gibi? Öğle yemeği yiyebiliriz... Ollie öptm.

Zoe Sugg

Şok içinde telefonuma baktım. Evrenin En Sakar İnsanı olmama, üstelik pire ve kronik yellenme sorunumun olabileceğini düşünmesine rağmen, Ollie benimle buluşmak istiyordu! Öğle yemeğinde! Adam gibi bir restoranda! Aman Tanrım... Sanırım bu bir çıkma teklifiydi!

☆☆ Beşinci Bölüm ☆☆

Yüzünüzden az-önce-bir-çıkma-teklifi-aldım-galiba gülümsemesini silmesi garantili bir şey varsa, o da en yakın arkadaşlarınızdan birinin sıkıntıdan ölmek üzereymiş gibi asık bir suratla boşluğa bakarak yatağınızın üstünde oturmasıdır. Megan yirmi dakika –ya da yirmi gün de olabilir çünkü bana öyle geldi– önce geldiğinden beri, yapmamızı teklif ettiğim her şey ilgisiz bir omuz silkme ya da sımsıkı dudaklarla söylenen bir, “Hayır, teşekkürler,” cevabıyla karşılanıyordu. Bütün akşam surat asarak oturacaksa bize gelmesinin ne anlamı vardı ki? Ve sonra anladım. Bu, benim dün akşam JB’nin Yeri’nde yaşananlar için cezam olmalıydı. Besbelli tırnağını kırmamı hâlâ affetmemişti. İçimden inledim. Onu bana davet ederken ne düşünmüştüm? Eski zamanlar gibi olacağını nasıl hayal edebilmişim?

Megan ve ben ortaokuldaki ilk günümüzde öğretmenimiz bizi yan yana oturttuğundan beri arkadaştık. Dürüst olmak gerekirse ilk başta bu arkadaşlık korkudan kurulmuştu. Bütün yazı kimsenin benimle arkadaş olmak istemeyeceğinden ve YEDİ YIL boyunca bir sınıftan diğerine tek başıma sürüklenmekten korkarak geçirmiştim. Ama arkadaşlığımızın çaresizlikten hakikiye dönüşmesi ve bütün korkularımın dağılması çok sürmemişti.

Megan’la en sevdiğim anım on iki yaşındayken köpeğim Milo’nun yeni öldüğü zamandan kalmadır. (Tahmin edileceği üzere en sevdiğim kısım Milo’nun ölmesi değil çünkü o başıma gelen *en kötü* şeylerden biriydi.) Ama Megan haberi duyunca, aralarında Milo için yazdığı “Şirin Pati” adlı bir şiirin ve benim Milo’yu parkta kovalarken çekilmiş bir fotoğrafımı yerleştirdiği çerçevenin de olduğu minik hediyelerle dolu bir torbayla bize gelmişti. Megan eskiden öyleydi; nazık ve sevgi dolu. Ama oyunculuk olayına girmesi, özellikle televizyonda ilk rolünü alması onu tamamen değiştirdi. Megan televizyondaki ilk rolü olarak anlatıyordu ama aslında söz konusu olan, yapıştırıcı için bir reklamdı. İki karton parçasını birbirine yapıştırıp kameraya gülümsemesi ve “Vay, canına, nasıl da yapışıyor!” demesi gerekmişti. Ekranı yaklaşık beş saniye kalıyor ama Megan’ın anlatmasına baksanız bir filmin başrolü olduğunu sanırsınız. Ve o zamandan beri sanki herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor. Ben dâhil. Şimdi onunlayken kendimi en iyi arkadaşlık işi için mülakata alınmış gibi hissediyor ve bütün zamanımı yanhş bir şey söylemek ya da yapmaktan korkarak geçiriyorum. Şu anda olduğu gibi.

“Eee,” dedim. “Ne yapmak istersin?”

“Bilmem.” Megan odada etrafına baktı ve gözleri duvarındaki fotoğraflardan birine takıldı. “Aman Tanrım! Ne diye bir taşın fotoğrafını çektin ki?”

Midemde tuhaf bir tiksinti kıpırtısı oldu. Fotoğraf üstünde üç delik olan, kar beyazı bir taş aitti. Elliot’a göre, deliği olan taşlar her zaman uğur olarak görülür. “Bu şanslı bir taş,” dedim.

“Neden şanslıymış?” Megan fotoğrafa küçümseyen gözlerle bakıyordu.

“Delikleri yüzünden. Eskiden balıkçılar, onları korusun diye teknelerine delikli taş almış.”

Megan gergin bir gülümsemeyle, “Çok acayipsin, Penny!” dedi.

Genelde “acayip” kelimesini severim. Ama Megan benim için kullandığı zaman, kulağıma dünyanın en kötü şeyi gibi geliyor ve bende ona yumruk atma isteği uyandırıyor. Bir yastığa sarılıp iç geçirdim. Koca bir geceyi böyle geçiremezdim. Durumu kurtarmak için bir şey yapmalıydım.

“Maske yapmak ister misin?” diye sordum umutla. “Eskiden yaptığımız şu çilekli peeling maskelerinden var.”

Megan başını iki yana salladı. “Hayır, sağ ol.”

Duvara baktım ve acaba Elliot da yatağının üstünde oturuyor mudur, diye düşündüm. Benden sadece birkaç metre uzakta olabileceğini ama benim bu Cehennem Yatısı’na hapsediğimi, onu göremediğimi ve konuşamadığımı düşünmek korkunçtu.

Megan’a ne yapmak istediğini bir kez daha sormaya hazırlanırken, ayakkabılarını çıkarıp yatakta iyice arkaya doğru kaydı.

Manidar bir ifadeyle eksik takma tırnağına bakarak, “Dün hamburgercide ne oldu sana?” diye sordu. “Neden o kadar tuhaf davrandın?”

Bir bahane uydurmayı düşündüm. Sonra son blog paylaşımımı ve panik ataklarımdan bahsetmenin nasıl iyi geldiğini hatırladım. Megan’a ataklardan hiç bahsetmemiştim. Ama belki de dürüst olmam aramızı biraz düzeltirdi.

Derin bir nefes aldım. “Bir süre önce ailemle geçirdiğimiz araba kazasını hatırlıyor musun?”

Megan bir an bana boş gözlerle baktı. “Ah, evet.”

“Şey, o zamandan beri tuhaf panik ataklar yaşıyorum ve arabanın içinde kapalı kaldığım zamanki gibi hissediyorum. Sıcak basıyor, nefes alamadığımı hissediyorum ve...”

“Aman Tanrım, sakın bana paniğe kapılmaktan bahsetme,” diyerek sözümü kesti. “Okul oyununa sadece iki gün kaldığına inanamıyorum. Yüzüme gözüme bulaştırmaktan o kadar çok korkuyorum ki.”

“Bulaştırmayacaksın. Oyunun en iyisi sensin.”

“Gerçekten mi?” Bana çikolata kahvesi gözlerini kocaman açarak baktı. “Yine de gösterinin başarısının benim omuzlarımda olduğunu bilmek o kadar büyük bir baskı ki. Jeff ona Angelina Jolie’nin gençliğini hatırlattığımı söylüyor ve bunu söylemesi çok şirin ama baskıyı daha da artırıyor.”

“Pekâlâ, şey, ben iyi olacağından eminim.” Buruk bir öfke ve kırgınlık karışımı hissettim. Konuşmayı ben ona özel ve ciddi bir şey söylemeye çalışırken bile kendine çevirmeyi bir kez daha başarmıştı.

“Ollie’yle aramızda bu kadar harika bir etkileşim olmasından çok memnunum,” diye devam etti. “Jeff, Angelina Jolie ile Brad Pitt’in şu birlikte çektikleri filmdeki gibi olduğumuzu söylüyor. Hani şu birbirlerine âşık oldukları film.” Megan bana baktı ve gergin gülümsemelerinden birini daha gönderdi. “Ollie bana her şeyi anlatıyor, bilirsin.”

Biraz kötü hissettim. “Ah, o zaman yarından haberin vardır.”

Kaşları çatıldı. “Ne olmuş yarına?”

Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Öğle yemeğinde onunla buluşmamı istedi.”

Bu bilgiyi işlerken beynindeki çarkların döndüğünü görür gibiydim. Belli ki bilmiyordu. Belli ki Ollie ona her şeyi anlatmıyordu.

“Seninle buluşmak mı istedi? Nerede?” Hâlâ gülümsüyordu ama o kadar zorlamaydı ki çenesi sıkılmaktan çatlayacak gibi görünüyordu.

“Öğle saatinde, Lucky Beach’te.”

“Ne yani, sadece ikiniz mi olacaksınız?”

Şaşkın ifadesinde “sadece ikiniz” deyişinde beni gerçekten delirten bir şey vardı. Ollie’nin aptal Çekicilik ve Genel Harikalık Okul Ligleri’nde takıldığını ve onun benim boyumu fazlasıyla aştığını biliyordum ama eğer bir oğlan seni yemeğe davet ederse,

arkadaşının sana süs balığı gibi ağzı açık bakmak yerine senin adına sevinmesi gerekmez miydi? Tabii eğer...

“Ollie’den hoşlanıyor musun?” Soru ağzımdan sansürlememe fırsat kalmadan çıkıverdi.

Megan bana buz gibi bir bakış attı. “Elbette Ollie’den hoşlanıyorum.”

“Hayır, demek istediğim, ondan *hoşlanmak* gibi hoşlanıyor musun?”

Megan başını arkaya yatırıp yapay bir kahkaha attı. “Hayır, elbette hayır. Benim için fazla genç.”

Ona bakakaldım ve tek düşünebildiğim, *kimsin sen*, oldu. Megan altı yıldır en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama şu anda onu hiç tanımıyor gibiydim.

★ ★ Altıncı Bölüm ★ ★

Guinness Dünya Rekorları, Dünya'nın Gelmiş Geçmiş En Kötü Yatısı başlığını açmak isterse, benimle temasa geçmeleri gerekecekti. Cidden. Hava aydınlanmadan uyandım ki bu pazar günleri için hiçbir zaman iyi bir durum değildi... Yattığım yerden, duvarın diğer tarafındaki Elliot'a psişik mesajlar gönderdim. Küçüklüğümüzde, uyurken aynı rüyayı görmeye çalışırdık. Yan yana odalarda uyuduğumuz için, evlerimizin üstünde süzülen dev bir rüya baloncunun içinde havada süzülmemiz mümkün olabilirmiş gibi geliyordu. Ona düşünce yoluyla, *olabilecek en berbat geceyi geçirdim*, demeye çalıştım.

Megan odanın karşı tarafındaki çekyatta hâlâ derin uykudaydı. Ona bakarken kafamda yeni bir blog başlığı biçimlendi: İNSAN EN YAKIN ARKADAŞLIĞINA SIĞMAYABİLİR Mİ? Megan'a duyduğum bütün kırgınlık ve öfke içimde büyümeye ve dışarı akmak için yanıp tutuşmaya başladı. Böyle bir şey olurken yazamamak çok bunaltıcıydı. Bir defasında, matematik sınavının ortasında, aklıma blog için müthiş bir fikir gelmişti. O an için yazdığım en eğlenceli ve en komik blog yazısı olacağından emindim. Gerçekten akıllıca bir başlık bulmuştum falan. Ama sonra bir cebir denizinde kayboldum ve sınavdan çıktığımda, düşünebildiğim iki harf kal-

mıştı: X ve Y. O blog paylaşımının ne hakkında olduğunu hâlâ hatırlayamıyorum.

Aklımdaki fikri kaybetmekten korkarak komodininimden telefonumu aldım ve yorganımın altına gömüldüm. Dün gece uymadan önce –hem de sadece on bir buçukta!– telefonumu sessize almıştım. Elliot’ın geceyarısından hemen sonra mesaj çekmiş olduğunu gördüm.

Mega-Sıkıcı’yla işler yolunda mı? Beni
özlüyor musun? Projem bir kalemle
gözlerimi oyma isteği uyandırıyor. Cidden,
Tahıl Yasaları’nı kim öğrenmek ister? Mesela
mısırın neden bir yasaya ihtiyacı olsun ki?

Cevap yazmaya başladım.

GELMİŞ GEÇMİŞ en beter gece yatısydı!
O kadar feciydi ki sen mesaj çektiğinde
çoktan uyumuştum. Bence bir Mısır
Yasası olmalı ve o yasa baharatlı, tereyağlı
mısırın her yemekle verilmesini zorunlu
kılmalı. **SENİ ÇOK ÖZLEDİM!**

Mesajı gönderdiğim anda duvarın diğer tarafına hafifçe vurulduğunu duydum. Önce dört, sonra üç, arkasından dokuz vuruş geldi. *Seni - çok - seviyorum.* Tam karşılık verecekken Megan’ın inlediğini duydum.

“Bu tıktı da ne?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledim.

“Yan komşu mu?”

Megan, Elliot’la binlerce kez karşılaşmıştı; adını bilmemesi imkânsızdı. Bu gerçek, ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

“Neden onunla takıldığını hiç anlamıyorum,” diye devam etti.

“Çok acayip biri.”

Yataktan fırlayıp kafasına yastıkla vurmaktan kendimi alkoymak için yüzüstü dönüp kollarımın üstüne yattım.

“Biraz kahve alabilir miyim?” diye sordu.

“Evet.” Daha az önce en yakın arkadaşşıma hakaret etmiş olmasına, dün geceyi kelimenin tam anlamıyla berbat etmesine ve onu bir yastıkla öldürme isteğine rağmen, ondan birkaç dakika uzaklaşma bahanesi bulduğum için o kadar minnettardım ki derhal yataktan fırlayıp sabahlığımyı giydim.

Mutfağa inince, babamı masada bir fincan çay eşliğinde gazete okurken buldum. O da benim gibi erkenciydi. Saçları yataktan yeni çıkmış gibi dağınıktı ve çenesi gri kirli sakalla kaplıydı.

“Günaydın,” dedi beni görünce. “Gece yatışı nasıl gidiyor?”

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

“O kadar iyi, ha?”

Başımı evet der gibi sallayıp su ısıtıcısını çalıştırdım. Birkaç hafta önce birlikte spagetti bolonez yaparken babama Megan’la aramızın çok iyi olmadığını anlatmıştım.

“Baba?”

“Evet?”

“Sence bir arkadaşlığı bitirmek mümkün mü?”

Gülümseyerek başımı salladı. “Ah, evet. Bu hep olur, hele insanın senin gibi çok değiştiği yaşlarda.” Yanına oturmamı işaret etti. “Sana Timothy Taylor’dan hiç bahsetmiş miydin?”

Başımı hayır der gibi salladım.

“İlkokul boyunca en yakın arkadaşımды. Çok sıkı fıkıydık. Ama sonra ortaokula başladık ve o gerçekten değışti, ben de artık onunla takılmak istemez oldum.”

“Neden? Ne yaptı ki?”

“Ragbi oynamaya başladı.” Babam kıkırdadı. Tam anlamıyla bir futbol delisiydi ve ragbiyi tercih eden insanları anlayamıyordu. “Ama ciddi olmak gerekirse,” diye devam etti. “Hepsi bu değildi. Kendini fazla beğenmeye başladı. Artık hiçbir ortak yanımız kalmamıştı.”

“Ne oldu peki? Bir anda koptunuz mu?”

“Hayır. Yavaş yavaş uzaklaştık. Ve ikimiz de daha fazla ortak noktamız olan başka arkadaşlar edindik. Bu yüzden Majesteleri konusunda endişelenme.” Başıyla üst katı işaret etti. “Her şey yoluna girer. Bazen insanların gitmesine izin vermek gerekir, hepsi bu.”

“Teşekkürler, baba.” Ayağa kalktım ve tepesine bir öpücük kondurdum.

“Rica ederim.” Güldü. “Bu kadar erken saatte ve bu kadar az kafeinle bu kadar bilgi olabileceğim kimin aklına gelirdi?”

Yatak odama döndüğümde Megan kalkmış ve tamamen giyinmişti. Bunun birazdan gideceği anlamına geldiğini umarak içimden sevinç çığlıkları attım.

“Kahven.” Fincanı uzattım. Aldı ama teşekkür etmek yerine, “Ollie’yle öğle yemeğine ne giyeceksin?” diye sordu.

Ona boş gözlerle baktım. Cehennemden Çıkma Gece Yatacısının stresi arasında hiç düşünmemiştim.

“Senin yerinde olsam, gerçekten rahat bir görüntü seçerdim. Fazla hevesli görünmek olmaz. Sana kapüşonlu montumu verirdim ama renginin sana yakışacağını sanmıyorum.” Kahvesinden bir yudum aldı ve bana tatlı tatlı gülümsedi. “Saçlarının kızıl olması çok yazık. Hiçbir şeye uymuyor, değil mi?”

İşte o anda o sabahtan herhangi bir zevk alma ve Ollie'yle buluşmak için sabırsızlanma gibi bir umudumun olması için Megan'ın gitmesi gerektiğini anladım. Yani hemen şimdi.

“Çok üzgünüm ama babam az önce bu sabah dükkânda yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi.”

Megan kaşlarını çatı. “Pazar günü mü?”

“Evet. Bu yüzden korkarım gitmen gerekecek.”

Megan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ah, ama hazırlanmana yardım edecektim.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Sorun değil, kendi başıma hallederim.”

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Emin misin?”

“Ah, evet, kesinlikle.”

Kısa süre sonra, söz konusu Ollie'yle buluşmaya hazırlanmak olunca, hiçbir şeyi halledemeyeceğimi anladım. Megan gideli yarım saat olmuştu ve odama bir nükleer giysi bombası düşmüş gibiydi. Umutsuzca bir şeyler deneme ve parçalarcasına geri çıkarma fırtınası arasında, odamın rastgele bir giysi parçasının değmediği tek bir santimetrekaresi bile kalmamıştı. Avizeden mahzun bir tavırla sarkan çizgili külotlu çoraba bakıp iç geçirdim. Ne giyecektim?

Gerçek bir ikilem içindeydim. İnsanların gazetelerin dert köşelerine yazdıkları türden. Normalde, bir moda krizi yaşadığım zaman başvurduğum ilk insan Elliot olurdu ama işin içinde Ollie olunca bana yardım etmek isteyeceğini hiç sanmıyordum. Odamın içinde iç geçirerek dolaştım; ufukta görünen deniz bile iyi hissettirmede. Özellikle bir saat içinde deniz kıyısında olmam gerekirken ve HÂLÂ GİYİNMEMİŞKEN!

Sonra kafamda bir soru belirdi: *Sadece bana kalsaydı, ne giyerdim?* Sallanan koltuğumun yanındaki kıyafet yığınının gittim ve minik, pembe kalp desenli siyah mini elbiseyi çekip aldım. Siyah

opak külotlu çorabın üstüne giydim. Aynada kendime baktım. Elbise tam üstüme göreydi ve belimi incecik gösteriyordu. Babetlerimi giymeye hazırlanırken kafamda yine aynı soru belirdi. *Sadece bana kalsaydı, ne giyerdim?* Dolabımın dip kısmından motosikletçi botlarımı çıkardım. Üstüme siyah deri ceketimi geçirdim.

Fotoğraf makinem bana, “*Sakın beni unutma!*” diye haykırır gibiydi. Onu cebime tıktım. Makinemi yanımdan ayırmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Olabilecek en iyi fotoğraf fırsatları her zaman makineyi evde bıraktığım günlere rastlıyordu. Ve kimbilir Ollie’yleyken ne fotoğraf fırsatları yakalayacaktım. Ollie’nin birlikte bir fotoğrafımızı çekmemi istediğini hayal edince içgüdüsel olarak kızardım. Selfie’lerden nefret etsem de, bir çift selfie’sine hayır demeyebilirdim. Pekâlâ, kendimi biraz kaptırıyor olabilirdim ama en büyük aşkı ona çıkma teklif edince biraz fazla heyecanlanmak her kızın hakkı değil midir?

★ Yedinci Bölüm ★

Elbette, kumsala gittiğim anda geç kazanılmış özgüvenim sarsılmaya başladı. *Ya gelmezse? Ya bu sadece bir eşek şakasıysa? Ya tam beni öpecekken ayağım tökezlerse? Aman Tanrım, ya beni öperse? Seni öpmeyecek, aptal.* İç sesim bir isteri sarmalını hızla tırmanıyordu.

Beni biraz olsun yatıştırabileceği umuduyla denize yaklaşabilmek için, kafeye kumsaldan yürümeye karar verdim. *Çakıl taşları ıslak! Düşeceksin! Popo üstü inecek ve Tom'un doğum gününde mangal partisinde yaptığın gibi popona yosun yapıştıracaksın.* Derhal yavaşladım. Deniz hoş ve sakindi ve kış güneşi, serpiştirilmiş yıldızlar gibi su yüzeyinde parlıyordu. Tuzlu havayı içime çektim. Ve bir kez daha... *Ya bir martı kafana pislerse?* Yüksek sesle, “Kapa çeneni!” diye mırıldanarak tepemde martı dolaşmadığından emin olmak için kafamı kaldırdım. Kafamı indirdiğimde Ollie birkaç metre uzayımda duruyordu.

Aklıma gelen ilk cümle, “Buraya nasıl geldin?” oldu.

“Yürüdüm,” dedi bana tuhaf tuhaf bakarak. “Sen iyi misin? Kendi kendine konuşur gibiydin.”

“Ne? Ah, hayır. Ben... Ben sadece... Şarkı söylüyordum.”

“Şarkı mı söylüyordun?”

“Evet, bilirsin işte, şarkılar var ya.”

“Evet, şarkı söylemenin ne olduğunu biliyorum.”

“Elbette, bilirsin. Sori.”

Sori mi? Ne zamandan beri “sori” der olmuştum? Ollie’yle tam on saniyedir birlikteydim ve daha şimdiden şarkı söyleyen ve sori diyen bir kaçık olduğumu düşünüyor olmalıydı. Öğle yemeğimiz için hiç iyi haber değildi.

“Makinen yanında mı?” diye sordu.

“Evet,” derken nabzım hızlandı. Daha şimdiden birlikte fotoğraf çekirmek istiyor olabilir miydi? “Neden?”

“Kumsalda birkaç portremi çeker misin diyecektim. İnternet profilim için birkaç sanatsal poz hiç fena olmazdı. Ve sen müthiş bir fotoğrafçısın.” Megavatlık gülümsemelerinden biriyle gözlerimi kamaştırdı.

“Ah, tamam.” Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Herhalde beni buluşmaya bunun için davet etmemişti, değil mi? Hayır. Dün öğle yemeği dediğinden emindim. Fotoğraflar ekstra olmalıydı; aklına şimdi gelen bir şey. Kendime aptallık etmememi tembihleyip cebimden makinemi çıkardım.

“Belki rıhtımda birkaç poz çekeriz diye düşündüm.”

“Elbette.”

Kumsal boyunca yürürken yanımızdan bir kadın koşucu geçti ve bize gülümsedi. İçim mutlulukla doldu. Sanki Ollie’yle “birlikte olduğumuzu” sanmıştı. Keşke ben de biraz daha rahat ve keyifli olsaydım. Söyleyecek ilginç ama utanç verici olmayacak bir şey bulmak için beynimi yokladım.

“Ağabeyinle gerçekten gurur duyuyor olmalısın.”

Ollie bana boş gözlerle baktı. “Neden?”

“Şey, teniste çok iyi olduğu için.”

Ollie denize bakarak ağzının içinde bir şeyler geveledi. Ciddi ifadesinde ve ışığın yüzüne düşme biçiminde elmacık kemiklerini vurgulayan; müthiş bir siyah beyaz fotoğraf yaratacak bir şey vardı.

“Olduğun yerde dur,” dedim fotoğraf makinemi açarken.

“Ne?” Kaşlarını çatı.

“İfadeni bozmadan yine denize bak. Gerçekten harika bir fotoğraf olacak.”

“Ah, tamam.” Ollie’nin ifadesi derhal yumuşadı ve tekrar denize baktı. “Bu nasıl?”

“Mükemmel.”

Odaklandım ve açığı yüzünde doğru gölgeyi yakalayacak şekilde ayarladıktan sonra fotoğrafı çektim.

“Bakalım.” Makinenin ekranına bakmak için eğilince kafalarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. Tıraş losyonu ve nane kokuyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Gerçekten harika görünüyor.” Bana bakıp gülümsedi. Bu kadar yakından bakınca, gözlerinin mavisi akıl almazdı. Beni öpmek istese, hiç kıpırdamasına gerek olmayacağını fark ettim. Birbirimize bir saniye daha baktık. “Bu işte cidden iyisin, değil mi?” dedi her zamankinden daha yumuşak bir sesle.

“Teşekkürler.” Utanarak başımı çevirdim ve anın etkisi kayboldu. Yürümeye devam ettik. İki koşucu daha çakıl taşlarını çıtırdatarak yanımızdan geçti.

“Kumsala uzanmış bir pozuma ne dersin?” dedi Ollie. “Bilirsin işte, biraz farklı bir şey olsun diye.”

“Elbette.” Aklımda kumsalda birbirimizle sarmaş dolaş olduğumuz bir görüntü canlandı. Yüzüm hızla kızardı.

Ollie taşların üstüne uzandı. “Yukarıdan bir poz almaya ne dersin?”

“Tamam, eğlenceli olabilir.” Ollie’nin yanında durup bir poz çekmeyi denedim ama yeterince ortalanmadığı için sonuç pek iyi olmadı. “Sanırım tam üstünde durmam gerekecek,” dedim.

Ollie bana sırtıtarak baktı. Belkemiğimden yukarı tuhaf bir karıncalanma hissinin tırmandığını hissettim. Bir bacağımı dikkatle diğer tarafına atıp onu bacaklarımın arasına aldım. Objektiften baktım. Bana sırtıyordu.

“Umarım elbisemin altına bakmıyorsundur,” dedim şaka yollu.

Ollie kıkırdadı. “Mümkünmüş gibi!”

Kısacık bir an, imkânsız başarıp aşağılanmasız bir flörtleşme yaşamışsınız gibi hissettim. Ama sonra Ollie’nin kuş bakışı fotoğrafını çekerken, çakıllar kaymaya ve iki ayağım aksi istikametlerde açılmaya başladı. Dengemi umutsuzca korumaya çalıştım ama bu, durumu sadece daha da kötüleştirdi ve bir anda kendimi Ollie’nin karnının üstünde otururken buldum.

“Çok üzgünüm,” diye iç geçirerek toparlanmaya çalıştım.

Gülerek bileğimi yakaladı. “Üzülme. Çok komikti. Sen çok komiksin.”

Ona şüpheyile baktım. Ama bunu Megan’ın, “Çok acayipsin,” dediği gibi söylememişti. Aslında şefkatli bile denebilirdi. “Teşekkürler,” dedim.

“Aman Tanrım! Ne yapıyorsunuz?”

Megan’ın sesi ikimizi de yerimizden sıçrattı. Dönüp bakınca onu birkaç metre uzağımızdan bize bakarken buldum. Tam arkasında duran ikizler pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Ollie’nin fotoğrafını çekiyordum,” diye kekelerken yüzüm bir İngiliz telefon kulübesinden bile daha fazla kızardı. “Ve ayağım kaydı.”

“Tabii ya.” Megan bana dik dik bakmayı sürdürdü. Bizden çıkarken üstünde olan kot pantolonunu ve kapüşonlu sweatshirt’ünü

çıkarıp diz hizası çizmelerle tamamladığı mürdüm rengi, daracık bir elbise giydiğini fark ettim.

Nasılca Ollie'nin üstünden ikimize de hasar vermeden kalkmayışını başardım.

Megan, "Burada ne arıyorsunuz ki?" diye sorarken Ollie'ye manidar bir bakış attı. "Birlikte yemeğe gideceğinizi sanmıştım."

"Sen nasıl..." Ollie bir anda utanmış gibiydi. "Önemli bir şey değildi. Penny netteki profillerim için birkaç fotoğrafımı çeksin istedim."

Megan bana döndü. Zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. *Sana bir buluşma olmadığımı söylemiştim*, der gibiydi.

"Fotoğrafların çok iyi," dedi Kira yanıma gelerek.

"Evet," dedi Amara. "Sanat projen için çektiğin eski rıhtım fotoğrafına bayıldım."

Onlara cılız bir gülümsemeyle baktım.

"Eee, öğle yemeği için nereye gitmeyi düşünüyordunuz?" dedi Megan.

Ollie omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ciddi anlamda düşünmedim."

Ona şaşkın gözlerle baktım.

"Nando'nun Yeri'ne gidiyorduk," dedi Megan tath bir sesle. "Bize katılmak ister misiniz?"

"Elbette," dedi Ollie anlık bir duraksamanın ardından.

Bir anda öfkeye kapılıp taşlara tekme attım ve taşlardan birini havalandırdım. Havaya fırlamasını ve dosdoğru bir West Highland teriyerinin üstüne uymasını dehşet içinde seyrettim. Köpek acıyla inleyince fırça gibi kaşlı, yaşlı bir adam olan sahibi bana dık dık baktı.

"Çok üzgünüm. Kazaydı," diye seslendim. İçimden, *ben ayaklı bir kazayım*, diye eklemek geçti. Dayanılmaz derecede utanç verici bir şey olmadan sinirlenmeyi bile başaramıyordum.

“Penny!” Megan annemmiş gibi beni azarladı. “Zavallı minik köpek!”

“Aslında, sanırım ben eve gideceğim,” dedim, bir taşı ona doğru tekmelememek için kendimi zor tutarak.

“Ah, gerçekten mi?” Megan sevincini saklama gereği bile duymamıştı.

“Ama ya fotoğraflar?” dedi Ollie hayal kırıklığı içinde.

Ondan tarafa bakamadım bile. “Daha sonra e-posta atarım,” diye mırıldandım.

“O zaman, yarın okulda görüşürüz,” dedi Megan neşeyle.

İkizler arkamdan seslenerek vedalaşırken, dudağımı sertçe ısırdım ve kararlı adımlarla onlardan uzaklaşıp kumsalı geçtim. Kafamın içi öfke ve şaşkınlıktan arapsaçına dönmüştü. Ama en ufak bir şüpheye yer kalmayacak şekilde emin olduğum bir şey varsa, o da Megan’ın artık canıma tak ettiğiydi.

★ ★ Sekizinci Bölüm ★ ★

“Sana anlatacaklarımı sessiz ve sakın dinleyeceğine ve ben lafımı bitirene kadar tek bir iğneleyici yorum yapmayacağına lütfen, lütfen, lütfen, söz verir misin?” Eve dönmüş ve duvara acil durum koduyla on kez vurarak Elliot’ı bize çağırmıştım.

Elliot sallanan koltukta arkasına yaslandı ve düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı. “Bana anlatacakların Mega-Yavan ve Ayaklı Selfie’yi içeriyor mu?”

“Evet, ama lütfen ben anlatacaklarımı bitirene kadar onlarla ilgili kaba bir söz söyleme. Ve ayrıca, ‘Ben demiştim,’ cümlesi de katiyetle yasak.”

Elliot dehşet dolu gözlerle baktı. “Ne, sonsuza dek mi yasak, yoksa sadece sen hikâyeni anlatırken mi?”

“Sonsuza dek.”

Elliot iç geçirdi. “Tamam o zaman ama ağzıma bir şey tıkanman gerekebilir.”

“Ciddiyim!”

“Tamam, tamam, dudaklarım mühürlü.”

Yatağın üstünde bağdaş kurdum ve kederli hikâyemi, gözlerimi yorgandan ayırmadan, Dünyanın En Kötü Gece Yatısı’ndan

Ollie'nin ölümsüz, "Önemli bir şey değildi," sözlerine kadar eksiksiz anlattım.

Sözlerimin sonuna gelince, Elliot, "Önemli bir şey değildi mi?" diye tekrarladı. "Ben demi..."

"Hayır, sakın söyleme!" dedim ellerimi kulaklarıma kapayarak. "Dürüst olmak gerekirse, duymaya tahammülüm yok. Bunun bir randevu olduğunu sandığıma inanamıyorum."

"Ya Mega-Orta Malı'na ne demeli!" dedi Elliot heyecanla.

Kaşlarımı çattım. "Orta malı mı?"

Elliot, "Shakespeare'in kötü nam sahibi kadınları tanımlamak için kullandığı bir ifade."

"Ah, anladım."

"O gerçekten kötü," dedi Elliot başını tiksintiyle sallayarak. "Ollie'yle öğle yemeğini mahvettiğine inanamıyorum. Ben demiş..."

"Elliot!"

"Tamam, tamam!" Elliot teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ne yapman gerektiğini biliyorum," dedi kötücül bir sırtışla. "Ayaklı Selfie'nin fotoğraflarına Photoshop'la benekler ve korkunç bir kızarıklık eklemelisin. Belki fazladan bir burun da..."

Elliot'a baktım ve sırttım. Tam onu kucaklamaya hazırlanırken, evin içinde bir gonk sesi yankılandı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Elliot ayağa fırladı ve ellerini neşeyle çırpı. "Aile toplantısı!"

Evimiz annemin rol aldığı tiyatro oyunlarından anı olarak sakladığı eski aksesuarlarıyla doluydu. Artık holümüzde yaşayan, kocaman, pirinç gonk da bunlardan biriydi. Tom ve ben küçükken gonga vurmak için bahane yaratırdık. Bu yüzden annem ve babam gongun sadece aile toplantısı çağrısında kullanılması kuralını koydu. Yataktan kalkarken Elliot'ın süper-heyecanlı ifadesine güldüm.

"Büyük olasılıkla Noel yemeğinde kimlerin hindi istediği gibi acayip sıkıcı bir meseledir."

Elliot bana boş gözlerle baktı. “Neden öyle olsun? Noel yemeğinde herkes hindi yer.”

“Evet, ama babam bu yıl kaz pişirmekten bahsediyordu.”

Elliot dehşete kapılmış gibi bir ifade takındı. “Kaz pişiremez! Çok iğrenç!”

“Neden?”

“Bilmiyorum. İğrenç işte.”

Hemen arkamda Elliot’la kapıya yürüdüm.

Kulağıma, “*Rekao sam ti*,” diye fısıldadı.

“Ne demek bu?” dedim.

“Hırvatça *ben demiştim*. Hırvatça söyleyemezsin demedin.” Kaburgasını dürtünce bir çığlık attı.

Mutfaktan içeri girerken Elliot, “Biz hindi istiyoruz,” diye ilan etti.

Annem, babam ve Tom masada oturuyordu. Annem ve babam heyecanlı görünüyordu. Tom öne doğru eğilmiş, başını kollarının üstüne dayamıştı.

“Ha?” dedi babam Elliot’a.

“Noel yemeği için,” diye açıkladı Elliot. “Kaz değil, hindi istiyoruz. Toplantı konusu bu değil mi? Noel yemeği.”

“Ah!” dedi babam. “Hayır, aslında, değil. Gerçi sanırım bir açıdan, dolaylı olarak öyle.” Anneme bakıp kaşlarını kaldırdı.

Annem başını salladı ve hüznü bir gülümsemeyle Elliot’a baktı. “Korkarım bu yıl Noel yemeğine bize gelemeyeceksin, Elliot.”

“Ne?” dedik Elliot ve ben bir ağızdan.

“Burada olmayacağız,” dedi annem.

“Ne?!” Tom da masadan kafasını kaldırıp korumuza katılmıştı. Hepimiz şok içinde anneme bakıyorduk.

“Burada olmayacağız ne demek?” dedi Tom.

“Nerede olacağız?” Bir anneme, bir babama, sonra tekrar anneme baktım.

Annem ve babam birbirlerine bakıp gülmüşediler. “New York,” dediler birlikte.

Tom, “Hadi canım!” diye haykırdı ama pek iyimser bir haykırış değildi.

Bense hiçbir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim.

Elliot ağlamaklı görünüyordu.

“O düğünü üstlenmeyi kabul ettik,” dedi annem bana gülümseyerek. “Şu Waldorf’taki, *Downton Abbey* temalı düğünü.”

“Aman. Tanrım.” Elliot kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. “Seni şanslı şey.”

Ama işin tuhaf tarafı ben hiç şanslı hissetmiyordum. Hatta ensem ısınmaya, ellerim terlemeye başladı. New York’a gitmek uçakla yolculuk etmek demekti ve şu anda arabaya binme düşüncesi bile bana kafayı yediriyordu. Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Evde, hoş, normal bir Noel gecesine ihtiyacım vardı.

“Ben gitmiyorum,” dedi Tom.

“Ne?” dedi babam, şoka uğramış gibi.

“Melanie haftaya eve geliyor. Hiçbir yere gidemem. Onu aylardır görmüyorum.” Melanie, Tom’un kız arkadaşıydı. Bu dönemi Fransa’da geçirmişti. Ve son zamanlarda yaptığı içli paylaşımlara bakılırsa, Tom gerçekten hasret çekiyordu.

Annem, “Ama gelmek zorundasın,” derken cidden bozulmuş gibiydi. “Noel’de her zaman bir arada oluruz.”

Tom başını iki yana salladı. “Birlikte olmamızı istiyorsanız, sizin burada kalmanız gerekecek.”

“Tom,” dedi babam kısık ve uyarıcı bir sesle.

“Ben de gitmek istemiyorum,” dedim usulca.

“Ne... ama...” Annem bana dik dik baktı. Bu kadar üzgün görünmesi dehşet vericiydi. “New York’ta Noel! Bu şansın üstüne atlarsınız sanmıştım.”

“Evet,” diye mırıldandı Elliot. “Sizin neyiniz var?”

Ona yakaran gözlerle baktım ve sonunda yüzünde anlamış gibi bir ifade belirdi. Elimi tutup sıktı.

“Neden Noel’de çalışmanız gerekiyor ki zaten?” dedi Tom.

“Çünkü paraya gerçekten ihtiyacımız var,” dedi babam. Ses tonu o kadar ciddiydi ki hepimiz dönüp bakma ihtiyacı duyduk.

“Çok sakın bir kıştı,” dedi annem. “Bu iş bütün dualarımızın cevabı oldu. İngiltere’de on düğünden alacağımızdan daha fazla para veriyorlar. Artı masraflarımız.” Bana yalvarır gibi baktı. “Gelmek istemediğine emin misin?”

“Gelemem,” dedim. “Benim şeyi...”

Elliot benim yerime, “İngilizce projesini yapması gerek,” diye tamamladı. “Yıl sonu sınavından alacağı puana eklenecek projesini.”

“Evet,” dedim ona minnettar bir gülümsemeyle bakarak. Sonra annemle babama döndüm. “Tatil boyunca var gücümle çalışmam gerekecek. Ama siz gidin. Biz idare ederiz.”

Tom da başını salladı. “Evet. Siz gidin. Döndüğünüz zaman, Noel’i birlikte kutlayabiliriz.”

Annem babama baktı. “Bilmiyorum. Ne dersin, Rob?”

“Sanırım bunu düşünmemiz gerek,” dedi babam. O da en az annem kadar tatsız görünüyordu.

Berbat hissettim. Onlara gerçeği söylemeyi düşündüm: Gökyüzünde, yerden kilometrelerce yüksekte bir uçakta kapalıyken panik atak geçirme fikrinin bile soğuk terler dökmeme neden olduğunu. Ama yapamadım. Endişelenmelerini istemiyordum. Olanları duyarlarsa beni asla bırakmaz ve çok ihtiyaç duyulan bir paradan olurlardı. Onlar Amerika’ya giderken benim burada kalmam en iyi çözümdü ama kendimi için için üzülmekten alamadım. Panik atak korkum gittikçe büyürken, dünyam gittikçe küçülür gibiydi.

17 Aralık

İnsan En İyi Arkadaşlığına Sığmayabilir Mi?

Hey, millet!

Öncelikle paniklediğim anlarımla ilgili blog yazıma yaptığınız tatlı yorumlar ve paylaştığınız püf noktaları için ÇOK teşekkürler. Yaşadığım şeyin panik atak olabileceğini bilmek, acayip bir şekilde daha iyi hissettirdi. Siz bir tanesiniz! ☺

Şimdi... Bu kez daha hafif bir konu hakkında yazacağımı söylediğimi biliyorum ama sizinle gerçekten paylaşmam gereken bir şey yaşadım.

Küçükken bayıldığım bir paltom vardı.

Parlak kırmızı renkteydi ve minik gül biçiminde parlak siyah düğmeleri vardı.

Yakası ve kol ağzları kürklüydü.

Onu giydiğim zaman kendimi Rusya ya da Norveç gibi (Norveç soğuktur, değil mi?) soğuk ve çok uzak bir ülkeden güzel bir prenses gibi hissederdim.

O paltoyu o kadar çok severdim ki hava ısınmaya başladığı zaman bile her yere onu giyerdim.

Ve hava fazla ısınınca paltoyu gardıroba kaldırmayı reddederdim. Her gün görebilmek için yaz boyu sandalyemin arkasında tutardım.

İkinci kış palto biraz dar gelmeye başladı. Ama aldırmadım çünkü onsuz bir hayata dayanamazdım.

Ama üçüncü kış o kadar büyümüştüm ki düğmeler kapanmaz olmuştu.

Annem yeni bir kışlık palto almamız gerektiğini söyleyince, çok üzüldüm. Ama bir süre sonra yeni paltomu da sever oldum. Gül biçiminde düğmeleri ve kürklü bir yakası olmasa da, denizi anımsatan çok hoş bir mavi-yeşil rengi vardı. Ve bir süre sonra, eski paltoma bakınca kürklü yakası biraz aptalca gelmeye başladı ve artık benimmiş gibi hissedemiyordum. Bu yüzden annemin onu hayır kurumuna götürmesine izin verdim.

Şu anda en yakın arkadaşlarımdan birinin yanındayken, artık birbirimize uymuyormuşuz gibi hissediyorum.

Söylediği her şey acımasızca ve yaralayıcı geliyor. Yaptığı her şey de ben-cilce ve çocuksu.

İlk başlarda kendimi suçladım. Yanlış bir şey söylediğimi ya da yaptığımı sandım.

Ama sonra arkadaşlıklarımızın da biraz kıyafetlere benzeyebileceğini ve rahatsızlık vermeye başlamalarının yanlış bir şey yapmamızla ilgili olmadığını düşündüm. Bu sadece artık o arkadaşlıklara sığamadığımız anlamına geliyor.

Ve kendimi, canımı yakan bir arkadaşlığa sığdırmak için daha fazla uğraşmamaya karar verdim. Onun gitmesine izin verecek ve sadece kendimden hoşnut hissetmemi sağlayan insanlarla arkadaş olacağım.

Ya siz?

Sizin de artık içine sığamadığınızı düşündüğünüz arkadaşlıklannız var mı?

Yorumlarınızı okumak isterim.

Ve Çevrimiçi Kız çevrimdışı olur mucks

★ ★ Dokuzuncu Bölüm ★ ★

Normalde, pazartesi günlerini severim. Biliyorum, biliyorum, ucubenin tekiyim. Ama elimde değil. Yeni bir haftanın başlangıcını oldum olası heyecan verici bulurum. Önünüze serilmiş taptaze yedi yeni günle sil baştan başlama şansıdır. Cep boy bir yeni yıl gibi. Ama bu pazartesi farklıydı. Bu pazartesi korkunçtu ve dört nedenden içime korku salıyordu.

1. En yakın (kız) arkadaşım ile uyuşamaz/ondan nefret eder olmuştum.
2. Bütün günü bu uyumsuz/nefret edilen arkadaşla oyun provasında geçirmem gerekiyordu.
3. Ayrıca bütün günü bütün hafta sonunu kendimi rezil ederek geçirdiğim oğlanla oyun provasında geçirmem gerekiyordu.
4. Oyun günüydü.

Okula vardığımda, tadım öylesine kaçmıştı ki ayaklarımı süründüğümü hissedebiliyordum.

Salona girdiğim anda Bay Beaconsfield, “Pen! Burada olmana çok sevindim!” diye haykırdı. Gerçekten alı al moru mordu; saçına

jöle sürmeyi bile unutmuştu. Kâkülü cansız bir şekilde alnından sarkıyordu.

“Diğerleri nerede?” diye sordum boş salonda etrafıma bakarak.

“Biz... yani *sen* seti hallederken, oyunu son bir kez gözden geçirmek için tiyatro stüdyosuna gittiler.”

Sahneye baktım. “Setin nesi var?”

“Korkarım grafiti sanatçısı arkadaşım beni yüzüstü bıraktı. Yardımına ihtiyacım var.”

Bay Beaconsfield haftalardır ballandıra ballandıra sokak sanatçısı bir arkadaşımın gelip sahnemizi daha “getto” görünmesi için süsleyeceğini anlatıyordu. Bir şey çıkmayacağını bilmem gerekirdi. Bay Beaconsfield’in sokağa en çok yaklaştığı anlar *Corrie*⁵ izlediği zamanlar olsa gerekti.

Bay Beaconsfield elime bir torba tutuştururken, “Ne yapmamı istersiniz?” diye sordum.

Yeri süpürmemi ister gibi rahat bir tavırla, “Karavana ve arka duvara biraz grafiti yap,” dedi. “Benim diğerlerinin yanına dönmem gerek. Zavallı Megan son repliklerini hatırlamakta sorun yaşıyor.”

“Grafiti mi yapayım?” Torbanın içine baktım. Sprey boya kutularıyla doluydu. “Ne tür grafitiler?”

Bay Beaconsfield iyice gerilmiş gibiydi. “Bilmiyorum. Birkaç imza falan çiz. Sahne tasarımı asistanı sensin.”

Kaşlarım çatıldı. Resmî fotoğrafçılığımın yanı sıra sahne tasarımına da yardım etmem gerektiği doğrudu ama bir tür Banksy⁶ olacağımı bilseydim asla gönüllü olmazdım. Demek istediğim, üç

5 İngiltere’de 1960’tan beri yayınlanmaya devam eden *Coronation Street* adlı diziye halk arasında verilen ad. (ç.n.)

6 İngiliz anonim sokak sanatçısı, siyasi aktivist, film yönetmeni ve ressam. (ç.n.)

yıl önce parkta bir banka I LUV 1D⁷ yazdım, tamam... Ama bunun sayılacağını sanmıyordum.

“Tamam, ben tiyatro stüdyosuna gidiyorum,” dedi Bay Beaconsfield koltuklardan birinden dosyasını alırken. “İlk molada nasıl gittiğini görmeye geleceğim.” Ve bana tek kelime etme fırsatı vermeden hızla uzaklaştı.

Sahnenin boş arka duvarına baktım. Bu delilikti! Bir spreyl boya kutusuyla yanma yaklaşmam bile onu mahvetmem demekti ve bugünle ilgili kararlı olduğum bir şey varsa o da hiçbir şeyi mahvetmeyeceğimdi. Bu yüzden acil durumlarda hep yaptığım şeyi yaptım ve Elliot’a mesaj çektim. Birbirimizin ders programını ezbere bildiğimiz için Latince dersinde olduğunun farkındaydım. Elliot öğretmenin muhtemelen Latinceyi henüz konuşulduğu dönemden bilecek kadar yaşlı olduğunu söylemişti. Bu yüzden yakalanmadan cevap yazabileceğini umuyordum.

**İMDAAAAAT! TİYATRO ÖĞRETMENİM
SAHNEYE GRAFİTİ YAPMAMI İSTİYOR.
ADAM GİBİ GRAFİTİ!! AKLINI KAÇIRMIŞ
OLMALI. LÜTFEN BEN DE BENİMKİNİ
KAÇIRMADAN BANA YARDIM ET. NE
YAPACAĞIM BEN?!!!**

Mesajı gönderip sahneye, yalandan karavan dekorunun yanına çıktım. Belki de pratik olsun diye arkasına bir “imza” yazabilirdim. Eğer mahvedersem, izleyiciler asla bilmezdi ve mucize eseri

7 (İng.) One Direction’ı Seviyorum. (ç.n.)

gizli bir grafiti yeteneğine sahip olduğumu keşfedersem günü –ve oyunu– kurtarabilirdim.

Torbadaki kutulardan birini alıp kapağını açtım. Grafiti sanatçısı olsaydım “imza”m ne olurdu? Hiçbir fikrim olmadığı için başka bir şey çizmeyi denemeye karar verdim. Ama ne? New York gettosunda insanlar *Romeo ve Jüliet*’e gerçekten uyacak ne çizerdi? Kırık kalp falan mı?

Kutunun üstündeki düğmeye temkinle bastım. Hiçbir şey olmadı. Biraz daha sert basmamla parlak mor bir rengin püskürmesi bir oldu. Bir kalp çizmeyi denemedim ama tam anlamıyla bir popoya benzedi. Neyse ki tam o anda telefonum öttü. Elliot’tan mesaj gelmişti.

SPREY KUTULARINDAN UZAK DUR!!!

Sen yetenekli bir kızsın ama resim
o yeteneklerden biri değil ;) Yolun
aşağısındaki küçük Jennifer’a bebek
bakıcılığı yaparken çizdiğimiz o Paskalya
tavşanını ve aylarca kızın kâbuslarından
çıkmadığını hatırlıyor musun?
Işıkçılardan, sokak sanatı fotoğraflarından
birini duvara yansıtmalarını rica
edebilirsin. Hasting’de çektiklerini
hatırlıyor musun? Onlardan biri harika
durur. NOT: Latince öğretmenim az önce
elma ısırırken takma dişlerinden birini
kırdı!

Elliot'ın mesajını okurken rahat bir nefes adım. Çözülemez gibi görünen bir soruna bir çözümüm vardı ve içim umutla dolmuştu. Belki bugün o kadar da kötü geçmeyecekti.

Ve haklı çıktım. Günün kalan kısmı sorunsuz geçti. Oyuncular Bay Beaconsfield'la birlikte tiyatro stüdyosuna kapanmış, çılgın gibi prova yaparken, ışıkçılığı üstlenen on birinci sınıf öğrencisi Tony teknik prova için geldi ve sokak sanatı fotoğraflarımdan birini arka plana sorunsuz yansıtmayı başardı. Müthiş görünüyordu.

Megan'ı sonunda akşamüstüne doğru gördüğümde, her şey yolundaydı. Yine de bloguma yazmak zihnimde bir şeyleri halletmeme yardım etmişe benziyordu ve artık dostluğumuza sığamaz olduğumu kabullendiğim için, çok daha az baskı hissediyordum. Ollie'yi görmek bile o kadar tuhaf gelmedi. O ve Megan oyun konusunda çok gergindi ve repliklerini gözden geçirmekle meşguldü.

Perdenin açılmasından hemen önce, bizi Bay Beaconsfield sahne arkasında bir araya topladı. "Müthiş bir iş çıkaracaksınız, çocuklar," dedi. "Ve kahramanım Jay-Z'nin dediği gibi, hayatı kasarak değil, gökyüzünde yaşayın."

Hepimiz Bay Beaconsfield'a boş gözlerle baktık.

"Bol şans," diye mırıldandı. "Ah... ve Pen, gösterinin sonunda kadro selama çıkınca bir fotoğrafımı çekmeni istiyorum. Sahneye çıkıp birkaç poz alabilir misin?"

İçime aniden korku doldu. Bu, bir salon dolusu insanın karşısında sahneye çıkmam, başka bir deyişle EN KÖTÜ KÂBUSUM demektir. Ama Bay Beaconsfield bunu söyler söylemez video kaydını yapacak kameramanın çekime hazır olduğunu kontrol etmeye koştu. Diğerleri de sahne arkasındaki yerlerini aldı.

Fotoğraf makinemi çantamdan çıkarıp yan koltuklardan birine geçtim. *Her şey yolunda gidecek*, dedim kendi kendime. Sonuçta hatırlamam gereken repliğim yoktu. Tek yapmam gereken sahneye çıkıp bir fotoğraf çekmek ve geri inmekti. En kötü ne olabilirdi ki?

★ ★ Onuncu Bölüm ★ ★

Oyun hiç sorunsuz akıp gitti. Herkes repliğini hatırlayıp tam doğru yerde söyledi ve Ollie'nin aksam bile kulağa o kadar kötü gelmedi. Juliet'in öldüğü sahnede, izleyicilerin bazılarının ağladığını duyabiliyordum.

Bay Beaconsfield ikinci alkış için sahne gerisine fırlarken bana bakıp sırttı. "Müthiş değil miydi? Harika değiller miydi?" dedi bir çırpıda.

Ben de ona sırttım. "Müthişlerdi."

"Fotoğrafi ben de dâhil bütün kadro son selam için sıralanana kadar çekme," diye fısıldadı.

Başım la onaylayıp makinemi açtım.

Oyuncular selam vermek için sahnenin diğer tarafından çıkarken alkışlar gittikçe yükseldi, Megan ve Ollie'yle bir kükreneye dönüştü. Son zamanlarda Megan bende onu yumruklama, boğma ve tekme ile taş atma isteği uyandırır sa da, kendimi anın heyecanına kaptırmamak elimde değildi. Onunla gerçekten gurur duyuyordum.

Alkış sesleri o kadar yükselmişti ki titreşimini vücudumda hissediyordum. Kadro yan yana dizilirken, Megan, Bay Beaconsfield'a onlara katılmasını işaret etti. Her ne kadar Bay Beaconsfield ellerini havaya kaldırıp mahcup bir tavırla şaşır mış numarası yapsa

da bu sahneyi önceden özenle prova etmişlerdi. Sıranın ortasına ulaşmasını bekledikten sonra ben de sahneye yürüdüm. Ve bu anı korkuyla beklememe rağmen, o kadar da kötü olmadı. İzleyiciler kendilerini oyuncuların alkışlamaya öylesine kaptırmıştı ki kendimi görünmez hissediyordum.

Ta ki sahnenin tam ortasına son adımımı atana ve dünyanın eksenini yana yatıyormuş gibi hissedene kadar. Ancak yana yatan dünyanın eksenini değil, ayakkabımın bağcığına takılıp ileri doğru tökezleyen bendim.

Bunun çaktırmadan geçştireceğim düşüşlerimden biri olmadığını daha ilk anda anladım. Fazla hızlı ve fazla keskin bir açıyla düşüyordum ve elimdeki fotoğraf makinesinden başka bir şey düşünemiyordum. Kırılmamalıydı. Yere düşmesine izin veremezdim. Bu yüzden yere olabilecek en tuhaf pozisyonda indim. Dirseklerimin üstüne, yüz üstü. Popom izleyiciye dönük.

Üç yüze katlanmış şaşkın bir iç çekiş bütün salonda yankılandı. Arkasından gelen korkunç sessizlikte sadece, *popom neden üşüyor*, diye soran iç sesimi duydum. Omzumun üstünden arkaya bakınca, dehşet içinde eteğimin belimden yukarı fırladığını gördüm. Zihnim yeni bir *nedenler* korosuyla doldu. *Neden bu patenci eteğini giydin? Neden sahne gerisinde sıcakladım diye opak çorabımı çıkardım? Neden ama neden bugün giymek için onca iç çamaşırlarımın arasından üstünde tek boynuzlu at deseni olan en soluk ve eski püskü olanı seçtim?*

Tenimi karıncalandıran bir şok ve dehşet karışımının felç etkisiyle ellerimin ve dizlerimin üstünde kaldım. Ve izleyiciler bir kez daha alkışlamaya başladı ama bu seferki tezahüratlar öncekilerden farklıydı: Aralara ısıkların ve kahkaha seslerinin serpiştiği alaycı tezahüratlar. Kafamı kaldırıncı Megan'ın bana dik dik baktığını gördüm. Ve bana doğru uzanan bir eli. Ollie'nin eli... Bu beni daha da utandırdı. Buradan hemen gitmeliydim. Bu sahneden inme-

liydim. Ama ayağa kalkıp koşmak yerine, berbat bir karar daha aldım. Ellerimin ve dizlerimin üstünde kalıp emeklemeye başladım... Ağır çekimde. Ya da en azından bana öyle geldi. Sahnenin kanat kısmına ulaştığımda salonda kahkahalar yankılanıyordu. Güçlkle ayağa kalktım, çantamı aldım ve koşmaya başladım.

Eve dönene kadar durmadım. Sendeleyerek hole girdiğimde nefes nefeseydim. Evdeki her tür insan temasından kaçmak için odama koşup kendimi yatağa bıraktım. O kadar –O KADAR– utanmışım ki Elliot’a bile anlatacak halde değildim. Kıpırdamadan yatacak ve utançtan gerçekten eriyip bir daha hiç kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmayacak kadar ısınmayı umacaktım.

Ama o insanların yüzüne bakmaya mecburdum. *İnsanların yüzüne nasıl bakacağım, ne yapacağım?* Telefonumu çıkarmak için elimi çantama attım. Ekranı dalga geçen bir sürü mesaj bulma ihtimaline karşılık korkarak ve gözlerimi kısıarak baktım. Neyse ki hiç yeni mesaj yoktu. İnternet tarayıcısını açtım. Ne yapmam gerektiğini Elliot’a sormadığım için, ikinci en iyi seçeneğimi deneyecek ve Google’a soracaktım.

Arama motoruna, *korkunç bir aşığılanma nasıl aşıılır*, yazdım. Kırk dört milyon sonuç çıktı. Pekâlâ, bu iyiydi. Aralarında aradığım cevabı mutlaka bulacaktım. İlk linki tıkladım. Beni *Pozitif Kere Pozitif* diye bir internet sitesine yönlendirdi.

Makale *“Yaşadığınız küçük düşürücü durumdan çıkarmanız gereken dersi arayın,”* diye öneriyordu. *“Olaylar bir neden ya da anlam yükleyebildiğinizde her zaman daha iyi görünecektir.”*

Hımmm...

Bu akşamki olaydan çıkarılacak dersler:

Ders 1: 300 kişinin karşısında sahneye çıkacağın zaman ayakkabının bağcıklarının bağlı olduğundan emin ol.

Ders 2: Çözölmüş bağcıklar gerçek bir tehdittir. Takı-lırsan, eteğın poponu açıkta bırakacak şekilde düşmene neden olur.

Ders 3: Poponu açıkta bırakacak kadar kısa bir etek giy-diysen, sahnede 300 kişinin önünde ayakkabının bağcığına takılıp düşmek zorunda kalman ihtimaline karşılık en az utanç verici iç çamaşırını giydiğinden emin ol.

Ders 4: Asla ve hiçbir şart altında tek boynuzlu at de-senli, rengârenk bir külot giyme.

Ders 5: Ne kadar rahat olursa olsun, asla ve hiçbir şart altında, eskimekten RENGİ ATMIŞ VE LASTİKLERİ ESNEMİŞ, tek boynuzlu at desenli rengârenk külot giyme.

Ders 6: Rengi solacak ve kenarları yıpranacak kadar eskimiş, tek boynuzlu at desenli, rengârenk külot giyecek kadar aptalsan ve külotunu 300 kişiye sergileyecek şekilde boylu boyunca düşersen, emekleme. Tekrar ediyorum: Sahneyi külotunu sergileyecek şekilde EMEKLEYEREK terk etme.

Hayatım bitmişti! Ve Pozitif Kere Pozitif sitesi yalan söylüyordu. Yaşadığım küçük düşürücü duruma bir neden aramaya çalışmak milyon kat daha kötü hissetmemden başka bir işe yaramamıştı. Korkunç sahneyi zihnimde yeniden canlandırırken yüzümü acıyla buruşturdum. Hayatım bir felaketti. Cidden alnıma hükümetin sağlık uyarılarından birinin dövmesini yaptırmalıyım. İşin acı tarafı kendimi mutlu ve özgüvenli hissettiğim tek yer blogumdu.

İçgüdüsel olarak telefonumdan bloguma girdim. Bir arka-daşlığa sığamamakla ilgili bloguma on iki yeni yorum almıştım. Yorumları tek tek okurken birazcık sakinleştim. Her zamanki gibi sevgi dolu ve naziktiler.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum...

Benim de sığamadığım arkadaşlıktan oldu...

Ben senin arkadaşın olurum...

Çok tatlısın...

Bu senin değil, onun kaybı...

Tuhaf geleceğini biliyorum ama ben seni en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum...

Gözlerim yaşlarla doldu ve dizlerimi göğsüme çektim. Gerçek şuydu ki blogumda tamamen dürüst ve tamamen kendim gibi davranıyordum ve okuyucularım beni seviyor gibiydi. O zaman baştan ayağa kötü olamazdım, değil mi? En azından hiçbiri iç çamaşırımı görmemişti.

Elliot'a göre gezegende hâlihazırda yedi milyardan fazla insan yaşıyordu. Tek boynuzlu at desenli çamaşırımı bu milyarlarca insandan sadece üç yüz tanesi görmüştü. Bu sayı koca Brighton kumsalındaki çakıl taşlarından sadece bir tanesine denk düşerdi. Tamam, o üç yüz kişinin çoğu okul arkadaşımdı ama yine de... eninde sonunda unutacaklardı. Yatağıma kıvrılıp gözlerimi yumdum. İç sesim, bir uyku öncesi hikâyesi anlatır gibi usulca, *iç çamaşırını milyarlarca insan görmedi*, diye fısıldadı. *İç çamaşırını milyarlarca insan görmedi*.

E-posta uyarısı öttüğünde, yüzlerce kapıdan oluşan devasa bir Noel takvimi hakkında, gerçekten harika bir rüya görüyordum. Sesi kapamak için karanlıkta el yordamıyla telefonu ararken peş peşe uyarılar gelmeye devam etti. Gözlerimi kısarak çalar saatime baktım. Sabahın biriydi. Neden bu saatte bu kadar çok e-posta

alıyordum? Telefon ötmeye devam ederken, ilk düşüncem insanların bloguma yorum yaptığı oldu ama gelen kutuma tıklayınca, hepsinin Facebook uyarısı olduğunu anladım.

İlk uyarı *Megan Barker sizi bir gönderide etiketledi*ydi. Diğerleri çeşitli insanların görünüşe bakılırsa oyun kadrosunun yarısının; o gönderiye yorum yaptığını haber veriyordu. Bağlantıya tıklayıp sayfanın yüklenmesini beklerken midem kasıldı. Sayfada selama çıkan oyun ekibinin bir videosu vardı. Sahneye çıkıp yere serilişimi soğuk ter dökerek seyrettim. Kamera iç çamaşırama, bacağımanın iç kısmından sarkan ip parçasının görünebileceği kadar yakına odakladı. Telefonu yere attım.

Aman Tanrım.

Oyunun kameraya alındığını tamamen unutmuştum. Bu korkunç bir şeydi. Korkunçtan da öte. Bütün vücudum dehşet ve utançla karıncalanıyordu. Ne yapacaktım? *Derin bir nefes al ve sakın ol*, dedim kendi kendime. Gönderiyi silebilirdim, değil mi?

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve başucu lambamı yaktım. Telefonum yine öttü. Güçlülükle yutkunup bilgisayarımda Facebook sayfama girdim. Sağ üst köşedeki küçük kırmızı işaret yirmi iki yeni uyarı olduğunu haber veriyordu. Ah, hayır!

Daha şimdiden on yedi kişi videoyu beğenmişti. Kendimi yorumlara bakmaya zorladım. Megan gönderiye *Uppps* yazmıştı. Diğer yorumlar daha çok *hahaha*'ları ve kırmızı kızarmış yüz ifadelerini içeriyordu. Sonra hemşire rolünü oynayan Bethany'nin yorumunu gördüm: *Iykk, gerçekten çok iğrenç!* Altına Ollie, *Bence çok şirin*, yazmıştı. Hiç bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum. Okumu gönderinin üstüne getirip etiketi sildim. Video duvarımdan silindi ama haber akışım hâlâ ekip üyelerinin bağlantıya yaptıkları yorumları ve videoyu paylaştıklarını haber veren uyarılarla doluydu.

Megan bunu bana nasıl yapabilirdi? Ben ona böyle bir şeyi asla yapmazdım. Hemen bir özel mesaj gönderdim. *Lütfen o vi-*

deoyu kaldırabilir misin? Cevap bekleyerek ekrana baktım ama hiçbir şey gelmedi.

Defalarca, “Haydi ama!” diye mırıldandım. Ama Megan’dan tek bir bip gelmedi.

Yarım saat kadar sonra Facebook bildirimlerim sakinleşti. Okul arkadaşlarım uyumuş olmalıydı. Ben de biraz uyumaya çalışmalıyım. Ama nasıl? Yarın sabah diğerleri de videoyu görecekti. Kendimi patlamaya hazır bir bombanın üstünde oturur gibi hissediyordum.

Telefonumu durmadan kontrol ederek saatlerce uyanık yattım. Megan’ın mesajımı alıp videoyu kaldırdığını umarak Facebook sayfamı sürekli yeniliyordum. Yorgunluktan biraz kafayı yemeye başlarken, Megan’a videoyu kaldırması için yalvaran bir mesaj daha gönderdim. Sonra sırtüstü yatıp gözlerimi yumdum. Kendi kendime, *her şey yoluna girecek*, dedim. Megan uyanıp mesajlarımı görür görmez videoyu silecekti.

Dışarıda hava aydınlanmaya başlarken kesintili bir uykuya daldım. Sonra Elliot’ın duvarı tıklattığını duydum. Polis merkezini aramaya denk gizli kodumuzla vuruyordu. Korku içinde hızla doğruldum. Telefonumun kısa mesaj uyarısı öttü. Telefona uzanırken içimden, *lütfen, lütfen Megan olsun*, diye geçirdim. Ama mesaj Elliot’tandı.

**AMAN TANRIM, TATLIM! BEN YANINA
GELENE KADAR İNTERNETE GİRME.
HEMEN ÇIKIYORUM!**

Ön kapısının kapandığını ve aradaki yolda gümbürdeyen ayak seslerini duydum. Onu içeri almak için alt kata koştum.

“Yeni mi uyandın?” dedi ben kapıyı açınca.

Başımı evet der gibi salladım.

“Pekâlâ, paniğe kapılmanı istemiyorum ama korkunç bir şey oldu,” dedi çatallı bir sesle.

“Sorun yok, biliyorum,” dedim.

“Biliyor musun?” Elliot’ın azıcık da olsa hayal kırıklığına uğradığını düşünmemem imkânsızdı. Kötü haberi ilk veren kişi olmaya bayılırdı.

“Video mu?” dedim onu üst kata çıkarırken.

Biz sahanlıktan geçerken, annemlerin odasının kapısı açıldı ve babam çıktı. Elliot’ı görünce başını iki yana sallayarak sırttı. “Saat sabahın yedisi.”

“Aslında daha bir dakika var ama söylediğiniz için teşekkürler Bay P,” dedi Elliot saatine bakarak.

Babam kaşlarını kaldırarak iç geçirdi. “Sana saati söylemiyordum. Ziyaret için biraz erken olduğunu söylüyordum. Sence de öyle değil mi?”

“İnsanın en yakın arkadaşına moral vermesi için hiçbir zaman erken değildir,” dedi Elliot ciddi bir tavırla.

Babam endişeyle bana baktı. “Her şey yolunda mı, hayatım? Dün gece bir yangını söndürmen gerekiyormuş gibi odana koştun.”

“Evet, iyiyim,” dedim. “Sadece...”

Elliot benim yerime, “Bir ödev kriziyle karşı karşıyayız,” diye tamamladı. “Şu sinir bozucu Fransızca kelimeler yok mu!”

“Ama Penny Fransızca almıyor ki?” Babam bana gerçekte neler olduğunu anlamak için beynimin içini görmeye çalışır gibi bakıyordu.

“Hayır, ama ben alıyorum,” dedi Elliot bir flaş seriliğiyle. “Bu yüzden Penny’nin yardımına ihtiyacım var.”

“Ah.” Babam kaşlarını çatarak kafasını kaşıdı. İkna olmuşa benzemiyordu. “Pekâlâ, Fransızca krizinizi çözünce aşağı gelip

kahvaltı edin. Top yumurta yapacağım,” dedi Amerikan aksanıyla. “Ve New York meselesini konuşmamız gerek.”

Elliot’la birlikte ikinci merdiveni tırmanırken, “Tamamdır,” dedim.

Odama girer girmez, kapıyı sımsıkı kapadım.

“Neden bana söylemedin?” dedi Elliot.

“Çok utanmıştım.” Yatağıma çöktüm. “Ve her neyse, her şey yoluna girecek. Megan’a videoyu silmesini rica eden birkaç mesaj gönderdim. Dilerim o uyanır uyanmaz Facebook’tan silinmiş olacağım.”

Elliot bana dik dik baktı. “Facebook’a en son ne zaman girdin?”

“Bu sabah beş civarı.” Midemde kötü bir his uyanmaya başladı. Neden Elliot benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi hissediyordum? Hem o videoyu nasıl görmüştü? Etiketimi sildiğine göre onun Facebook bildirimlerine düşmezdi. Okul arkadaşlarımdan hiçbiriyle arkadaş değildi. Dizüstü bilgisayarımı açıp Facebook sayfamı yeniledim. “Ah, Hayır!”

Dokuzuncu sınıftan bir çocuk beni videonun olduğu bir bağlantıda etiketlemişti. Ve video artık YouTube’daydı. Okulun “gayriresmî” Facebook grubundaki bir bağlantıda da etiketliydim. Video o grupta da vardı.

“Çok üzgünüm, tathm,” dedi Elliot boğuk bir sesle. “Ama görünüşe bakılırsa viral olmak üzeresin.”

★ ★ *On Birinci Bölüm* ★ ★

Mutfığa girdiğim anda annem, “Penny!” diye haykırdı. “Neyin var senin?”

Masaya oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bu kadar uyuşmuş olmasam ağlardım.

Elliot yanıma otururken tatsız bir sesle, “Viral oldu,” dedi.

“Virüs mü kaptı?” dedi babam bana dönerek. “Az önce de bana biraz solgun göründün. İlaç ister misin?”

“Hayır, internette viral olmaktan bahsediyorum,” diye açıkladı Elliot. “Hani Rihanna’nın çıplak videosunun Twitter’da paylaşıldığı zamanki gibi.”

“İnternette çıplak videon mu var?” Babam karşıma oturdu. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

“Hayır!” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Şey, yarı çıplak demek daha doğru,” dedi Elliot düşünceli bir sesle.

“İnternette yarı çıplak bir videon mu var?” Babam ayağa kalktı, sonra tekrar oturdu. Anneme baktı.

Annem gelip yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Neler oluyor hayatım?” Ve tam gaz çözülmem için bu kadarı yetti.

“Tek boynuzlu... atlı... çamaşırla... videom... var...” diye hıçkırdım.

“Yani bazı açılardan çıplak olmaktan bile kötü,” dedi Elliot.

“Tek boynuzlu çamaşır mı?” Babam tam anlamıyla şaşkındı. “Hangi tek boynuzlu çamaşır? Ne videosu? Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?”

“Penny dün gece fotoğraf çekerken sahnede düştü ve iç çamaşırını bütün izleyicilere sergiledi,” diye açıkladı Elliot.

“En kötü iç çamaşırımı,” diye hıçkırdım. “Şey aslında benim en sevdiğim, zaten o yüzden giymiştim.” Yaşlı gözlerle anneme baktım. “Çok rahattı. Ama artık değil. Artık sadece yakmak istiyorum.”

“Neyi yakmak istiyorsun?” dedi Tom uykudan yeni uyandığını ele veren dağınık saçlarıyla ayaklarını sürüyerek mutfığa girerken.

“Tek boynuzlu atlı iç çamaşırını,” dedi Elliot.

“Pekâlâ, demek ki hâlâ uykudayım ve rüya görüyorum,” dedi Tom sandalyeye çökerek.

“Yani videoda gerçekten *çıplak* değil misin?” dedi babam.

Tom, “Evet, kesinlikle rüya görüyorum,” diye mırıldandı ve başını masaya dayayıp gözlerini yumdu.

Başımı iki yana salladım.

“O zaman sorun yok, değil mi?” dedi babam bana umutla bakarak. “İç çamaşırını bir saniye gördülerse ne olmuş? Bugün bitmeden unuturlar.”

“Lütfen bana rüya gördüğümü söyleyin,” diye mırıldanırken Tom’un gözleri hâlâ kapalıydı.

“Ama sadece bir saniye görmediler,” diye sızlandım. “İnternette videosu var. Yakın plan ve ağır çekim. İnsanlar tekrar tekrar izleyebilecek. Ayrıca rengi soluk ve yıpranmış!”

“Rengi soluk ve yıpranmış olan ne?” dedi babam.

Elliot ve ben bir ağızdan cevap verdik.

“Tek boynuzlu atlı iç çamaşırını!”

“Tek boynuzlu atlı iç çamaşırım!”

“Ah hayatım...” Annem bana sarıldı. “O iç çamaşırını on iki yaşında almamış mıydık?”

“Anne!”

Annem bana utangaç utangaç gülümsedi. “Üzgünüm.”

Tom bize uykulu gözlerle baktı. “Rüya görmüyorum, değil mi?”

Elliot başını iki yana salladı. “Korkarım ki hayır.”

“Tamam.” Babam ellerini masaya yerleştirdi. “Videoyu kim paylaşmış?”

“Megan,” dedim.

Elliot, “Mega-Pislik,” diye mırıldandı.

“Megan mı?” Annem gerçekten şaşırmış gibiydi.

“Evet, o Facebook sayfasına koymuştu. Şimdi de biri YouTube’da, bir başkası da okulun Facebook sayfasına koymuş.” Bütün okulun iç çamaşırını başa sarıp sarıp seyrettiğini düşününce yeniden ağlamaya başladım.

Tom bana dik dik baktı. “Ciddi misin?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Pekâlâ.” Bir anda uyanan Tom ayağa kalktı.

Annem ona kaygıyla baktı. “Ne yapacaksın?”

“Okula gidip o videoyu paylaşan herkesi tek tek bulup kaldırtacağım.” Tom’u hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Annem ayağa fırladı ve Tom’un koluna yapıştı. “Bunu yapamazsın. Artık orada öğrenci değilsin.”

Tom kaşlarını çatı. “Ne olmuş? Penny orada öğrenci ve benim kardeşim. Elim kolum bağlı duracak değilim.”

Ona minnetle gülümsedim.

Babam başını salladı. “Sorun yok, evlat, ben hallederim. Senin başını belaya sokman, isteyeceğimiz son şey olur.” Elimi tuttu. “Endişen olmasın, tatlım. Bu sabah okula gidecek ve Facebook sayfasından kaldırtacağım.”

Başımı iki yana salladım. “Gayriresmî Facebook sayfasında. Öğretmenlerin orada hiçbir kontrolü yok. Ayrıca çok fazla insan paylaştı, herkes zaten görecektir.”

Okula gittiğimi ve herkesin bana bakıp güldüğünü düşününce, suyun altına çekilir gibi hissettim. Nefes alamıyor, yutkunamıyordum ve bütün vücudum şu tuhaf titremeyle sarsılmaya başladı. Daha fazla trajedi kaldıramayacaktım.

“Pen? Sen iyi misin?” Elliot’ın sesi çok uzaktan ve boğuk geliyordu.

Bütün sesler, ayarlanmaya çalışılan bir radyo gibi birbirine karıştı. “Penny?” “Pen?” “Tatlım?” “Biraz su getirin.” “Aman Tanrım, bayılacak.”

Birinin omuzlarımı tuttuğunu hissettim... Güçlü birinin; babamın.

“Çok yavaş ve derin nefes al hayatım,” dedi annem.

“Al sana su,” dedi Tom.

Gözlerimi yumdum ve gerçekten yavaş ve derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Zihnimde kıyıya vuran, sonra geri çekilen, tekrar vurup tekrar geri çekilen denizi canlandırdım. Ve vücudumun titremesi azalarak kesildi.

“Penny? Az önce ne oldu?” dedi annem. O kadar endişeli görünüyordu ki yine ağlama isteğiyle doldum. Ama panik atağı geri getirir diye ağlamaktan korktuğum için, dikkatimi nefes almışım verdim.

“İyi misin?” dedi babam. Omuzlarımı sınıksız tutmaya devam ediyordu. İyi geliyordu. Yerime sabitlenmiş gibiydim.

Elliot usulca, “Onlara anlatayım mı?” diye sordu.

Başımla onayladım. Ve ben dikkatimi nefes alıp verişime odaklarken Elliot kazadan beri yaşadığım panik atakları anlattı.

Annemin de babamın da yüzleri küle döndü.

Söyleyebildiğim ilk şey, “Üzgünüm,” oldu.

Babam bana bakıp başını salladı. “Ne? Neden üzgünsün?”

“Sizi endişelendirmek istemedim. Bir şekilde iyi olacağımı sandım, bilirsiniz işte, biraz zaman geçince.”

Tom, “Çay yapayım mı?” deyince, hepimiz şok içinde ona baktık. Tom *asla* çay yapmayı teklif etmezdi. Gülümseyerek başımı evet anlamında salladım.

“Pekâlâ,” dedi babam. “Sırayla gidelim...” Ciddi sesini takınmıştı. “Yardım almanı sağlayacak ve bu panik atakları kontrol altına almaya çalışacağız.”

“Evet, yapabileceğin çok şey var,” diye ekledi annem. “Sahne korkusuna kapıldığım zamanlardan harika nefes egzersizleri biliyorum.”

“Senin sahne korkun mu vardı?” diye sordum inanamayarak. Mega-özgüvenli annemin herhangi bir şeyden korktuğunu hayal etmek zordu.

Annem başını salladı. “Ah, evet, üstelik korkunçtu. Bazen gösterilerden önce gerçek anlamda hasta olurdum ama kontrol altına almayı başardım. Sen de başaracaksın, tatlım.”

“Doğru,” dedi babam gülümseyerek. “Ve okulu arayıp hasta olduğunu söyleyeceğim.” Elimi tuttu. “Bence yeni yıla kadar okula gitmeyip suların durulması için zaman tanımalısın. Zaten dönemin bitmesine iki gün kaldı.”

Ona cılız bir gülümsemeyle baktım. “Teşekkürler baba.”

“Ve üçüncüsü,” dedi babam anneme bakarak. “Bizimle New York’a gelmeni istiyoruz.”

Elliot iç çekti.

Telaş içinde babama baktım. “Ama ben...”

“Elliot’ın da gelmesini istiyoruz,” dedi babam sözümü keserek.

“Aman Tanrım!” Elliot’ın ağzı o kadar kocaman açıldı ki neredeyse bademciklerini görecektim.

“Her halükarda bugün size teklif etmeyi planlıyorduk,” dedi annem gülümseyerek. “Ama bu olay olunca, gelmen için daha fazla nedenimiz oldu.”

“Sadece dört gün,” dedi babam. “Perşembe gidecek ve pazar günü Noel arifesinde döneceğiz.” Tom’a bakıp gülümsedi. “Böylece Noel günü hep birlikte olabileceğiz.”

“Biraz uzaklaşmanın çok iyi geleceğini düşünüyorum,” dedi annem. “Kazanın ve bu video saçmalığının etkilerini üstünden atman için bir fırsat olacaktır.”

“Evet, geri döndüğümüzde Noel gelmiş, video çoktan unutulmuş olacaktır,” dedi babam.

Elliot, “Haklı,” dedi ve telefonu çalmaya başladı. Açmadan önce telefona bakıp kaşlarını çatı. “Merhaba, baba. Yandayım. Başka nerede olabilirim?.. Tamam, tamam, hemen geliyorum.” Telefonu kapadı ve bize özür diler gibi baktı. “Babam okula gidip gitmeyeceğini soruyor. Gitsem iyi olur.” Bana döndü ve iki elimi birden tutarak, “Uçağa binmek konusunda gergin olduğunu biliyorum, Pen, ama hepimiz sana yardımcı olabiliriz, değil mi?” diye sordu. Annemlere baktı. Onlar da arabaların arka camlarına konulan oyuncak köpekler gibi kafalarını sallamaya başladı.

“Elbette oluruz, hayatım,” dedi annem gülümseyerek.

“Hepimiz yanında olacağız,” dedi babam.

Elliot’ın telefonu bir kez daha çalmaya başladı. “Alo, anne... Az önce babama söyledim... Yandayım. İki saniyeye gelmiş olurum.” Telefonu cebine koyarken iç geçirdi. “Yemin ederim, annem ve babam hiçbir konuda birbiriyle konuşmuyor!” Bir anda endişeye kapılmış gibiydi. “Ah, umarım sizinle gelmeme izin verirler. Ya hayır derlerse...”

“Endişelenme, hayatım,” dedi annem. “Ben daha sonra uğrayıp konuşurum. Bir sakıncası olacağını sanmıyorum. Hele bütün masrafları müşterimiz öderken.”

Zoe Sugg

Elliot sırtarak başını salladı. Sonra dönü ve bana umutla baktı. “Ne diyorsun, Pen?”

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. “Sanırım New York’a gidiyoruz!”

20 Aralık

Korkularınızla Yüzleşmek

Hey, millet!

Blogumda arkadaşlıkla ilgili yaptığınız bütün yorumlar için bir kez daha teşekkür ederim. Hiçbirinizle gerçekten tanışmadığım için bu tuhaf gelebilir ama sizi gerçekten arkadaşım gibi görüyorum. Her zaman çok tatlı ve naziksiniz ve desteğiniz benim için çok anlamlı.

Sanırım kazadan beri yaşadığım panik ataklarla ilgili paylaşımımı çoğunuz hatırlarsınız. Şey, bu hafta küçük bir Cam Ayakkabı Anı yaşadım.

Cam Ayakkabı Anı Viki'yle, Sindrella'nın cam ayakkabısını kaybetmesi ama sonunda Beyaz Atlı Prensine kavuşması gibi, ilk başta çok kötü başlayan ama gerçekten iyi bir şekilde son bulan olaylara verdiğimiz ad.

Bu haftanın başında başıma gerçekten, cidden ve fena halde korkunç bir şey geldi ve o aptal panik ataklarımdan birini daha yaşamama neden oldu. Ama gerçekten iyi bir şekilde sonlanacağını sanıyor/umuyorum.

Bu hafta uzak bir yere gidiyorum ve uçağa binmem gerekecek.

Bu beni gerçekten kaygılandırıyor ama bunu başarabilirsem; korkuyla yüzleşebilirsem sonsuza dek iyileşeceğimi umuyorum.

Küçükken annem ve babamın yatağının altında bir cadının yaşadığını sanırdım.

Odama ulaşmak için onların odasının önünden geçmem gerekince, süpürgesiyle dışarı uçup beni kurbağaya çeviremesin diye var gücümle koşardım.

Sonra bir gün babam beni sahanlıkta korku içinde koşarken gördü ve ne olduğunu sordu.

Ona anlattığımda beni yanında yatak odasına soktu ve el fenerini yatağın altına tuttu.

Yatağın altında eski bir ayakkabı kutusundan başka bir şey yoktu.

Bazen korkularınızın gerçek olmadığını anlamak için onlarla yüzleşmeniz gerekiyor.

Gerçekten ölmediğinizi ya da kurbağaya dönmediğinizi anlamak için...

Ben bu hafta uçağa binince bunu yapacağım.

Ya siz?

Yüzleşmek isteyeceğiniz korkunuz var mı?

Belki birlikte yapabiliriz?..

Korkunuzu ve nasıl yüzleşeceğinizi yorum kısmına yazabilirsiniz.

Bol şans... Önümüzdeki haftanın blogunda nasıl gittiğini anlatırım.

Çevrimiçi Kız, çevrimdışı olur mucks

★ ★ On İkinci Bölüm ★ ★

Giden yolcu salonundaki bir kafede yerlerimizi alırken Elliot, “Senin ihtiyacın, kendi Sasha Fierce’ın,” dedi.

“Neyim?” Salonda etrafıma bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Birazdan uçağa biniş anonsu yapılacaktı. Sonra yere çakılmadan yerden kilometrelerce yukarıda, havada kalmayı başaracak bir uçağa binmem gerekecekti. Ama ya yere çakılırsa? Ya...

“Sasha Fierce,” dedi Elliot. “Biliyorsun, Beyoncé’nin ikinci benliği, sahne kişiliği.”

Ona kaşlarımı çattım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Elliot sandalyesinde arkaya yaslanıp uzun bacaklarını öne uzattı. Üstünde bir vintage Harvard sweatshirt’ü, ince çizgili bir pantolon ve parlak yeşil renkli gözlüğüyle kusursuz bir uyum içindeki parlak yeşil beysbol ayakkabıları vardı. Devasa metal bir tüpün içine girip havaya fırlatılmak üzereken nasıl bu kadar rahat ve sakin görünebiliyordu?

“Beyoncé müzik işine ilk girdiğinde, gerçekten sessiz ve utançmış ve sahneye çıkmaktan nefret edermiş,” dedi Elliot. “Bu yüzden cesur, atılgan ve serinkanlı bir kişilik olan Sasha Fierce’ı yaratmış. Sonra her sahneye çıkışında Sasha gibi davranabilmiş

ve bu sayede özgüvenli durabilmiş ve saçlarını öyle havalı savurabilmiş.”

“Saçlarını havalı savurmak derken?”

“Şey, bilirsin...” Elliot başım öne arkaya savurarak gözlüğünün uçup kucağıma düşmesine neden oldu.

“Anladım,” dedim gözlüğü geri uzatırken. “Bunun bana nasıl bir faydası olacak?”

“Kendi Sasha Fierce’ını yaratmalı ve uçağa binerken oymuşsun gibi davranmalısın.” Elliot derin düşüncelere daldığı zaman hep yaptığı gibi çenesini kaşdı. “Azılı Sarah’ya ne dersin?”

“Hayır! Kulağa bir ruh hastasıymışım gibi geliyor.”

Kahve ve benim için sakinleştirici papatya çayı almak için sırada bekleyen annemle babama baktım. Ağzım zımpara gibi kurumuş olmasına rağmen, geri dönmelerini hiç istemiyordum çünkü o zaman içeceklerimizi içmemiz ve uçağa binmeye hazırlanmamız gerekirdi ve...

“Peki ya, cüretkâr Connie?”

Elliot’a kaşlarımı kaldırarak baktım. “Cidden mi?”

Elliot iç geçirdi. “Tamam, o zaman sen bir isim düşün.”

Bir kadın küçük, parlak, pembe renkli valizini çekerek yanımızdan geçti. Daracık, gri kot pantolon; sivri burunlu, siyah çizmeler ve pelerin tarzı şık bir palto giymişti. Hiç çaba harcamadan havalı ve sakın görünmeyi başarmıştı. Saçları bile kusursuzdu; arada akaju tonlarda gölgelerin ışıldadığı, kâküüllü, kısa, düz, siyah saçları vardı. Yanımdan geçerken boynunda GÜÇLÜ kelimesi olan bir kolye olduğunu gördüm. Annemin dilinden düşürmediği “evrenden işaret” olaylarından biri gibiydi.

“Güçlü,” diye fısıldadım.

Elliot bana baktı. “Ne?”

“İkinci kişiliğimin takma adı Güçlü.”

Elliot başını salladı. “Ah, tamam. Evet, bu iyi. Ya adı?”

Bir an düşündüm. İkinci kişiliğimin bana güçlü olmam dışında ne hissettirmesini isterdim? Sanırım sakın. Ama Güçlü Sakin berbat bir isimdi. Ve sükûneti düşününce zihnime deniz görüntüsü süzüldü. “Okyanus,” deyiverdim.

Elliot başını salladı. “Güçlü Okyanus. Hımm... sanırım işe yarayabilir.”

Güçlü Okyanus. İsmi kafamda çevirirken, gözümlün önünde deniz yeşili daracık bir tulum ve pelerin giymiş, koyu kestane rengi, uzun, kıvrırcık saçları omuzlarına dökülen bir çizgi roman kahramanı canlandı. Kendi kendime *Adım Güçlü Okyanus* dedim ve inanılmaz bir şekilde işe yaramaya başladı. Nabzım normale döndü ve ağzım artık o kadar kuru değildi. *Adım Güçlü Okyanus*. İkinci kişiliğimin kocaman bir dalganın üstünde sörf yaptığını, bir süper kahraman duruşu ve sakın bir tavırla ufku gözlediğini hayal ettim.

Aynı anda annem ve babam içeceklerle masaya döndü.

“Her şey yolunda mı?” dedi annem bana bakarak.

“Evet,” diye yanıtladım hatta gülümsemeyi bile başardım.

Annem, babam ve Elliot, New York ve görmek istedikleri yerler hakkında gevezelik ederken ben annemin bana öğrettiği nefes alma egzersizine odaklandım ve zihnimde Güçlü’ye detaylar eklemeye devam ettim. Uçağa binmesi gerekse, Okyanus gözünü bile kırpamazdı. Uçağa başı dik, bakışları tam karşıya sabitlenmiş bir halde, kararlı adımlarla yürürdü. Okyanus bir araba kazası geçirse, bunun hayatının kalanım mahvetmesine izin vermezdi; korkusuz ve cesur davranır, kötülerle savaşını sürdürürdü. Cebimdeki telefonumun titreşimi gündüz düşümü kesintiye uğrattı. Megan’dan mesaj gelmişti.

Selam, Penny! Kira Noel, için yurt dışına
gittiğini söyledi. Doğru mu? Bana duty
free'den bir Chanel parfüm alır mısın?
Parasını döndüğün zaman veririm.
Teşekkürler xoxo

Bir haftadır Megan'dan ilk kez haber alıyordum. Oyundan sonra okula gitmememe rağmen iyi olup olmadığını sormaya bile zahmet etmemişti. Ollie bile iyi olduğundan emin olmak için Facebook'tan mesaj atmıştı. Megan videoyu sayfasından kaldırmıştı ama özür dilememişti.

Telefonumu kapayıp çantama koydum. Utanç verici bir video su internete düşse Güçlü Okyanus ne yapardı? Zihnimde ikinci kişiliğimin olaya gülüp geçtikten sonra sörf tahtasının üstüne atlayıp yeni macera arayışına çıktığını canlandırdım. Ve birden tuhaf bir şey oldu. Gerçekten iyi hissetmeye başladım. Yakın zamanda başıma birtakım saçmalıklar gelmişti ama beni yenmelerine izin vermemiştim. Ve izin vermemekle kalmadığım gibi, New York'ta yeni bir maceraya doğru yola çıkıyordum. Sakar ve panikli olabilirdim ve korkunç iç çamaşırı seçebilirdim ama yapmak üzere olduğum şey gerçekten havalıydı. Ben havalıydım çünkü adım Güçlü Okyanus'tu.

★ ★ On Üçüncü Bölüm ★ ★

Neyse ki dördümüz uçağın orta kısmında birlikte oturuyorduk ve ben Elliot ile babamın arasına sıkışmıştım. Bu kendimi derhal güvende hissetmemi sağladı ama uçağın motoru çalıştığı anda gırtlığım sıkılır gibi korkunç bir duyguya kapıldım.

“Bana Güçlü Okyanus’tan bahsetsene,” diye fısıldadı Elliot kulağıma.

“Gerçekten çok havalı bir sörf tahtası var,” dedim koltuğun kolçaklarına sımsıkı tutunarak.

Elliot beğeniyle başını salladı. “Çok hoş. Sanırım Okyanus’un bir tür slogana da ihtiyacı var.”

Anons sisteminden pilotun sesi duyuldu. “Uçuş görevlileri, kalkış için yerlerinizi alın.” Sesi derin ve berraktı ve bana babamın güven veren sesini hatırlatmıştı.

“Nasıl yani?” diye sordum Elliot’a.

“Şey, Batman’ın ‘Batmobil, Robin,’ ya da Yargıç Dredd’in ‘Kanun benim,’ demesi gibi.”

“Ah, tamam.”

Motorlar artık haykırıyordu ve uçak ilerlemeye başladı.

Gözlerimi yumdum ve Güçlü Okyanus’a bir slogan bulmak için beynimi zorlamaya başladım.

“Ve Ninja Kaplumbağalar’ın ‘Kavabanga’ ve Lobo’nun ‘Isır beni, hayran çocuk’ demesi gibi.”

Gözlerimi açıp Elliot’a dik dik baktım. “Sloganım ‘Isır beni, hayran çocuk’ falan olmayacak!”

Uçak pistte sarsılarak ilerlemeye başladı. Gözümün önünde arabamızın yağmurda yolda kaydığı an canlanırken annemin çığlığını duydum. Ona bakmak için döndüm ama gülerек babamla sohbet ediyordu.

“O zaman ‘Günü kurtarmaya geldim’e ne dersin?” dedi Elliot.

“Kimin sloganıydı?”

“Mighty Mouse.”

Güldüm. “Güçlü Okyanus ile Mighty Mouse’un slogan aynı olamaz!”

“Örümcek hislerim zil çalıyor, olamaz mı?” dedi Elliot sırtarak.

Artık hem korkuyor hem kahkahayla gülüyordum. Uçak burununu havaya dikmişti ve yer gittikçe uzaklaşıyordu.

“Sen iyi misin?” Elliot elini elimin üstüne koydu.

Başımı evet der gibi salladım ve dişlerimi sıktım. “Zihnimi oyalamak için bana sloganlar söylemeye devam eder misin?”

Elliot’ın gözleri parladı. “Elbette!”

Uçak kalkışını tamamladığında, Kaptan Amerika’dan, Harika Kadın’a ve Wolverine’e kadar bütün süper kahramanların sloganlarını öğrenmiştim.

“Her şey yolunda mı, Pen?” diye sordu babam bana kaygıyla bakarak.

Başımı sallayarak gülümsedim ve anneme, babama ve Elliot’a sahip olduğum için yaşayan en şanslı kız olduğumu düşündüm. Tabii bu uçuşu sağ salım tamamladığımız sürece.

Elliot gelmiş geçmiş en iyi uçuş arkadaşı çıktı. Altı saat boyunca durmadan konuştu. Birlikte film izlerken bile, komik yorumlar yapmayı aralıksız sürdürdü. Ve uçak türbülansa girip kemer ikaz

ışığının yandığı zamanlar gibi, kaygıya kapılmaya başladığım tuhaf anlarda sadece nefesime odaklandım ve zihnimde Güçlü Okyanus'un görüntüsünü canlandırdım.

Uçuş görevlileri inişe hazırlanırken, korkuma biraz heyecan karıştı. Uçak alçaldığı sırada pencere kenarında oturan yolcular dışarıyı izlemeye başlarken, önümdeki koltuğun arkasına bakmayı sürdürdüm. Kendi kendime, *okyanus kadar güçlüyüm*, diye tekrarlayıp durdum. Ve sonra ani bir sarsılmanın ardından yere konduk. O kadar mutlu oldum ve öylesine rahatladım ki ağlamak istedim.

"Başardık," diye fısıldadım Elliot'a. "Geldik."

İnmek için yerimden kalkınca uçak penceresinden dışarı baktım ve nefesim kesildi. Uzun burunlu, gümüş renkli yük araçlarından, bizimkinin yanındaki uçağın tekerlekleriyle uğraşan adamların lacivert beysbol keplerine ve kargo pantolonlarına kadar her şey o kadar Amerikan'dı ki...

Elliot'ın ağız kulaklarındaydı. "New York'tayız," diye fısıldadı heyecanla. "New York'tayız!"

Gümrükten geçmek için iki saat beklemek zorunda kalmak bile hevesimizi kırmadı. Taksi için sıraya girerken Elliot'la birbirimize sırtıtmayı ve hayretle başımızı sallamayı sürdürdük.

Elliot sürekli, "Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum," diyerek el çırpıyordu.

Yolcularıyla uzaklaşan parlak sarı renkli taksilere bakarken uçak bizi bir film setinin tam ortasına bırakmış gibi hissettim. Her şey son derece farklı ama bir o kadar tanıdık görünüyordu. Ancak zavallı annem o kadar heyecanlı görünmüyordu. Daha iner inmez düğün için insanları aramaya başlamıştı. Şu anda ikram sorumlusu Sadie Lee'yle telefondaydı. Görünüşe bakılırsa *Downton Abbey* tarzı menü için bıldırcın bulmakta sorun yaşıyordu.

“Tamam, sanırım bununla idare etmemiz gerekecek,” dedi annem yanımda bir ileri bir geri gidip gelirken. “Ve etimekli puding için krema bulmayı unutmayın.”

Babam annemin yanına gidip elini omzuna koydu. Annem ona yaslandı. Korkum ve heyecanım arasında annemin buraya çalışmaya geldiğini unutmuştum. Yanlarına gittim ve grup halinde kucaklaştık.

Sonunda sıranın başına ulaştık.

“Nereye?” dedi taksiden dışarı fırlayan sürücü. Siyah kazak, kot pantolon ve ciddi ifadesiyle esmer bir adamdı.

Babam, “Waldorf Astoria, lütfen,” diyerek Elliot’ın yeni bir alkış nöbetine tutulmasına neden oldu.

“Bu hayatımın gelmiş geçmiş en güzel günü,” dedi Elliot.

Taksi şoförü ona bir deliye bakar gibi baktı, sonra devasa bagaj yığınımızı gördü. Sadece geline eşlik edecek grubun kostümleri için bile iki kocaman valize ihtiyacımız olmuştu. “Tanrım!” dedi. “Kamyonete ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?”

Annem özür diler gibi gülümsedi.

Taksi şoförü kendi kendine söylenerek valizleri bagaja yerleştirmeye başladı.

Elliot bana usulca, “Endişelenme,” dedi. “New York’lu taksi şoförleri kaba olmak zorunda. *Olayları* bu.”

Şoför doğruldu ve Elliot’a baktı. “Sen az önce bana ne dedin?”

Elliot’ın ödü koptu. “Hiç. Ben sadece, New Yorklu bir taksi şoförü olarak, rolünüzün bir parçası olduğumu söylüyordum.”

“Neymiş rolümün parçası?”

“Şey... ımmm... kaba olmak.” Elliot yarılp onu yutmasını umar gibi yere bakıyordu.

Şoför, “Rol falan değil, evlat,” diye homurdandı. “Arabaya binin.”

Hepimiz taksiye doluştuk. Kıkırdayacağım diye Elliot'a bakmaya cesaret edemiyordum. Öyle çok gerilmiş ve heyecanlanmıştım ki patlayacak gibi hissediyordum. Şoför havaalanından yola çıkarken, nefesim kesildi. Geniş otobandan yolun iki tarafına sıralanmış devasa reklâm panolarına kadar her şey o kadar kocamandı ki.

Babam İngilizlere özgü “şüpheye düştüğün zaman havadan bahset” olayına sığınarak, “Eee, hiç kar yağdı mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi taksi şoförü. Önüne kıran bir kamyonu camdan, “Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?” diye bağırdı.

Yumruklarımı tırnaklarım etime batacak kadar sıktım. İki yanımda oturan annem ve Elliot ellerini dizlerime yerleştirdiler. Gözlerimi kapayıp Güçlü Okyanus'u düşündüm.

New York'un merkezine vardığımızda beynim gördüğü inanılmaz manzaralar yüzünden gerçekten patlayacak gibiydi. Gökdelenleri biliyordum ama bu kadar *gök delici* olmalarını beklemiyordum. Ayrıca yenilerin arasına bu kadar çok eski binanın karışmasını da beklemiyordum. Geçtiğimiz her blokta ısıltılı kulelerin arasına eski, taş bir kilise saklanmıştı sanki. Ve insanlar daha da büyüleyiciydi. Kaldırımlar iş dünyasından insanlar ve Noel alışverişçileriyle doluydu. Tam ilginç görünen bir karaktere odaklanırken, görüş alanıma bir başkası giriveriyordu. Koyu gri takım elbisenin altına parlak mavi koşu ayakkabıları giymiş güzel bir kadının kalabalık kaldırımında zorlanmadan ilerleyip bir meyve suyu dükkânında gözden kaybolmasını izledim. Sonra gözlerim, hangar büyüklüğünde bir kitapçıdan çıkıp kalabalığın arasına karışan mor saçlı, bir İspanyol gence takıldı. Bir kavşakta sosislisini ısırarak bir polis ve bu karmaşanın arasında transtaymış gibi kayarcasına ilerleyen, lacivert elbiseli bir rahibe vardı. Baktığım her yerde efsanevi bir fotoğraf fırsatı vardı. Burada ses bile daha yüksekti sanki; siren, araba kornası ve bağırışlardan oluşan bir koro gibiydi. Elliot heyecandan sürekli kolumu sıkıyordu.

Ve nihayet Park Caddesi'ne ulaştık. Yol çok geniş olduğu için kocaman direklerden üstüne sarkıtılan trafik lambaları rüzgârla usul usul sallanıyordu. Neredeyse diğer araba sayısına denk tak-silerle aynı sarı tondaydılar. Caddeye sıralanmış saray yavrusu otelleri gördükçe gözlerim kocaman açıldı. Tek düşünebildiğim, *buradayken MÜTHİŞ fotoğraflar çekeceğim*, oldu.

Otelimizin önünde durduğumuzda babamın bile nutku tutuldu. Otelin gri taş cephesi kilometrelerce uzanır gibiydi. Kocaman döner kapıların iki yanında, kırmızı ve altın renkli ışıkların göz kırptığı iki kocaman Noel ağacı muhafızlar gibi duruyordu.

Taksiden inerken burnumun ucunda soğuk bir şey hissettim. Yukarı bakınca karın başladığını gördüm. Yoğun bir yağış de-ğildi, sadece birkaç minik kar tanesi neler olduğunu görmek için bulutların arasından gizlice kaçmışcasına havada süzülüyordu.

“İyi günler, hanımefendi!”

Sesin geldiği tarafa bakınca çok şık bir üniforma içinde gülümseyen kapı görevlisini gördüm.

Mahcp bir gülümsemeyle karşılık verdim. “İyi günler.”

Valizlerimize yardım etmek için yanımıza gelirken, “Waldorf’a hoş geldiniz,” dedi.

Noel ağaçlarına, göz kırpan ışıklarına ve toz gümüş misali havada ışıldayan kar tanelerine baktım ve artık bir filmde değil, bir masalda olduğumu hissettim. Kapı görevlisinin arkasından otele girerken parmaklarımı çaprazladım ve bu masalın gerçekten mutlu bir sonu olmasını diledim.

★ ★ On Dördüncü Bölüm ★ ★

Beyninizin canlandırabileceği en inanılmaz, güzel ve lüks masal sarayını hayal edin. Sonra biraz daha mermer, biraz daha altın, biraz daha şamdan ve biraz daha genel parlaklık ile ısıltı ekleyin, belki o zaman Waldorf Astoria'ya yakın bir şeye ulaşabilirsiniz.

Elliot lobide etrafına bakarken heyecanla, “Vay canına!” dedi.

“Hastings Travelodge’dan iyi, değil mi çocuklar?” dedi babam göz kırparak.

Kıkırdamayacak kadar afallamıştım.

Annem biraz ürkmüş gibiydi. Babama, “Çok büyük,” diye fısıldadı. Lobiden mi, otelden mi yoksa organize etmesi gereken düğünden mi bahsettiğinden emin değildim.

Odalarımıza çıkarıldığımızda Elliot ve ben sürekli ağzımızı açıp kapatan ve “Aman Tanrım” dışında tek kelime edemeyen halimizle bir çift süs balığı izlenimi veriyorduk.

Annemle babamın odasının hemen bitişiğindeki iki odaya yerleştirilmiştik.

Elliot bitişik kapıdan bana seslendi. “Bundan eve de yapmalıyız. Dışarıya çıkmak zorunda kalmadan yanma uğramam ne harika olurdu.”

“Çok harika olurdu,” dedim yatağımın kenarına tüneyerek. Odam bir malikânenin bir parçası gibiydi. Mobilyalar parıldayan maundan yapılmıyordu; sandalyelerin, masaların ve karyolanın ayakları oymalıydı. Ağırıklı olarak bordo ve altın rengi hâkimdi. Evdeki odam için bu renkleri asla seçmezdim ama burada mükemmeldi. Pencereye baktım. Kadife perde tavandan yere kadar iniyordu ve geniş kuşaklarla iki yana bağlanmıştı. “Aman Tanrım, yoksa bu...” Yatağımdan fırlayıp pencereye koştum.

Elliot da peşimden geldi. Yan yana New York silüetine bakarken, “Empire State Binası,” diye iç geçirdi.

Bir an birbirimize baktık, sonra ikimiz de Noel çocukları gibi zıplamaya başladık.

Annem ve babam öğleden sonrayı Cindy, Jim ve ikram müdürüyle görüşme yaparak geçirdi. Elliot ve benim akşam dışarı çıkmadan önce jetlag’in etkilerini üstümüzden atmak için şekerleme yapmamız gerekiyordu ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydık. Onun yerine yatağıma minder ve yastıklardan bir yuva yapıp Amerikan kanallarında sörfeye çıktık.

Elliot bir yandan dizüstü bilgisayarında Waldorf Astoria hakkında ilginç gerçeklere bakıyordu. Benimki hâlâ valizimde tıkalıydı. Yolculuğun sonuna dek orada tutmaya karar vermiştim. Ayrıca telefonumun internetini de kapamıştım. Okuldaki herkesle ve Tek Boynuzlu At Desenli İç Çamaşırı Utancımıyla aramda bir okyanus olduğunu gerçekten hissetmek istiyordum.

“Aman Tanrım, Pen, şunu dinle!” Elliot ekranından okumaya başladı. “Waldorf Astoria, Waldorf ve Astor adında birbirine düşman iki kuzen tarafından yaptırılmış. Yan yana iki rakip otel inşa etmişler.” Bana döndü ve gülerek ekledi: “Sonra barışınca, araya bir koridor yaptırmışlar.”

“Cidden mi?”

“Evet.” Elliot okumayı sürdürdü. “Ah, ama bu bina değil. Bu bina 1931’de yapılmış. Orijinal otel Empire State Binası’na yer açmak için yıkılmış.”

İkimiz de pencereden dışarı baktık ve ben bir kez daha biri-beni-çimdiklesin-rüya-görüyor-olmalıyım duygusuna kapıldım.

Elliot heyecanla, “Buna inanamayacaksınız!” dedi. “Burası oda servisinin ilk kez icat edildiği otelmış!”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Ve... ve...” Elliot heyecanına hâkim olamıyordu. “Gizli bir yer altı tren istasyonu varmış.”

“Ne?”

“Buraya gizlice ulaşmak isteyen devlet başkanları gibi VIP’ler için.” Elliot bana fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. “Ah, Pen, buraya bayıldım.”

Sonunda oda servisine sipariş verdik çünkü Elliot, “Vermemek kabalık olur, ne de olsa onlar icat etmiş,” dedi. Yine buraya özgü olduğu için bir Waldorf salata ve kocaman bir margherita pizza sipariş ettik. Annem ve babam geri döndüğünde uyku iyice bastırmaya başlamıştı. Babam her zamanki gibi rahattı ama annem süper stresli görünüyordu.

Kendini yatağıma bırakırken, “Yapılacak ne çok iş var!” diye sızlandı. “Daha önce gelmemiz gerektiğini biliyordum.”

“Her şey yoluna girecek,” dedi babam güven veren bir gülümsemeyle. “Yarın her şeyi yoluna koyacak zamanımız olacak. Ve Sadie Lee gerçek bir yıldız.”

Annem başını evet der gibi salladı. “Evet, müthiş biri. Etimekli pudinginin tanrısal bir tadı var.” Annem bana baktı. “Cindy ve Jim onlar için sahne arkası fotoğrafları çekmeni istiyorlar. Düğün günü için profesyonel bir fotoğrafçıyla anlaşmışlar ama bizden birilerinin ortamı hazırlayıp her şeye *Downton Abbey* dokunuşu katmasının çok hoş olacağını söylediler. Ve o gün senin de eğlenceli

pozlar çekip çekemeyeceğini sordular. Profesyonel bir fotoğrafçının göremeyebileceği kareler.”

“Cidden mi?” Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. “Ama neden ben?”

“Onlara başka düğünlerden çektiğin fotoğraflardan gösterdim ve çok etkilendiler.”

Babam başını sallamaya başladı ve gururla sırtarak, “Gerçekten etkilendiler,” dedi.

“Etkilenmeliler,” dedi Elliot. “Penny müthiş bir fotoğrafçı.”

İçimde gülen suratlar zıplıyordu. “Vay canına. Ne zaman başlıyorum?”

“Yarın, ben salonu hazırlarken,” dedi annem.

“Endişelenme Elliot,” dedi babam. “Kızlar meşgulken, biz de biraz çevreyi gezeriz. Bir müze turuna ne dersin?”

Elliot babama baktı ve gözlerinde ışıldayan yaşlarla beni şaşırttı. “Destansı olur,” dedi alçak sesle. “Cidden harikasınız. Beni buraya getirdiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Ah tatlım,” dedi annem gülerek. “Rica ederiz.”

Ve hep birlikte Elliot’a sımsıkı sarıldık.

★ ★ On Beşinci Bölüm ★ ★

Ertesi sabah bir tıkırtıya uyandım.

“Pen, uyanık mısın?”

İlk düşüncem, *Elliot’in sesini duvarın diğer tarafından nasıl bu kadar net duyabiliyorum*, oldu. Sonra gözlerimi açtım, bembeyaz çarşafı ve kabarık tüylü koyu bordo halıyı gördüm ve bir anda aklım başıma geldi. Waldorf Astoria’daydım. New York’ta. Uçuşu sağ salim atlatmıştım!

“Evet!” dedim çarşafı hışırdatarak otururken.

Elliot odalarımızı birbirine bağlayan kapıdan içeri zıpladı. “Asırlardır uyanığım,” dedi. “Heyecandan uyuyamadım.”

Saate bakınca on saattir uyuduğumu anladım. Evdeki bölük pörçük uykularımdan sonra inanılmaz bir başarıydı.

Elliot kendini yatağımın ayakucuna bıraktı ve dizüstü bilgisayarını açtı. “Tamam, buradayken çevrimiçi olmak istemediğini biliyorum ama görmen gereken bir şey var.”

Bir anda içim sıkıştı. “Hayır, lütfen, Elliot. O aptal videoyla ilgili hiçbir şey görmek istemiyorum. Sadece unutmak istiyorum.”

Elliot başını iki yana salladı. “Video değil, blogun.”

Ona boş boş baktım. “Ne demek istiyorsun.”

“Demek istediğim şu, yine her yerdesin ama bu kez çok iyi bir şekilde.”

“Ne?” Yatakta ona doğru emekledim ve bilgisayar ekranını kendime doğru çevirince korkularım ile ilgili paylaşımımı gördüm.

“Aşağı in,” dedi Elliot.

İndim. 327 yorum vardı.

“Bu da neyin nesi?..” Ekrana boş boş baktım. Hiç bu kadar çok yorum almamıştım. Asla.

“Hepsi korkularıyla ilgili paylaşımlarda bulunuyor,” dedi Elliot. “Ve nasıl yüzleşecekleriyle. Ve yazını paylaşıyorlar. Takipçi sayına baksana.”

Ekranın sağ tarafında kalan takipçi çubuğuna baktım. “On bin mi?”

Elliot başıyla onayladı. “Net sayı belirtmek gerekirse, on bin yedi yüz on beş.”

Afallamış bir halde doğruldum. “Vay canına.”

“Onları okumalısın, Pen. Bazıları o kadar dokunaklı ki. Bir kız, sınıflarındaki zorbaya nasıl kafa tutacaklarını yazmış. Bir başkası diş hekimi korkusuyla nasıl yüzleştiğini. Ve... aman Tanrım, şunu okumalısın.” Elliot yorum kısmında aşağı indi. “Bak.” Ekranı bana çevirdi.

Merhaba, Çevrimiçi Kız, benim korkum buradakilerden biraz farklı ve dürüst olmak gelirse, daha önce hiç kimseye bahsetmedim. Ama sen kazadan sonra korkunla yüzleşebildiyse, benim de yüzleşmem gerekir. Benim korkum annem. Şey, tam olarak annemin kendisi değil... Onun içmesinden korkuyorum. İşini kaybettiğinden beri her gün biraz daha fazla içiyor ve içkinin ona yaptıklarından nefret ediyorum. Onu gerçekten öfkelen-diriyor, kederlendiriyor ve annem sürekli bana bağılıyor. Ama beni en çok korkutan bu değil. En çok beni artık sevmezse diye

korkuyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama çok farklı görünüyor; artık hiçbir şeye ya da hiç kimseye hatta bana bile aldırımıymış gibi. Ama blog paylaşımın bana bir şey yapmam için ilham verdi. Bugün teyzeme hissettiklerimi anlatacağım. Hiçbir şeyi halledemeyeceğini biliyorum ama belki bana akıl verebilir ve sadece anlatmak bile bana iyi gelebilir. Bu kadar cesur olduğun ve bize de cesur olma ilhamı verdiğin için çok teşekkürler. Kucak dolusu sevgiler, Pegasus Kızı mucks

Gözlerim dolu dolu Elliot'a baktım. "Aman Tanrım."

Elliot başını salladı. "Biliyorum. Ve bir de şuna bak." Yorumların en altına kadar indi.

Yine merhaba. Teyzeme anlattığımı ve çok iyi karşıladığını söylemek istedim. Annemi görmeye geldi ve ikimizi bir süre onunla kalmaya davet etti. Annem bana hiç kızmadı. Gerçekten üzüldü, bana çok üzgün olduğunu ve yardım alacağını söyledi. Çok teşekkürler, Çevrimiçi Kız, çok haklıydın. Bazen gerçekten, gerçek olmadığını anlamak için korkularınla yüzleşmen gerekir. Kucak dolusu sevgiler, Pegasus Kızı mucks

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Elimle sildim ve Elliot'a baktım. "İnanamıyorum... Yazdığım bir şeyin... böyle..."

"Biliyorum." Elliot kolunu omzuma sardı. "Seninle öyle gurur duyuyorum ki, Güçlü Okyanus."

Ona iyice sokuldum. "Teşekkürler, Elliot."

"Başımı salladı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Teşekkürler, *Vahşi Waldorf*."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu benim yeni Sasha Fierce adım."

Hiçbir şey babamın “Cumartesi Kahvaltısı”nı alt edemezdi ama Waldorf’un kahvaltısı kesinlikle yakın ara ikinci gelirdi. Çıtır jambon, yaban mersinli pankek ve akçağaç şurubuyla kendimize ziyafet çektikten sonra (*hepsinin aynı tabakta olması* kulağa tuhaf gelebilir ama gayet başarılıydı), annem ve ben düğünün yapılacağı süite çıkarken, babam ve Elliot şehri dolaşmaya çıktılar. Cindy ve Jim için fotoğraf çekmemin istenmesi gururumu okşasa ve beni gerçekten heyecanlandırırsa da biraz hüzünlenmemek elimde değildi. Daha sonra dışarı çıkma fırsatı yakalamayı umuyordum. New York’u biraz olsun görmek için içim gidiyordu.

Düğün süitine girince anneme baktım ve iç geçirdim. “Ah, anne, gerçekten mükemmel.”

Annem gülümseyerek başını salladı. “Biliyorum.”

Duvarlardaki portreler, kabark tüylü hahlar ve antika mobilyalarla *Downton Abbey*’nin setine benziyordu.

Annem Sevgi ve Bağlılık dosyasını kapının yanındaki küçük bir masaya bırakırken, içgüdüsel olarak fotoğraf makinemi açtım. Annem dosyayı güzel, antika bir masa lambasının yanına koymuştu ve ortaya düğün temasını mükemmel özetleyen bir görüntü çıkmıştı. Makinemi dosyanın üstündeki harflere odaklayıp fotoğrafı çektim.

Annem gösterişli bir şöminenin karşısına sıralanmış altın varaklı sandalyeleri işaret ederek, “Evlenecekleri oda burası,” dedi. “Törenden sonra, davetliler düğün kahvaltısı için yemek salonuna buyur edilecek.”

Annemin peşi sıra odanın karşı tarafındaki çift kanatlı kapıya doğru yürürken, “Neden düğün *kahvaltısı* deniyor?” diye sordum.

“Tam olarak emin değilim,” dedi annem. “Belki de çiftin karı koca olarak birlikte yiyeceği ilk yemek olduğu içindir?”

Bunu daha sonra Elliot'a sormaya karar verdim; o mutlaka bilirdi.

"Ah, vay canına!" Çift kanatlı kapılar yuvarlak masalarla dolu daha da gösterişli bir salona açıldı. Tavandan ampulleri mumlara benzeyen, eski moda, kocaman avizeler sarkıyordu. Her masanın ortasına çobanpüskülü ve beyaz tomurcuk güllerden yapılmış çiçek aranjmanları yerleştirilmişti. Odanın diğer ucunda kenarları İngiltere bayrağı desenli flamalarla çevrelenmiş, uzun bir gelin-damat masası yerleştirilmişti. Gerçekten çok güzel ve gerçekten İngiliz görünüyordu.

"Ah, anne, müthiş görünüyor!"

Bana umutlu gözlerle baktı. "Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle."

"Merhaba! Merhaba! Bu küçük hanım, Bayan Penny olmalı."

Arkama dönünce odanın ucundaki küçük bir kapıdan içeri giren kadını gördüm. Üstünde boğazlı bir kazak ile şık bir pantolon vardı ve uzun gri saçlarını topuz yapmıştı. Tahminen altmışlı yaşlarındaydı, gerçekten çıkık elmacık kemikleri ve atkestanesi renginde gözleriyle çarpıcı bir güzelliği vardı. Porselen gibi tenini koyu kırmızının çok şık bir tonundaki ruju tamamlıyordu.

"Merhaba, Sadie Lee," dedi annem. "Evet, bu Penny."

Sadie Lee bana ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle bakarak boğuk Güneyli aksanıyla, "Seninle tanışmak çok güzel," dedi. "Hakkında çok şey duydum."

Cevap verme fırsatı bulamadan bana sarıldı. Gerçekten rahatlatıcı, sabun ve tarçın karışımı hoş bir kokusu vardı.

Bir anneme, bir bana bakarak, "İyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Harika," dedim.

Ama annem başını iki yana salladı. "Korkarım fazla uyuyamayacak kadar gerginim."

Sadie anneme gülümsedi. "Hayatım, gerilmene hiç gerek yok. Harika bir iş çıkarıyorsun. Ya da *Downton Abbey*'de söyledikleri gibi, kelimenin tam anlamıyla muhteşem olacak!" Sadie başını arkaya yatırarak gerçekten sıcak ve boğuk bir kahkaha attı.

Bazı insanlara tanıştıktan saniyeler sonra resmen âşık olursunuz. Sadie Lee kesinlikle o insanlardandı.

Annem, "Penny, Brady'ler için birkaç sahne arkası fotoğrafı çekecek," diye açıkladı.

"Ne harika bir fikir." Sadie Lee bana gülümsedi. "Şey, bilirsin, davet büfesi için bir şeyler pişirmeye başlıyorum. Mutfakta birkaç fotoğraf almak istersen, kapım açık."

"Harika olur," dedi annem. Bana baktı. "Sorun olmaz, değil mi, Pen? Benim servis personelinin üniformalarının üzerlerine olup olmadığına bakmam gerek."

"Elbette."

Annem çıkarken, Sadie Lee'nin peşinden mutfığa girdim. Diğer salonların *eski dünya* havasının üstüne, pürüzsüz paslanmaz çelik tezgâhları ve sanayi tipi dev fırınları görmek gerçekten tuhaftı.

"Yemeklerin büyük kısmını yarın halledeceğiz," dedi Sadie Lee. "Ama davet büfesi için pastaları bugünden yaparım diye düşündüm. Geleneksel bir İngiliz akşamüstü çayı hazırlıyorum."

"Yardımcı personeliniz yok mu?" diye sordum boş mutfakta etrafa bakarak.

Sadie Lee başını salladı. "İ-h. Bugün yok. Ama yarın eksiksiz bir ekibim olacak."

Sadie Lee'nin pasta yaparken birkaç pozunun yanı sıra, üzerine un saçılmış yemek kitabının da fotoğrafını çektim. Sonra çıkıp yemek salonunun fotoğraflarını çekmeye karar verdim. Ama yanlış kapıdan çıkınca kendimi başka bir salonda buldum. Bu salonun tam ortasında boylu boyunca uzanan, cilalı ahşap dans pistinin iki yanına küçük yuvarlak masalar yerleştirilmişti. Tam

çıkacakken, salonun uzak köşesinden bir gitar tıngırtısı duydum. İçerisi karanlık olduğu için tek görebildiğim, sahnede oturan bir karaltıydı.

Dans pistinin yan tarafındaki halıyla kaph zeminde sessizce süzülerek bakmaya gittim. Ben sahneye yaklaştıkça gitarın sesi yükseldi ve birinin şarkı söylediğini duydum. Çok alçak sesle söylediği için sözleri çıkaramadım ama her neyse kulağa çok güzel ama gerçekten çok hüznünlü geliyordu. Parmaklarımın ucunda biraz daha yaklaştım ve sahnenin ortasında sırtı bana dönük, bağdaş kurmuş bir halde gitar çalan genci gördüm. Etrafı müzik ekipmanlarıyla çevriliydi. Bir bateri, bir klavye ve bir mikrofon ayağı. Bu görüntüde o kadar sihirli bir şey vardı ki kendimi tutamayıp biraz daha sokuldum. Odaklayıp deklanşöre bastım ama ne yazık ki flaşı kapamayı unutmuşum ve sahne bir anda aydınlandı.

“Hey!” Esrarengiz şarkıcı ayağa fırladı ve hızla arkasına dönerken elini yüzüne kapadı. “İçeri nasıl girdin?” diye haykırdı gerçekten güçlü bir New York aksanıyla. “Seni buraya kim gönderdi?”

“Özür dilerim... Kendimi tutamadım. O kadar...” Neyse ki İğrenç Bir Utanç Suçu işlemeden kendimi tutmayı başardım ve konuyu değiştirdim. “Yarın burada yapılacak bir düğün için fotoğraf çekiyorum. İçeri nasıl girdin? Düğün şarkıcısı sen misin?”

“Düğün şarkıcısı mı?” Bana parmaklarının arasından baktı. Bileğinde bir ölçü çizgisi dövmesi vardı.

“Evet. Prova mı yapıyorsun?” Ben sahneye bir adım yaklaşıncı, benden korkar gibi ciddi ciddi bir adım geri çekildi. “Senin yerinde olsam yarın bu şarkıyı çalmazdım.”

Elleriyle yüzünü kısmen örtmeye devam ederek, kıpırdamadan durdu. “Nedenmiş o?”

“Şey, pek düğünlük değil. Demek istediğim, duyduğum kadarı güzeldi ama çok hüznünlüydü ve bir düğün için doğru hava oldu-

ğundan pek emin değilim. Biraz daha *İlk Aşk, İlk Dans*⁸ çizgisinde düşünmelisiniz. Düğünlere her zaman çok yakışır. *İlk Aşk, İlk Dans* burada gösterildi mi?”

Elini yüzünden çaktı ve başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylı olup olmadığını anlamaya çalışır gibi baktı. Artık onu doğru dürüst görebilince, öylesine afalladım ki kafamın yanından VAY CANINA yazılı bir düşünce balonu çıksa şaşırmazdım. Elliot’ın Muhteşem-Rock-Tanrısı diye adlandıracağı cinstendi. Koyu renk dağınık saçlar, belirgin elmacık kemikleri, soluk bir kot pantolon ve yıpranmış botlar.

“Evet, *İlk Aşk İlk Dans* burada gösterildi,” dedi ama ses tonu gülmemeye çalışır gibi çok daha yumuşaktı. “Ashında o film Amerika’da çekildi.”

“Tabii ya, elbette.” O tanıdık tatsız his geri döndü. New York’ta bile bir baş belasıydım. Artık *uluslararası* bir utanç kaynağına dönüşmem an meselesiydi. Ama sonra üstüme tuhaf bir duygu çöktü. Güçlü ve kararlı bir duygu. Bu seyahatte kendimi aptal durumuna düşürmeyecektim; Elliot, annem ve babam dışında kimseyle konuşmamak pahasına da olsa. Kelimenin tam anlamıyla Muhteşem-Rock-Tanrısı, hem de New York’lu bir Muhteşem-Rock-Tanrısı’yla biriyle konuşmamak pahasına da olsa.

Yanaklarım yanarak, “Şey, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ve yarın için bol şans,” dedim ve gitmek üzere döndüm.

8 Dirty Dancing: 1980’li yılların en önemli filmlerindendir. Film müziğiyle Oscar’a layık görülmüştür. (ed.n.)

★ ★ On Altıncı Bölüm ★ ★

“Ben düğün şarkıcısı değilim,” dedi, daha ben bir adım atamadan. Olduğum yerde durdum. “Değil misin?”

“Hayır.”

Dönüp baktım. Artık çarpık ve gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle sırtıyordu. “O zaman burada ne arıyorsunuz?”

“Otellere gizlice girip düğün salonlarında gerçekten hüznü şarkılar çalmayı seviyorum,” dedi daha da sırtarak.

“İlginç bir kariyer tercihi,” dedim.

“Öyle,” dedi. “Ama parası kötü.”

İç sesim, *ya delinin tekiyse*, diye fısıldadı. *Bir New York delisi. Ya buraya zorla girdiye? Ya bir vatandaş tutuklaması yapmak zorunda kalırsam? Burada vatandaş tutuklaması diye bir şey var ki? Ah! Ben ne yapacağım şimdi?*

Gerçi deliye benzemiyordu. Gülümseyince çok hoş birine benziyordu ama yine de...

“Kaşların neden çatıldı?” diye sordu.

“Sadece düşünüyordum.”

“Ne düşünüyordun?”

“Dehi değilsin, değil mi?”

Gerçekten gürültülü bir kahkaha attı. “Hayır. Şey, evet, ama sadece iyi anlamda. Zaman zaman biraz delilik sergileyince hayatın çok daha iyi olduğunu keşfettim.”

Başımı eğdim. Kesinlikle aklıma yatmıştı.

“Adın ne?” diye sordu gitarını ayağa yerleştirirken.

“Penny.”

“Penny.” Adım onun sesinden kulağa çok daha iyi geliyordu. “Benim adım da Noah. Ve aksanından İngiliz olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?”

“Evet.”

“Güzel. Fotoğrafçı mısın?”

“Evet, şey, amatör fotoğrafçıyım ama günün birinde profesyonel olmayı umuyorum. Annem buradaki düğünün organizasyonunu yapıyor, benden de birkaç sahne arkası fotoğrafı çekmemi istediler. Gerçekten neden buradasın?”

“Gerçekten mi?” Sırtmaya devam ederek başını yana yatırdı. Başımı evet der gibi eğdim.

“Büyükanнем de düğünde çalışıyor.”

“Büyükannen mi?”

“Evet, Sadie Lee. İkramları o hazırlıyor.”

“Ah, evet, onunla tanıştım.” Rahat bir nefes aldım. *Deli değil. Büyükannesiyle tanıştım. Büyükannesini sevdim. Vatandaş tutuklaması yapmak zorunda kalmayacağım.*

“Bu sabah onu ben getirdim ve ayakaltında dolaşmazsam biraz takılabileceğimi söyledi.” Noah anlatmayı sürdürdü. “Ben de buraya geldim, gitarı gördüm ve kendimi tutamayıp çalmaya başladım.”

“O halde müzisyen misin?”

Bana komik bir gülümsemeyle baktı. “Hayır, pek sayılmaz. Boş zamanlarımda yaptığım bir şey. Karnın aç mı?”

“Ne? Ah, evet, biraz.”

Sahneden atladı. Yaklaşıkça daha da şirin görünüyordu. Gözleri Sadie Lee'ninkiler gibi koyu kahverengiydi ve tıpkı onunkiler gibi, gülümsediği zaman ışık saçıyordu. Gülümsemesi kuş tüylerinden yapılmışım ve her an havalanıp gidebilirmişim gibi tuhaf ve hafif hissetmeme neden oldu

"Gidip Sadie Lee'den yiyecek bir şeyler bulalım. Ama önce..." Gözlerimin içine baktı. "Kâğıt der misin lütfen?"

"Ne?"

"Benim için kâğıt der misin, lütfen?"

Sırtarak başımı salladım. Kesinlikte deliydi ama iyi deli. "Tamam, o zaman: kâğıt."

"Ha!" Sevinçle el ırpı. "Kaat," diye taklit etti. "Siz İngilizlerin kâğıt deyişinize baylıyorum. Haydi, gidelim." Ve bunu söyledikten sonra mutfağa yürümeye başladı.

Mutfak artık enfes kokuyordu. Tezgâhlardan birinin üstü fırına girmeye hazır jöleli tartoletler ve küçük kapkek tepsileriyle, diğeri fırından yeni çıkmış tepsilerle kaplıydı. Sadie Lee büyük lavabonun önünde bir karıştırma kâsesini durulamakla meşguldü.

"Hey, büyükanne," diye seslendi Noah ona. "Denenmesini istediğin bir şeyler var mı? Penny ve ben açlıktan ölüyoruz."

Sadie Lee torununu senelerdir görmemiş gibi neşeyle, "Noah!" dedi. Beni görünce, "Penny!" diye ekledi. "Tanışmışsınız."

"Evet, Penny beni düğün şarkıcısı numarası yaparken yakaladı."

Sadie Lee'nin kafası karışmış gibiydi. "Düğün şarkıcısı numarası yaparken mi? Ama..."

"Boş ver, sanırım orada olman gerekirdi," dedi Noah büyükannesinin sözünü keserek. Sonra bana bakıp göz kırptı ve tekrar Sadie Lee'ye döndü. "Eee, ne pişirdin, bakalım?" Fırından yeni çıkmış jöleli tartolet tepsilerine a gözlerle baktı.

"Ah, hayır, sakın," dedi Sadie Lee el beziyle ona hafifçe vurarak. "Bunlar düğün için."

“Ne? Hepsi mi?”

“Evet, hepsi. Ama ikiniz isterseniz...”

Tam o anda annem mutfığa daldı. “Felaket!” diye haykırarak Noah ve Sadie Lee’nin telaşlanmasına neden oldu. Ama ben telaşlanacak bir şey olmadığını biliyordum. Annemin kızarmış ekmeği yakınca da aynı tepkiyi verdiğini görmüştüm.

“Ne oldu?” diye sordum.

Annem soran gözlerle bir Noah’ya, bir bana bakarak, “Taç kırıldı,” dedi. “Ortadan ikiye ayrıldı ve Cindy otantik bir Edward dönemi tacı takmak konusunda ısrarcı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Birkaç vintage eşya mağazasına mesaj bıraktım ama...” Çalmaya başlayan telefonu kulağına yapıştırdı. “Alo? Ah, evet, aradığınız için teşekkürler. Bir Edward dönemi tacına ihtiyacım var. Yarın yapılacak bir düğün için lazım. Bu yüzden acil sayılır.”

Hepimiz sessizlik içinde izledik.

“Var mı? Ne kadar? Peki, ne durumda? Ah, bu harika. Teşekkürler. Evet. Bu öğleden sonra. Teşekkürler, görüşürüz.” Annem derin bir oh çekti. “Tamam,” dedi bize. “Brooklyn’de bir mağazada varmış.” Ama hemen sonra gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. “İyi de çiçekçi kızların elbiselerinin tadilatını yapmam gerekirken Brooklyn’e nasıl giderim. Üstelik daha pastayı da kontrol etmem lazım. Ve Cindy ile Jim’le buluşmam.” Ellerini havaya kaldırdı.

“Sorun değil,” dedi Sadie Lee. Güneyli aksamı bir anda rahatlatıcı bir hal almıştı. “Noah senin yerine gidip alabilir.”

“Elbette,” dedi Noah başını sallayarak.

Sadie Lee, “Noah benim torunum,” diye açıkladı.

“Ah, anladım. Çok özür dilerim,” dedi annem Noah’ya elini uzatırken. “Kendimi tanıtmadım bile.”

“Sorun değil,” dedi Noah annemin elini sıkarak. “Mağazanın adresi ne?”

Annem adresi yazarken, Noah bana döndü. “Benimle gelip biraz Brooklyn manzarası görmek ister misin, Penny?”

Kalbim heyecandan yerinden oynadı. Anneme baktım. “Gidebilir miyim, anne? Biraz dışarı çıkmak çok iyi olurdu.”

Annem benden tarafa bakmadı bile. Telefonundaki bir mesaja dalmıştı. “Tabii, tabii.”

Yanına gidip ellerini tuttum. Alçak sesle, “Her şey yoluna girecek,” dedim.

Bana minnetle gülümsedi. “Teşekkürler, hayatım. Siz oraya varmadan başkasına satmasınlar diye mağazayı arayıp tacın ücretini kredi kartımla ödeyeceğim. Şunu al. Dışarısoğuk.” Ceketini çıkarıp bana uzattıktan sonra Sadie Lee ve Noah’ya baktı. “Teşekkürler, çocuklar.”

“Sorun değil,” dedi Noah. Sonra bana dönüp sırtıttı. “Haydi o zaman, Leydim,” dedi komik bir İngiliz aksanıyla. “Atlı arabanız sizi bekler.”

★ ★ On Yedinci Bölüm ★ ★

Servis asansörlerine ulaştığımız anda Noah bir anda durdu. “Özür dilerim, Sadie Lee’ye bir şey söylemem gerek. Hemen dönerim.”

Koşar adımlarla mutfığa dönmesini izlerken beynim otomatik olarak Facebook güncellemesi yapmaya koyuldu: *Penny Porter*, *Rolling Stone* dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen süper şirin bir New York’luyla Brooklyn’e gitmek üzere. Başımı iki yana sallayarak güldüm. Bu tür şeyler benim başıma gelmezdi. Ben çukurlara düşen, oğlanlara pirelendiğini söyleyen ve bütün evrene en kötü iç çamaşırını yakın çekim sergileyen kızlardandım. Belki de hepsi bir rüyaydı. Belki de hâlâ Brighton’da uykudaydım. Belki de hâlâ oyundan sonraki geceydi. Belki de ben...

“Pekâlâ, haydi gidelim.” Noah yüzünde bir sırıtsıyla mutfaktan fırladı. Bana bir şey uzattı. Elinde Sadie Lee’nin küçük kapkeklerinden iki tane vardı. “Yokluklarını asla anlamaz,” dedi sırıtarak. “Resmî tadımcıları olabiliriz. Düğünde kimsenin gıda zehirlenmesinden ölmesini istemezler, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle hayır.” Pastadan bir ısırık aldım. O kadar hafif ve yumuşacıktı ki dilimde dağılıverdi. “Ah, vay canına!”

Noah başını salladı. “Biliyorum. Sadie Lee dünyanın değilse de New York’un en iyi pastalarını yapar.” Asansörü çağırdı. “Söylesene, hayatında seni en çok eğlendiren şey neydi?”

Ona boş boş baktım. “Efendim?”

Güldü. “Ah, Tanrım. Aksanın çok şirin.” Asansör geldi, bindik. Zamanlama süper kötüydü çünkü gerçekten küçük ve iyi aydınlatılmış bir yerde birlikteydik ve yanaklarımın kızardığını gizlemem imkânsızdı.

“Hayatında seni en çok eğlendiren şey neydi?” diye tekrarladı Noah. Arka cebinden yün bir bere çıkarıp başına geçirdi.

“Nasıl yani? Bugüne kadar mı?”

“Evet.”

Zihnim bir anda boşaldı. Asansör hızla aşağı inerken, geri sayımdaki bir saat gibiydi: 20, 19, 18... Başıma gelen en eğlenceli şey neydi? 17, 16, 15... Ve sonra aklıma bir cevap gelince, bir şey söylemek için kıvrandığım için düşünmeden bir çırpıda yumurtladım: “Sihirli Gizem Günü!”

“Anlamadım?” Noah bana bakıyordu.

Ah, lanet olsun. Yüzüm artık alev alev yanıyordu. Gözlerimi asansörün ekranından ayırmadan “Sihirli Gizem Günü,” diye mırıldandım. 10, 9, 8...

“Sihirli Gizem Günü de ne?”

5, 4, 3...

“Annemle babamın ağabeyim ve ben küçükken uydurdukları bir gün. Senede bir kez olurdu.”

Asansör zemin kata ulaştı ve kapı açıldı. Ama Noah yerinden kıpırdamadı.

“Bu Sihirli Gizem Günü’nde ne olurdu?”

Bütün cesaretimi toplayıp ona baktım. İşin garip yanı, gerçekten ilgisini çekmiş gibi bakıyordu.

“Şey, mutlaka hafta içi bir gün olurdu ve o gün okulu asardık. Babam kocaman bir Gizem Pastası yapardı ve kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde o pastayı yerdik. Kurallardan biri buydu; Sihirli Gizem Günü’nde her öğünde pasta yemek zorundaydın. Diğer kural da Sihirli Gizem Turu’na çıkma mecburiyetiydi.”

Noah sırtıttı. “Şu Beatles şarkısındaki gibi mi?”

Başımı evet der gibi salladım. “Evet. Annem ve babam bir harita çıkarırdı, içimizden biri gözlerini yumar ve parmağıyla rastgele bir yeri seçerdi. Sonra da yola düşüp orada bir macera yaşardık.”

Asansör kapıları geri kapandı. Noah hemen kapıyı açma düğmesine bastı.

“Sihirli Gizem Günü kulağa müthiş geliyor,” dedi imrenir gibi. Asansörden kocaman bir yer altı otoparkına çıktık.

Üşütük aile geleneğimizi yadırgamadığı için rahat bir nefes alarak, “Öyleydi,” dedim. “Aramızda sır olmasına bayılırdım. Herkes okulda ya da işteyken biz pastayla ziyafet çeker ve maceraya atılırdık. Ne zaman olacağını bilmememize de bayılırdım. Annemle babam pat diye ortaya atıverirdi.”

“Sürpriz Noel Günü gibi yani?” dedi Noah.

Ona sırtıtarak baktım. “Aynen öyle.”

Gülümsedi. Etkilendiğini otoparkın loş ışığında bile görebiliyordum.

“Yine de kimseye bahsetmemelisin,” diye ekledim. “Her zaman mutlak gizlilik yemini etmemiz gerekirdi çünkü annem ve babam okula hasta olduğumuzu söylerdi.”

Noah başını salladı. Ölümcül bir ciddiyetle, “Sihirli Gizem Günü’nün ilk kuralı: Sihirli Gizem Günü’nden bahsedemezsin,” diye ekledi.

“Aynen öyle.”

Noah sırttı. “Hâlâ yapıyor musunuz?”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Hayır, asırlardır yapmıyoruz. Sanırım fazla büyüydük.”

Noah kaşlarını çatı. “İnsan Sihirli Gizem Günü için fazla büyük olabilir mi? İnsan pasta ve macera için fazla büyük olabilir mi?”

Güldüm. “Doğru bir noktaya temas ettin.”

Noah kot pantolonunun cebinden araba anahtarlarını çıkarıp düğmeye bastı. Biraz uzaktaki parlak siyah renkli bir Chevy kamyonet bipledi ve farları yanıp söndü.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Noah.

“On beş, neredeyse on altı.” Ve aynı anda iç sesim telaşa kapıldı. *Neden neredeyse on altı dedin? Ondan hoşlanmışsın gibi görünecek. Akhna...*

“Tamam, ben de on sekizim,” dedi Noah. “Pasta ve macera için kesinlikle yaşlı değiliz.”

Kamyonete ulaşınca ben hemen yolcu tarafına geçtim. Noah da arkamdan geldi. Sır verir gibi, “Bugünü Sihirli Gizem Günü ilan etmemize ne dersin?” diye fısıldadı.

Ona baktım. “Cidden mi?”

Başıyla onayladı ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak ister gibi iki yana baktı. “Pasta yedik, şimdi de seni Sihirli Gizemli Brooklyn Turu’na çıkarabilirim.”

Sırtıtmamak elde değildi. “Harika olur!”

Gerçekten güçlü bir New York aksanıyla, “İnanılmaaazzz!” diye düzeltti. “Artık Büyük New York’ta olduğun için ‘İnanılmaaazzz olur,’ demen gerek.”

“İnanılmaaazzz olur,” dedim kamyonetin kapısını açarken.

Noah bana kaşlarını çatarak baktı. “Ah, sen mi kullanacaksın?”

“Ne? Hayır. Nereden... Ah...” Kamyonetin içine baktım ve her şeyin ters olduğunu gördüm. Sürücü kapısını açmıştım. Ancak mucize eseri utançtan erimedim. “Özür dilerim, burada yolun

yanlış tarafında gittiğinizi unutmuşum.” Noah’nın yanından geçip kamyonetin diğer tarafına ulaştım.

Kamyonetin diğer tarafından, “Hey, yolun yanlış tarafından giden biz değiliz,” diye seslendi. “Biz doğru taraftan¹⁰ gidiyoruz, adı üstünde.”

Tam kamyonete binecekken yolcu koltuğunda eski püskü bir not defteri buldum. Kaldırıp oturdum. Önümde bir direksiyon olmadan bu tarafta oturmak çok garipti.

Noah sürücü koltuğuna yerleşirken, “Ah, hey, onu alayım,” dedi ve not defterini elimden alıp torpidoya itti. O not defterinde ne sırlar vardı acaba? Belki de Noah yolun çok başındaki bir yazardı. Belki bir şairdi. Dağınık saçları ve koyu renkli, iri gözleriyle bir şaire benziyordu. Bir kez daha tuhaf bir paralel evrende olduğum hissine kapılarak kamyonetin içinde etrafa baktım. Ön konsolun üstü CD kutularıyla ve gitar penalarıyla kaplıydı, dikiz aynasından düğümlü bir ipe sıralanmış siyah boncuklar sarkıyordu. Noah’nın kamyoneti bile Muhteşem-Rock-Tanrısı havasındaydı.

“Dünyanın büyük kısmı yolun sağ tarafından gidiyor,” dedi Noah anahtarını kontağa takarken. “Soldan giden neredeyse tek millet siz İngilizlersiniz.”

“Dünyanın büyük kısmının yapıyor olması bir şeyi doğru kılmaz,” dedim emniyet kemerimi takarken. “Ya savaşlar, çocukları okulda fen dersi almaya zorlama ve... kiraz aromalı kolaya ne demeli? Yanlış, yanlış, yanlış.”

“Kiraz aromalı kola mı?” Noah kaşlarını kaldırarak baktı.

Abartılı bir ifadeyle yüzümü buruşturarak, “Ekstra-yanlış,” dedim. “Tadı ilaç gibi.”

Bir arabaya panik duygusuna kapılmadan binmiş olduğumu ancak Noah, Park Caddesi’ne çıkınca fark ettim. Görünüşe ba-

10 “Doğru” kelimesinin İngilizce karşılığı aynı zamanda “sağ” anlamına da gelen *right* kelimesidir. (ç.n.)

kılırsa çıkık elmacık kemikleri, ışıltılı ve gamzeli gülümsemeler, süper kahraman ikinci kişiliklerden ve nefes alma tekniklerinden daha fazla işe yarıyordu. Ama ilk büyük kavşağa vardığımız anda gerilmeye başladım. Dün takside idare etmişim çünkü annem ile Elliot'ın arasına sıkışmışım ama önde, hele de sürücü koltuğu olması gereken yerde oturmak kendimi gerçekten savunmasız ve açıkta hissetmeme neden olmuştu.

Koltuğun kenarına sımsıkı tutunarak, “Söylesene, sen üniversitede misin?” dedim.

Noah başını salladı. “Hayır, okula bir süre ara verdim.”

“Liseden sonra bir sene beklemek gibi mi?”

“Sayılır. Söylesene, Bayan Penny, bir müzik aleti olsaydın, hangisi olurdu?”

Noah'nın standart sorulara meraklı biri olmadığını anlamaya başladım. “Müzik aleti mi?”

“Hı hı.”

Bir taksi hızla bizi sollayınca yüreğim ağzıma geldi. Gözlerimi kapadım ve arabada ya da yolda ve potansiyel olarak ölmek üzere değilmişiz gibi yapmaya çalıştım. “Çello,” dedim. Çünkü çello en sevdiğim enstrümandı.

“Şaşırmadım,” dedi Noah.

Gözlerimi ona yan yan bakmama yetecek kadar araladım. “Neden?”

“Çünkü çello güzel ve gizemlidir.” Sonra çok tuhaf bir şey oldu ve Noah'nın suratı gerçekten kızardı. “Her neyse, sen bana hangi müzik aleti olmak isteyeceğini sormayacak mısın?” derken yine serinkanlı haline bürünmüştü. İçim bir tuhaf oldu. Az önce çok önemli bir şey olmuştu sanki ama ne olduğundan emin değildim.

“Bir müzik aleti olsaydın, hangisi olurdu?” diye sordum.

“Sanırım bugün trompet olurum.”

“Bugün mü?”

“Evet, ben farklı müzik aleti safhalarından geçerim. D n kesinlikle bir bas davuldum ama bugün daha çok trompet gibi hissediyorum.”

“Anlıyorum,” dedim aslında hiçbir şey anlamayarak. “Neden trompet?”

“      trompetler her zaman çok mutlu gibidir. Dinle.” Teybi  alı tırdı. İçerisi trompet sesiyle doldu. Parçayı tanımasam da caz olduğunu anlayacak kadar babamın CD koleksiyonlarını dinlemi tim. Ve Noah haklıydı, trompet yumu acak tınısıyla kulağa gerçekten neşeli geliyordu. Sesi kısıp bana baktı. “Birazdan Brooklyn Köprüsü’n  ge ece iz. Köprüyü daha önce gördün mü?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, daha d n geldik. Henüz hiçbir yeri görmedim.”

“Görmedin mi?” Noah bana baktı. Başımı tekrar salladım. “ ey, o zaman bu Sihirli Gizem Günü iyi bir şey, desene.”

Tam cevap vermeye hazırlanırken bir araba k  eyi dönüp hızla üstüme geldi. Korkuyla, “Ah, hayır!” diye haykırarak ellerimi havaya kaldırdım.

Noah güldü. “Her şey yolunda. O taraftan gitmelerine izin var. Biz burada *doğru* taraftan gideriz, unuttun mu?”

Vücudum koltu uma sabitlenmi ti ama zihnim fırl fırl dönerek o ıslak geceye ve arabanın kendi etrafında d n   ne doğru süzülüyordu. Annemin      , dünyamın tepe taklak olu u... İ  sesim, *sakin ol*, diye bastırdı. *Tela lanma. G     Okyanus’u d   n*. Ama sakın sesim gittikçe azaldı ve tek duyabildi im annemle babama seslenen kendi sesim oldu.     k atmamak için alt duda ımı ısır-dım. Ama i e yaramadı, kaza üstüme   km  ti sanki. Aklımdan bir türlü atamıyordum. Ham bir sıcaklık bir orman yangını gibi vücudumu içine çekti. Yutkunamıyor, nefes alamıyordum. Arabadan  ıkmalıydım. Ölecek gibi hissediyordum.

Noah, “Her şeyin ters yönde olması ürkütücü olmalı,” diye devam etti. Sesi kulaklarımdaki çınlamanın arasında cılız ve boğuk kalıyordu.

Gözlerimi sınıksı kapayıp koltuğa yapıştım. Yanan yüzümden gözyaşlarının süzüldüğü hissediyor ve çaresizlik içinde haykırmak istiyordum. *Neden geçmiyor? Neden sürekli aynı şey oluyor? Neden kazayı bir türlü atlatamıyorum?*

★ ★ On Sekizinci Bölüm ★ ★

“Hey, sen iyi misin?” Noah’nın sesi bir anda yükseldi.

Başımı evet anlamında sallamaya çalıştım ama bütün bedenim felç olmuştu sanki. Arabanın döndüğünü ve durduğunu hissettim. Temkinle gözlerimi araladım. Yüksek binaların arasında bir ara sokağa girmiştik. Noah gözlerini bana dikmişti; gerçekten kaygılı görünüyordu.

Dişlerim birbirine çarparak, “Çok... çok ü-üzgünüm...” diye kekeleydim. Alev alev yanarken buz kesmiştim.

Noah kamyonetin arka koltuğuna uzanıp kareli bir battaniye aldı. Kucağıma örterken, “Al, bakalım,” dedi.

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekip sımsıkı sarındım. “Teşekkürler.”

“Az önce ne oldu?” Sesi o kadar yumuşak ve endişeliydi ki yeniden gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum.

“Üzgünüm,” dedim bir kez daha. Tek söyleyebildiğim buydu sanki.

Noah saçlarını arkaya itti ve dikkatle bana baktı. “Bunu söylemekten vazgeç. Üzülecek bir şey yok. Ne oldu?”

Vücudum hâlâ şiddetle sarsılıyordu. Hayal kırıklığının altında eziliyordum. Uçuşu sağ salım atlattıktan sonra, bunun bir kez daha

olduğuna inanamıyordum. Bundan sonra hayatım hep böyle mi geçecekti? Aptal panik ataklarının gölgesinde?..

Noah torpidoyu açtı ve karıştırmaya başladı. Bir çikolata çıkardı. Paketi açıp bana uzatırken, “Biraz şeker ihtiyacın var,” dedi.

Kendimi bir ısırık almaya zorladım. Noah haklıydı. Çikolata dilimde erirken kendimi gerçekten birazcık daha iyi hissetmeye başladım. “Ben...”

“Bir kez daha ‘üzgünüm’ dersen, sana Sadie Lee’nin en sevdiği aşk şarkısını çalmak zorunda kalacağım,” dedi. “Ve bana inan, bunu istemezsin. Şarkının adı ‘Üzgün Kalbimin Üstüne Çaresizlik Tuvaletinin Sifonunu Çektin’.”

Cılız bir gülümsemeyle, “Tamam, üzgün değilim,” dedim.

“İyi. Şimdi ne olduğunu söyle.”

“Ben... bir süre önce bir araba kazası geçirdim ve o zamandan beri bu saçma sapan panik atakları yaşıyorum. Çok üz...”

“Sakin söyleme!”

Noah’ya baktım. Hâlâ süper kaygılı görünüyordu.

“Bu berbat bir şey,” dedi. “Arabaya binmeden önce bahsetmeliydin.”

“Biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, unuttum. Çok iyi vakit geçiriyordum ve...”

“Gerçekten mi?”

Noah’ya baktım ve başımı evet der gibi salladım. Gülümser gibi oldu. Sonra yüzü yeniden ciddileşti. “Ne yapmak istersin? Arabayı bir yere bırakıp metroya binelim mi? Yoksa seni otele geri götürmemi mi istersin?”

“Hayır.” Panik atağın sersemliğini üstümden atamamış olsam da bir şeyden emindim: O da Noah’yla maceramın sona ermesini istemiyordum.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Tabii, New York sessizliğinden bahsediyorum çünkü arka planda hâlâ bolca siren, korna ve

bağırış sesi yankılanıyordu. Ama tuhaf bir şekilde garip gelmiyordu. Tanıştıktan bir saat sonra gerçekten hoşlanmaya başladığım bir çocuğun karşısında kriz yaşamama rağmen, Ollie'yle kafede ya da kumsalda yaşadıklarım gibi değildi. Gerçekten acayip bir nedenle utançtan yerin dibine geçmemiştim. Noah'da, kendim olmanın güvenli olduğunu hissettiren bir şey vardı.

"Bir fikrim var," dedi Noah sonunda sessizliği bozarak.

Ona umutla baktım.

"Arabayı sürmeye devam etsem ama bu kez gerçekten yavaş gitsen ve sana yapacağım her şeyi söylesem, nasıl olur? Yani bir dönüş yapacak olursam seni önceden uyaracağım ve seni paniğe sokacak herhangi bir şeyi önceden fark edersem de sana söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Tamam."

"Sonsuza dek sürmeyecek, biliyorsun."

"Ne?"

"Böyle hissetmen. Bana güven. 'Zaman en iyi ilaçtır,' sözünü duymuşsundur."

Başımı salladım.

Noah koltuğunda sağa dönerek yüzünü tamamen bana çevirdi. "Bu sözü ilk duyduğumda nefret etmiştim. İnsanların sana kendini daha iyi hissettirmek için söylediği şeylerden biri olduğunu düşünmüştüm. Ama doğrudu. Zaman en iyi ilaç. İyi olacaksın."

Sesindeki kesinlik ve bana bakışı ona en ufak bir şüpheye yer kalmadan inanmamı sağlıyordu. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Rica ederim." Kontak anahtarını çevirdi. "Pekâlâ, başlayalım mı?"

Sesime elimden geldiğince özgüven katmaya çalışarak, "Evet," dedim.

Böylece Manhattan'da ağır ağır ilerlemeye başladık. Noah alternatif bir tur rehberi gibi hiç durmadan bilgi veriyordu. Tek

fark, görülmesi gereken yerler yerine “sola sapacağını” ya da “bir kavşağa yaklaştığımızı” söylemesiydi.

Brooklyn Köprüsü’ne vardığımızda, hani şişkin bir valizi kapatmak için üstüne oturmak gibi, gerginliğimin üstüne bir kapak örttüğümü hissediyordum. Ve buna çok seviniyordum çünkü köprü müthişti. Her iki ucunda eski bir şatonun girişini anımsatan gotik tarzda devasa kemerler vardı ve köprünün tamamı insanda uzun bir kafeste yol aldığı hissini uyandıran, çelik payandalarla kaplıydı ki bu harikaydı çünkü kendimi çok daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Manzara nefes kesiciydi.

Köprüyü yarıladığımızda Noah, “İyi misin?” diye sordu.

Gözlerimi şehrin silüetinden ayırmadan başımı salladım. Manhattan’daki binalar ağırlıklı olarak parlayan ayna camlar ve beyaz taştan yapılmayken, Brooklyn’in silüeti kahverengiler ile kırmızılardan oluşuyordu ve açık mavi gökyüzüne karşı sonbahar yaprakları misali, çok güzel görünüyordu.

Köprünün son kemerine yaklaşırken Noah, “Benim semtime hoş geldin,” dedi.

Ona bakmak için döndüm. “Burada mı yaşıyorsun?”

“Aynen öyle. Ne diyorsun?”

“Bayıldım. Bana sonbaharı anımsattı.” İç sesim derhal, *bunu neden söyledin? Normal konuşmayı neden beceremiyorsun*, diye bağırmaya başladı.

“Renkler mi?” diye sordu Noah.

“Evet.” Ne söylemeye çalıştığımı anladığını görünce rahat bir nefes aldım.

“Anladım. Senin saçların da bana sonbaharı hatırlatıyor.”

Ona soran gözlerle baktım.

“En güzel renkler sonbaharda.”

Gözlerimi kaçırdım ama dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasma engel olamadım.

Noah köprüden çıkınca sokakların daha dar ve sağlam soltu ağaçlarla kaph olduğu bir yerleşim bölgesine varana dek dönüş ve kavşaklarla ilgili bilgi vermeyi sürdürdü. Yeniden gevsemeye başladım.

Penceremden kahverengi taştan yüksek binalara bakarak, “Teşekkürler,” dedim. “Şimdi çok daha iyi hissediyorum.”

Noah sırttı. “Sorun yok. Haydi, tacı alalım ve Gizem Turumuza devam edelim.”

“İyi plan.”

Noah köşeyi dönüp tuhaf görünüşlü kafelerin ve dükkânların yan yana sıralandığı küçük bir sokağa girdi. Lanes’in Amerikan versiyonuna benziyordu. Bir park alanına girdi ve bana dönüp gülümsedi. “İyi olduğundan emin misin?”

Başımı salladım. “Evet, kesinlikle.”

Arka koltuğa uzanıp eski görünüşlü, deri bir motorcu ceketi alıp üstüne geçirdi, bir şeyi kontrol eder gibi sokağın iki ucuna baktıktan sonra kamyonetten indi. Ben de peşinden gittim. Yere basmak iyi geldi. Soğuk ve temiz havayı içime çektim.

“Dükkân şu tarafta,” dedi Noah biraz ileriye işaret ederek.

İkinci el kitap satan bir dükkânın önünden geçerken kapı açıldı ve bir kız çıktı. Noah’ya baktı ve onu tanımış gibi gülümsedi ama Noah kararlı adımlarla yürümeye devam etti.

“Sanırım az önce tanıdığın birinin yanından geçtik,” dedim ona yetişmek için koştururken.

“Ne?” Noah dalgın görünüyordu.

“Şu kız.” Dönüp kitapçının önünde durmaya ve bize bakmaya devam eden kıza baktım.

“Hayır, sanmıyorum.” Soğuktan korunmak için ceketinin yakasını kaldırdı. “İşte geldik.” Geçmiş Zaman İçinde adında bir dükkânın önünde duruyorduk. Vitrin antika hazinelerle tıka basa doluydu. Noah kapıyı açtı ve beni içeri soktu. Kendimi Ala-

addin'in mağarasına girmiş gibi hissettim. Baktığım her yerde hemen fotoğrafım çekme isteği uyandıran bir şey görüyordum: Eski bir dikiş makinesi, bir gramofon, askılar dolusu vintage kıyafet... Elliot buraya bayılırdı. Bir anda içim sızladı ve babamla nasıl olduklarını merak ettim. Onu görmek ve Noah'yı anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Dükkânda Noah'nın peşinde dolaşırken, dantel yakası sararmaya başlamış, koyu mavi bir elbisesi olan güzel bir porselen bebek gördüm. Uzun ve ipek gibi saçları benimkiyle aynı tondaydı. Hatta burnunun üstünde çilleri bile vardı. Bebek, bir eski kitap yığınının üstünde oturuyordu ve yana yatık duran başı ona hüzünlü bir hava veriyordu. Hemen makineme uzanıp bir poz çektim. Flaş parlayınca Noah yerinden sıçrayıp hızla bana döndü.

Ve hemen gevşedi.

"Çok hüzünlü görünüyor," dedim. "Acaba buraya nasıl düştü? Bahse girerim sahibini özlüyordur." Bebeği alıp elbisesini düzelttim. "Terk edilmiş oyuncak fıkrından nefret ederim. Küçükken bir oyuncak yetimhanesi açmak istedim ama sonra iş çıkırından çıktı çünkü ne zaman bir okul fuarına gitsek ya da bir hayır kurumunun önünden geçsek, oradaki bütün oyuncakları kurtarma isteğiyle doluyordum." İç sesim, *gevezeliği kes*, dedi. Bebeği tekrar kitap yığınının üstüne bıraktım.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Noah.

Ona umutla baktım. "Anlıyor musun?"

"Hı-hı. Ben de müzik aletleri konusunda böyleyim. İkinci el eşya mağazalarında eski bir gitar görünce dayanamam. Enstrümanlar sadece çalınmak içindir."

Başımla onayladım. "Tıpkı oyuncakların oynanmak için olduğu gibi."

“Kesinlikle.” Birbirimize bakıp gülümsedik ve görünmez bir düzeyde bir parçam Noah’nın bir parçasıyla kenetlenmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldım.

Birlikte dükkânın ucundaki tezgâha yürüdük. Tezgâhın arkasında etkileyici, kıvrır kıvrır beyaz bıyıkları olan bir adam kitap okuyordu. Kafasını bile kaldırmadan, “Evet?” dedi.

“Bir düğün için,” dedi Noah annemin ona verdiği kâğıt parçasına bakarak, “bir taç teslim almaya geldik.”

“Öyle mi?” dedi adam kitabını ağır hareketlerle indirip göz-lüklerinin üstünden bize bakarak.

Noah ve ben göz göze geldik. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

“Bir yastıkta kocamayı düşünmek için biraz fazla genç değil misiniz?” Adam bize dik dik bakmaya devam ediyordu.

“Taç *bizim* düğünümüz için değil,” dedi Noah.

“Hayır, evlenen biz değiliz!” dedim biraz fazla vurgulayarak.

Noah bana çatık kaşlarla baktı. “Benimle evlenmeyeceğini mi söylüyorsun?”

“Hayır, ben, evet, ben...” Yüzümün rengi koyu kırmızıya doğru yol almaya başlamıştı.

“Hem de birlikte geçirdiğimiz,” saatine bakmak için duraksadı, “tam bir saat, elli yedi dakikaya rağmen...”

“Üzgünüm,” dedim şakasına ayak uydurarak. “Çok uzun zaman olduğunu biliyorum ama bu tür bir ilişkiye hazır değilim.”

Noah adama bakıp iç geçirdi. “Kalbim çok fena kırıldı!”

Adam beyaz kaşlarını kaldırdı. Sonra başını iki yana salladı ve dükkânın arka tarafında gözden kayboldu.

Noah’yla birbirimize baktık.

“Nereye gitti?” dedim.

Noah omuz silkti. “Acımasızlığın onu sarsmış olmalı. Büyük olasılıkla arka tarafta hıçkırarak ağlıyordur. Büyük olasılıkla...”

“Alın bakalım.” Adam yassı, kare bir kutuyla geri döndü. Kutuyu tezgâhın üstüne bırakıp kapağını kaldırdı. İçinde, uçuk pembe satenden bir yastığın üstünde, damla biçiminde, krem rengi inci tanelerinden yapılma enfes bir taç duruyordu. Orijinal taçtan bile daha iyiydi. Annem ve Cindy adına rahat bir nefes aldım.

“Mükemmel,” dedim.

Noah da başıyla onayladı.

“Sanırım annem ödemeyi kredi kartıyla yapmıştı,” dedim dükkân sahibine.

“Evet, ödedi.” Adam kapağını kapadığı kutuyu küçük bir kâğıt torbaya yerleştirdi.

“Teşekkürler,” dedik Noah’yla aynı anda.

Adam, “Rica ederim,” diye homurdanarak kitabına döndü.

Noah yapmacık bir neşeyle, “İyi günler dilerim,” dedi.

Kapıya yürürken alaycı bir tavırla, “Vay canına, ne arkadaş canlısı bir adam,” diye fısıldadım.

“Al sana New York büyüğü,” diye cevap verdi.

Tam kapıya uzanırken, Noah’nın açmak için arkamdan uzandığını hissettim.

“Endişelenme, hepimiz böyle değiliz,” dedi.

Nedenini bilmiyorum ama bunu söyleyişinde sırtımın heyecanla ürpermesine neden olan bir şey vardı.

★ ★ On Dokuzuncu Bölüm ★ ★

Buz gibi havaya çıkmak nabzımın normale yakın bir tempoya dönmesine yardımcı oldu. Gökyüzü artık beyaz bulut kümeleriyle doluydu ve insanlar soğuk esintiye karşı başlarını önlerine eğerek telaşla koşturuyorlardı.

“Aç mısın?” diye sordu Noah.

Başımı evet der gibi salladım. Düşününce, kesinlikle açlıktan ölüyordum.

“Pekâlâ, yemek ile maceranın iç içe geçtiği harika bir yer biliyorum.” Bana bakıp sırtınca o iç titremesini yine hissettim.

Şakalaşınca iç titremesiz normalliğime dönmeyi umarak, “Yemek *ve* macera,” dedim.

“Hı-hı. Sihirli Gizem Günü için biçilmiş kaftan.”

“Tamam o zaman, bir an önce gitmeliyiz.”

Kamyonete dönerken kitapçıdaki kıızı gördüm. Şimdi bir kafenin önünde telefonla konuşuyordu. Bizi görünce, Noah’ya dik dik bakmaya başladı.

“Seni tanıdığını sandığım kız buydu,” dedim.

Noah kıza kısa bir bakış attı ve beresini aşağı çekti. Adımlarını sıklaştırırken, “Daha önce hiç görmedim,” dedi.

Yanımdan geçerken kıza baktım.

Telefona heyecanla, “Kesinlikle bu...” dedi ama gözünü Noah’dan ayırmıyordu. Sonra ne olduğunu anladım: Noah’nın o kadar çarpıcı bir görüntüsü vardı ki bu tür şeyleri hep yaşıyor olmalıydı. Kızların bakışını üstüne çeken tiplerdendi. Noah gibi biri için içimde kelebekler uçuşmasına izin vererek ne yaptığımı sanıyordum? Her şeyden önce, bir kız arkadaşı olabilirdi. Bir kız arkadaşı *olmalıydı*. O çıkık elmacık kemiklerinin ve gülümsemenin sahibinin bir kız arkadaşı nasıl olmazdı ki?

“O hüzünlü ifade neden?” diye sordu Noah kamyonete binince.

Olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak ve camdan dışarı bakarak, “Hüzünlü değilim,” dedim. Kız elinde telefonla bize doğru geliyordu.

“Pekâlâ, haydi gidelim,” dedi Noah ve hızla yola çıktı.

İçgüdüsel olarak koltuğuma yapıştım. Neyse ki annemden gelen telefon dikkatimin dağılmasını sağladı.

Annem merhaba bile demeden, “Aldınız mı?” diye sordu.

“Evet... ve çok güzel,” dedim. “Orijinalinden bile daha güzel.”

Rahat bir nefes aldığını duyar gibiydim.

Yardıma ihtiyacı olmaması için dua ederek, “Noah’yla yemek yiyeceğiz,” dedim.

“Nedir o? Ah, bir dakika bekler misin, hayatım?”

“Elbette.

Çocuk kahkahaları duydum. “Masaların üstünde dans etmek yok, lütfen,” dedi annem tiz bir sesle. “Özür dilerim, Penny, gül yaprakları atacak olan kızlar *fazlasıyla hayat dolular*. Sen ne diyordun?”

“Noah’yla öğle yemeğine gitmemin bir sakıncası var mı?”

“Hayır!” diye bağırdı annem. “Elbisene çikolata bulaştırma. Ah, Penny, yemin ederim anneleri bir an önce gelmezse, kafayı yiyeceğim. Evet, elbette yemeğe gidebilirsin, hayatım. Baban mesaj

çekti. Elliot'la Times Meydanı'na film izlemeye gitmişler. Bu yüzden acele etmene gerek yok. Sen de biraz eğlen," dedi özlemle. Arka plandaki gülüşme ve çığlıkların dozu biraz daha arttı.

"Teşekkürler, anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Hayır! Çiçekleri yemek yok!"

Şimdi daha endüstriyel bir bölgeden geçiyorduk. Zaman zaman binaların arasından nehri seçebiliyordum.

"Her şey yolunda mıymış?" diye sordu Noah.

"Evet. Sanırım annem sinir krizinin eşiğinde ama dışarıda istediğim kadar kalabileceğimi söyledi."

"Müthiş." Noah bana baktı. "Yani senin dışarıda kalabilmen müthiş, annenin sinir krizinin eşiğinde olması değil. Ama endişelenme, Sadie Lee varken sinir krizi geçirmek imkânsızdır. Büyükanнем yürüyen, konuşan ve pasta yapan bir konfor bataniyesi gibidir."

Güldüm. "Mükemmel bir büyükanneye benziyor."

"Ah, öyledir." Noah'nın sesindeki ciddiyet ona bakmaya itti ama ifadesiz bakışları yola kilitlenmişti. "Şu sapaktan sola döneceğim," dedi. "Sonra zaten geldik sayılır."

"Ah," Etrafımız kasvetli depolarla çevriliydi ve hiç kimse yoktu. Bir yiyecek ve macera yuvası olmakla uzaktan yakından ilgisi olan tek bir yer bile göremiyordum ama belki de köşeyi dönünce kendimizi tıka basa eski dükkânlar ve kafelerle dolu, küçük, ilginç bir mahallenin göbeğinde bulacaktık.

Oysa köşeyi dönünce karşımıza çöp varilleri ve rüzgârla savrulan kuru çalılarla kaplı bir sanayi çöplüğü çıktı. Tamam, gerçekte ortalıkta kuru ot öbeği falan yoktu ama olmalıydı çünkü burası tam çalıların döne döne savrulacağı bir yere benziyordu.

Noah kamyoneti uzun zaman önce terk edildiği hissini veren bir deponun önüne çekti. Eski dövmeleri andıran soluk grafitilerle

kaplı duvarlar dökülüyordu. Pencerelemin büyük kısmı oluklu demir levhalarla, geri kalanlar da ağır metal parmaklıklarla kaplıydı. Bej tuğla duvarların önünde çırpı gibi duran, tek tük ağaclar bile metruk görünüyordu.

Noah yılın en büyük hafife alma cümlesine imza atarak. “Biraz uyduruk göründüğünü biliyorum,” dedi. “Ama içerişi bambaşka bir hikâye.”

“İçeri mi giriyoruz? Buraya mı?” Binaya bakakaldım. Daha önce böyle bir mekânı sadece genelde gözü dönmüş silahlı psikopatların hatta bir keresinde testereli bir tanesinin yer aldığı korku filmlerinin en korkunç sahnelerinde görmüştüm.

Noah güldü. “Bayılacaksın, çok ciddiym.”

Ona döndüm. Belki de gerçekten deliydi, hem de iyi anlamda olmayan bir deli. “Ama bu... bu ne ki?” diye kekeledim.

“Seni sanatçılara özgü bir kafeye götürüyorum,” dedi.

İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti. “Gerçekten mi?”

“Evet. Burada olduğunu kimse bilmiyor. Asla reklâm yapmıyorlar. Sadece davetiyeyle girilebilen bir mekân.”

“O zaman sen burada olduğunu nereden biliyorsun?” Sadece davetiyeyle girilebilen gizli bir kafe fikri ilgimi çekse de, tam olarak ikna olmuş değildim.

“Eskiden babamın burada bir stüdyosu vardı,” dedi kontakdan anahtar çıkarırken. “Bina sanatçıların stüdyolarıyla dolu. Her şey, yetmişlerde bir grup sanatçının boş binaya izinsiz yerleşmesiyle başlamış. Sonra doksanlarda, yetkililer binayı yıkmak isteyince, sanatçılar birliği topluca protesto etmiş ve belediye başkanı binaya özel bir statü tanımış.”

“Vay canma.”

Noah başını salladı. “Gerçek New York bu,” dedi özlemle. “Bunun gibi yerler. Ayrıca dünyada en sevdiğim yerdir.”

Beni dünyada en sevdiği yere getirmiş olduğunu düşününce midemde yine kelebekler uçuştı.

“Ve işte, Sihirli Gizem Günü için mükemmel olur gibi geldi. Hem çok gizli hem de pastaları var.”

Ben, “Mükemmel,” deyince Noah sırttı.

Kamyonetten indik. Soğuk rüzgâr insanı öyle ısıırıyordu ki ürperdim.

“Üşündün mü?” diye sordu.

Başımı salladım. “Biraz.”

Atkısını çözdü. “Al.” Atkayı boynuma sararken kıpırdamadan durdum. O kadar yakınımdaydı ki gözlerimi yerden kaldıracak cesaretim yoktu. Sonunda kaldırdım ve minicik bir an göz göze geldik. Ve *klik*. Bir parçamın daha ona kenetlendiğini hissettim.

“Haydi.” Elini belime koydu ve beni binayı çevreleyen metal çitteki bir aralığa yönlendirdi.

Yabani otlar ve kısa çimlerle kaplı dik bir yokuştan aşağı inip büyük, metal bir kapıya yürüdük. Kapının yanında eski bir tuş takımı vardı. Noah birkaç sayıya bastı ve bir *klik* sesi duyuldu. Çekerek açtığı kapıdan beni içeri soktu. Titreşen floresan lam-baların aydınlattığı beton bir koridordaydık. Çekici olan tek şey, duvarlardaki grafitilerdi. Buradakiler dışarıdaki rengi solmuş ben-zerlerinden farklıydı. Koridor boyunca uzanan kesintisiz duvar resimleriyle, gerçek sanat eserleriydiler.

Duvardaki bir kapı açıldı ve bir kadın çıktı. Kadının üstünde uzun, batık bir elbise vardı ve saçları boncuklu yüzlerce örgüyle arkaya toplanmıştı. Böyle neşeli, renkli ve sevecen birini görmek o kadar hoştu ki bir anda güven duydum.

“Noah!” dedi kadın, onu görür görmez.

“Hey, Dorothy, nasıl gidiyor?”

“Harika. Biraz önce iki parçamın şehir merkezinde bir sergiye kabul edildiğini öğrendim.”

“Bu harika bir haber.” Noah kadını kucakladı. Sonra bana döndü. “Bu, arkadaşım Penny. Ta İngiltere’den geldi. Onu öğle yemeği için özel bir yere getirmek istedim.”

Dorothy bana sevecen bir gülümsemeyle baktı. “O zaman doğru yerdesiniz. New York’a hoş geldin, tatlım.”

“Teşekkürler.”

“Pekâlâ, sizinle sonra görüşürüz. Galeriyile bir toplantı yapmam gerekiyor. Aferin sana Noah. Seninle gurur duyuyorum.”

Dorothy onu tekrar kucakladı ve koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Noah bana döndüğünde gerçekten utanmış gibiydi. “Haydi, gel, yemeğimizi yiyelim.”

Onu koridorun sonundaki merdivene açılan kapıya doğru takip ettim.

Geçmem için kapıyı açarken, “Kafe bodrum katında,” diye açıkladı.

Beton basamakları inerken, “Dorothy seninle neden gurur duyuyor?” diye sordum.

“Ah, sadece takılıyordu,” dedi Noah.

“Neden ki?”

“Sanırım seninle olduğum için.”

Ona neden bahsettiğini anlayamayarak baktım.

“Çünkü sen bir kızsın,” derken yanakları pembeleşmeye başladı. “Bir kız arkadaşım olması gerektiği konusunda sürekli üstüme gelir. Tabii sen kız arkadaşım değilsin,” diye eklerken yanakları daha da kızardı.

“Hayır, değilim,” dedim ve bir an birbirimize baktık.

Omuz silkti ve yürümeye devam ettik.

Ama bir ışıltının ayak parmaklarıma kadar yayıldığını hissetmekten kendimi alamadım. Çünkü Muhteşem-Rock-Tanrısı olmasına, bambaşka bir ülkede, bambaşka bir kıtada yaşamasına

ve iki gün sonra eve dönüp onu bir daha hiç görmeyecek olmama rağmen, bir yanım sevinçten zıplamak istiyordu. Noah'nın kız arkadaşı yoktu.

★ Yirminci Bölüm ★

Merdivenin sonuna gelince Noah beni bir kapıya yönlendirdi.

“İlk başta çok karanlık gelecek,” dedi. “Sorun olur mu?”

Başımı hayır anlamında salladım ama endişeli görünüyor olmalıydım çünkü hemen elimi tuttu.

“Endişelenme,” dedi. “Tam etkiyi yaratmak için karanlık olması gerek.”

“Tamam.” Ne yapmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sorun değildi. Elim tutan eli böyle sıcak ve güçlüyken hiçbir şey sorun olamazdı.

“Hazır mısın?” dedi.

“Evet.”

Bir düğmeye bastığımı duydum ve bir anda kendimizi çok güzel bir su altı dünyasında bulduk. En azından bana öyle geldi. Koridorun tamamı deniz altından bir sahneye benzeyecek şekilde boyanmıştı. Siyah duvarlarda fosforlu balık, deniz kabuğu, zümrüt yeşili yosun resimleri parlıyordu.

“Tavandaki mor ötesi ışıpta parlayabilsinler diye özel bir boya yapıldılar,” diye açıkladı Noah. Bana umutla baktı. “Hoşuna gitti mi?”

Tamamını görebilmek için ağır ağır dönerken, “Bayıldım,” dedim. Balıkların, kabukların her biri ve en küçüğüne kadar bütün detaylar başlı başına birer sanat eseri idi. İnanılmazdı.

“Sana ne hissettirdi?” diye sordu Noah alçak sesle.

Dönüp ona baktım. “Bana ne mi hissettirdi?”

Başımı salladı. “Evet, babam insanın her zaman sanatın ona ne hissettirdiğini sorması gerektiğini söylerdi.”

Işıldayan duvarlara baktım. “Huzur ve sükûnet hissettim. Ve sihirli bir dünyada olduğumu... Bir deniz kızıymışım gibi.” Karanlıkta, havalı olacağım diye kendimi sansürlemeye çalışmak yerine düşüncelerimi açıkça söylememin güvenli olduğunu hissediyordum.

“Bir deniz kızına benziyorsun,” dedi Noah.

“Gerçekten mi?”

“Evet, hele o uzun, kıvr kıvr saçlarla.”

Gülümsedim. Senelerdir saçım yüzünden tedirgindim. Fazla kıvrıl, fazla uzun, fazla kıvr kıvrıdır. Ama şimdi ilk kez belki de hiç de “fazla olmadığını” düşünüyordum.

“Yine de pullu bir kuyruğun olmadığına memnunum,” dedi elimi sıkarak.

Ah, evet, elimi hâlâ tuttuğundan bahsetmiş miydim?

Midemdeki o kıpırtı, sanki heyecanla kanat çırpıp perilerle doluymuş gibi geri döndü. “Evet, buna ben de memnunum,” dedim usulca.

“Gel buraya. Sana bir şey göstermek istiyorum.” Noah beni sağlam sollu duvarlara boyanmış bu deniz dibi tablosunun arasından, altınların taşıdığı bir hazine sandığının ve üstünde *Titanik* adı kazınmış, eski bir çapanın önünden geçirdi. “Şu denizyıldızını gördün mü?” Gülen surat çizilmiş, parlak turkuaz rengi denizyıldızını işaret ediyordu.

“Evet.”

“Onu ben boyadım.”

“Ne? Gerçekten mi? Hepsini sen mi yaptın?” Ona hayretle baktım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, babam yaptı. Ama denizyıldızım boyamama izin verdi. O zaman sadece on yaşındaydım.”

“Çok havah olmalı.”

“Öyleydi. Tamamlayana kadar mor ötesi ışıktaki görmeme izin vermedi. Seni karanlıkta indirdiğimi hatırlıyorsun ya?” Başımı evet der gibi salladım. “O da bana öyle yaptı. Asla unutmayacağım.” Noah gülümsüyordu ama bir yandan da hüzünlü bir hali vardı.

“Eminim. Şey, ben de asla unutmayacağım,” dedim.

Bana bir an baktı, sanki bir şey söyleyecekti ama sonra elimi bıraktı. “Haydi, bir şeyler yiyelim.”

Az önce ne olduğunu merak ederek sihirli deniz dibi boyunca peşinden yürüdüm. Koridorun en sonunda kolları gökkuşağının bütün renklerinde parlayan bir ahtapot resmi vardı. Yaklaştıkça boğuk konuşmaları ve çatal bıçak şingirtilerini duymaya başladım.

Noah bana dönüp sırtıttı. “Hazır mısınız?”

“Evet.” Ahtapotun yüzünde çıkıntı yapan burnuna uzanıp çevirdi. Gizli bir kapı açıldı. Meğer ahtapotun burnu kapının tokmağıymış.

Noah onu takip etmemi işaret etti. Artık ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Alice’in, Harikalar Ülkesi’nde tavşan çukuruna düştüğü zamanki gibi hissediyordum. Kapının diğer tarafında deli bir şapkacının çay partisini görsem hiç şaşırmazdım.

“Ah, vay canına!” Noah’nın peşi sıra kafeye girince, gözlerim kocaman açıldı. Oda karanlıktı ve bodur ahşap masaların etrafına yerleştirilmiş birbiriyle alakasız retro sandalyelerle doluydu. Her masanın ortasında, eriyikleri şarap şişesi şamdanlardan aşağı akan mumlar titreyordu. Mekânın birkaç noktasına serpiştirilmiş lambalar dışında, tek ışık buydu. Koyu kırmızı duvarlar çerçeveli fotoğraf ve tablolarla doluydu. Müthiş görünmekle kalmıyor, içe-

ride domates, şifalı bitkiler ve fırından yeni çıkmış ekmek karışımı müthiş bir koku da vardı.

“Makarna sever misin?” diye sordu Noah.

Konuşamayacak kadar etrafımı incelemeye daldığım için başımı evet der gibi sallamakla yetindim.

“Harika. Burada çok iyi makarna yapıyorlar. Şef İtalyan. Adam gerçek bir usta. Haydi, şu masayı kapalım.” Noah beni duvardaki bir girintiye yerleştirilmiş bir masaya yönlendirdi.

Birbirimize gülümseyerek yumuşacık deri kanepeye yerleştik.

“Sihirli Gizem Günün kutlu olsun,” dedi Noah.

“Bu gelmiş geçmiş en güzel Sihirli Gizem Günü oldu,” dedim.

“Pekâlâ, henüz bitmedi.” Noah masadaki küçük menüyü aldı ve birlikte bakabilmemiz için bana iyice yaklaştı. Yakınlığımızın fazlasıyla farkındaydım ve aklımı bir türlü toplayamadığım için menüdeki bütün harfler birbirine karışıyordu.

“Buranın lazanyası inanılmazdır,” dedi Noah.

Başımı kaldırdım ve tepemdeki düşünce baloncuğu “ÖP BENİ” kelimeleriyle doldu. Gözlerime bakıp başını bana birazcık daha yaklaştırmak, bir an aklımdan, o da aynı şeyi düşünüyor olabilir mi diye geçti. Ama sonra masamıza bir adam yaklaştı ve anın büyüsü bozuldu.

“Noah, adamım,” dedi adam. Uzun boylu ve zayıftı, üstünde düşük belli bir kot pantolon ve bir patenci tişörtü vardı. “Uzun zamandır görünmüyorsun. Nasıl gidiyor?”

“Ah, bilirsin işte, meşguldüm,” diye yanıtladı Noah.

Adam gülümsedi. “Hiç şüphem yok.”

“Penny, bu Antonio. Antonio, Penny ta İngiltere’den bugün burada yemek yemek için geldi. Herhalde onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin.”

“Gerçekten mi?” Adam bana bakınca, başımla onayladım. “Pekâlâ, o zaman, yeni köftemi mutlaka denemelisiniz.” Masamızın

kenarıma ilişip bize doğru eğildi. “Güneşte kurutulmuş domates sosu, büyükannemin büyükannesinden kalma çok gizli bir tarif. Böyle bir şeyi İtalya dışında asla bulamazsınız.”

“Tamamdır, beni ikna ettin.” Noah bana döndü. “Sen ne dersin, Penny?”

“Kulağa harika geliyor.”

Antonio Noah’ya sırtıttı. “Tanrım, aksanı çok şirin.”

Noah başını sallarken kıpkırmızı oldum.

Antonio, siparişimizi alıp mutfakta gözden kaybolunca, kafede etrafıma baktım. Bizim dışımızda sadece bir avuç müşteri vardı ve hepsi dar kesimli kot pantolonları, rengi solmuş tişörtleriyle dizüstü bilgisayarlarının üstüne eğilmiş ya da derin sohbetlere dalmış hipster’lardı. Sanırım bugüne dek gördüğüm en sakın ve rahat restoran burasıydı.

Düşüncelerimi dile getirerek, “Burası müthiş bir yer,” dedim.

“Hoşuna gideceğini biliyordum,” dedi Noah.

“Öyle mi? Nereden biliyordun?”

“Çünkü benim hoşuma gidiyor.”

Kaşımı kaldırdım.

“Seninle çok ortak noktamız var.”

“Öyle mi?”

“Ah, evet.” Tam özel bir şeyin olacağını; mesela bana önemli bir şey söyleyeceğini hissederken bir anda kanepede geriye çekildi. “Tuvalete gitmem gerek. Hemen dönerim.”

Noah’nın gidişini izlerken, bir an durup olanları zihnimden geçirdim. Çok acayıpti çünkü her ne kadar benim gibi iç çamaşırını kamuoyuna sergilemiş uluslararası bir felaketler zincirinin burada ve bu insanın yanında olması kâğıt üstünde imkânsız görünse de bir şekilde Noah ve benim yakaladığımız uyum dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu. O anda bir şeylerin “kâğıt üstünde” nasıl görüldüğüne aldırnamaya karar verdim. Köşedeki eski bir müzik

kutusuna yürüyen ve para atan kızı izledim. *What a Wonderful World* şarkısı çalmaya başladı ve bir anda o kadar mutlu hissettim ki vücudumdaki bütün hücreler kayan yıldızlara dönüşüverdi. Bu babamın mutluluk şarkısıydı; ne zaman bir şey kutlasak bu şarkıyı açardı. Şarkı... *her şey* bana o kadar mükemmel geldi ki gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doldu.

“Ne düşündüğünü tahmin etmek için bir dolar verirdim,” dedi Noah masaya dönünce.

“Bir dolardan çok daha fazla eder,” dedim sırtarak.

“Ah, gerçekten mi?” Noah tekrar kanepeye yerleşip iyice yanıma kaydı. “Ne kadar daha fazla?”

“Korkarım senin bütçeni aşar.”

“Öyle mi dersin?”

“Evet.”

Noah sırttı. “Sen bana bir dolar versen, ben sana düşüncelerimi söyledim.”

“Öyle mi?” Çantamdan cüzdanımı çıkarıp ona bir dolar uzattım. “Haydi bakalım, o zaman.”

“Bu sabah Sadie Lee’yi işine bıraktığıma ve sonrasında gitar çalmak için otele kaldığıma ne kadar memnun olduğumu düşünüyordum.”

Kalbim gerçekten hızlı atmaya başlamıştı. “Öyle mi?”

“Evet. Kesinlikle çok iyi bir gitardı.”

“Ah.”

Bana manidar bir gülümsemeyle baktı ve gözlerini kaçırdı.

★ ★ *Yirmi Birinci Bölüm* ★ ★

“Sıra sende,” dedi Noah, parayı bana geri uzatarak.

“Ne?”

“Sıra sende. Düşüncelerine karşılık bir dolar.”

“Ama dedim ya, bir dolardan çok daha fazla ederler.”

“Ah, hayır.” Noah kaşlarını çatı ve başını iki yana salladı. “Bir insan sana ne düşündüğünü söylese, sen de aynı fiyata seninkileri söylemek zorundasın. Kural bu.”

“Kural mı var?” Canım sıkılmış gibi bir ifade takındım ama beynimin çarkları son hız dönüyordu. Ona “ÖP BENİ” diye düşündüğümü nasıl söyleyebilirdim? Kaçık olduğumu sarardı. Başka bir şey uydurmalıyım. Ama oğlanlara doğru anda söylenecek zekice cümleler kurmak konusunda sicilim pek parlak sayılmazdı. Pireler konusuna girmemem gerektiğini zihnime not ettim.

“Haydi,” dedi Noah başıyla avucumdaki parayı işaret ederek.

Zihnim boşalmıştı. Aklıma gerçeğin ta kendisinden başka bir şey gelmedi. “Bugünün ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyordum.” İç sesim, *ah, Tanrım, daha damardan girebilir miydin acaba*, diye bağrmaya başladı.

“Öyle mi?” Noah’nın bana tekrar yaklaştığım hissettim.

Her şeyi yanlış anlamış olma ihtimalime karşılık ona bakmayı başaramayarak başımı salladım.

“Bence...” diye başladı.

“Hey! Köfteler geldi!”

Antonio’nun sesi ikimizi de yerimizden sıçrattı. Antonio dumanı tüten iki tabağı masaya bıraktı. Başka şartlar altında inanılmaz göründüklerini söyledim ama şu anda aptal gizli sosu ve havalı fesleğen dallarıyla o köftelerden nefret ediyordum. Antonio bir dakika sonra getiremez miydi sanki? Noah’nın ne söyleyeceğini duyamaz mıydım? Durumu daha da kötüleştirmek istercesine, Antonio TAM BEŞ DAKİKA masanın başında durup büyükannesinin büyükannesi, dünyanın en müthiş domateslerini yetiştirmesi ve tarifini bir kâğıda bile yazmadığı gizli sosundan bir kaşıkçık tatmak için Napoli’nin dört bir yanından insanların onu ziyaret etmesiyle ilgili her şeyi anlattı. Sonunda mutfağa döndüğünde, an kelimenin tam anlamıyla geçip gitmişti. Çatalıma biraz spaghetti sarmaya çalıştım ama tam ağzıma atacakken yarısı çözüldü. Elbette, Noah bana bakmak için tam o anı seçmişti.

“Köften nasıl?” diye sordu.

Ağzımdan bir solucan ailesini andıran on santim uzunluğunda bir spaghetti tutamının sarktığı gerçeğini ustalıklıla geçiştirmeye çalışarak... ve başaramayarak, “Mımm, iyi,” diye mırıldandım. Noah bakışlarını kendi tabağına çevirir çevirmez spaghettiyi dişlerimin arasından içeri toplamaya çalıştım. Tam o anda, müzik dolabında çalan şarkı sona erdi ve sessizlikte korkunç bir şapırtı yankılandı; spaghetti yüzüme domates sosu saçarak ağzıma toplanırken benim çıkardığım dehşet verici şapırtı.

Noah bana baktı. Ama alay etmek ya da benimle aynı sofrada oturmaktan utanmak yerine, kendi çatalına spaghetti alıp ağzına tıktı. Spagettiye emerken, alınının tam ortasına bir sos kütlesi sıçradı. Birbirimize bakıp kahkahayla güldük ve o anda sadece Noah’nın

dudak uçuklatacak kadar yakışıklı ya da Muhteşem-Rock-Tanrısı olduğunu düşünmedim. Ondan gerçekten ama gerçekten *hoşlanıyordum* ve bu bana çok daha önemli göründü.

“Dur,” dedi peçetesini eline alırken. “Şunu sileyim.” Ve bana yaklaşıp gözümün altındaki domates sosunu yumuşak hareketlerle sildi. Ve gözümün üstündekini. Ve alınıdakini. Ve çenemdekini. Ve üst dudağımdakini. Ve alt dudağımdakini. Ve...

“Cidden mi?” dedim gözlerine bakarak. “Bütün suratıma sos mu sıçratmışım?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sadece ben kızların yüzlerini peçeteyle silmeye bayılırım. Fetişim bu benim. Endişelenme. Psikyatrim zararsız olduğunu söylüyor.”

Gülerek kendi peçetemi aldım ve alınıdaki sosu sildim.

“Ah, aynı fetiş sende de varmış,” dedi Noah gülerek. “Sana bir sürü ortak noktamız olduğunu söylemişim.”

İkimiz de peçetelerimizi bırakıp yemeğe devam ettik. Katıksız bir sevinç bütün vücuduma kamp kurmuştu. Ayak parmaklarım bile karıncalanıyordu.

Noah hakkında olabildiğince çok şey öğrenme isteğiyle, “Söylesene, baban ressamlığa devam ediyor mu?” diye sordum.

Cevap vermekte gecikince yüzüne baktım. Yemek yemeyi bırakmış, gözlerini tabağına dikmişti. “Hayır, etmiyor. Babam... öldü. Annem de, babam da öldü.”

Bıçağımyı ve çatalımı bıraktım. Berbat hissediyordum. “Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Biliyorum. Sorun yok.” Ancak Noah gerçekten üzgün görünüyordu ve ben ona öyle bir soru sorduğum için kendimi tekmelemek istiyordum. “Dört yıl önce öldüler. Bu yüzden, bilirsin, konuşmak benim için sorun değil.”

“Ah.” İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Bırakın ikisini, ebeveynlerimden birini bile kaybetmenin nasıl bir şey olacağını ha-

yal dâhi edemiyordum. Düşüncesi bile içimi ürpertiyordu. “Sadie Lee’yle mi yaşıyorsun?”

Noah başını salladı. “Ve kız kardeşim Bella’yla.”

“Kız kardeşin mi var?”

“Hı-hı.” İfadesi hemen yumuşadı.

“Kaç yaşında?”

“Dört, yakında beş olacak.”

“Dört mü? Ama...”

“Öldüklerinde daha bebektir.”

“Ah, bu çok üzücü.”

Noah başını salladı. “Biliyorum. Ama Sadie Lee ona harika bir anne oldu. Ben de dünyanın en iyi ağabeyi olmak için çabalıyorum.” Tabakasını itti ve bana dikkatle baktı. “Bir kayak kazasında öldüler. Çığ altında kaldılar. Olaydan sonra, dünyayı yepyeni bir ışıktaki görmeye başladım. Hiç uykunda gördüğün muhteşem bir rüyanın bir anda kâbusa döndüğü oldu mu?”

Başımı onayladım. Son zamanlarda rüyalarımın çoğu kâbusa dönüşüyordu.

“Şey, o dönemde hayatım tıpkı öyleydi. Kazadan önce her şey güvenli, eğlenceli ve hoşken, sonrasında her şey korkutucu bir hal aldı. Bu yüzden kamyonette hissettiklerini çok iyi anlıyorum. Geçirdiğin kaza sana hayatın ne kadar kırılgan olabileceğini göstermiş.”

“Evet!”

Noah bana doğru kaydı. “Pekâlâ, sana hayli utanç verici bir şey söyleyeceğim ama kimin umurunda... az önce bütün yüzüne Antonio’nun büyükannesinin büyükannesinin domates sosunu sıçrattın sonuçta.” Peçetesinin kenarıyla oynamaya başladı. “Annem ve babam öldükten sonra gerçekten gergin biri oldum. Bella’ya ya da Sadie Lee’ye bir şey olacak diye ödüm koptuğu için yanlarında olmadığım zamanlarda bile sürekli kontrol etme ihtiyacı duyu-

yordum. Ve bu gerçek bir sıkıntıya dönüştü. Birlikte olmadığımız zamanlarda asla tamamen gevşeyemez olmuştum.”

“Hâlâ oluyor mu?”

“Tanrı’ya şükür, hayır. Sadie Lee bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı ve bir danışmandan yardımı almamı sağladı.”

“Bunun sana faydası oldu mu?”

Noah başıyla onayladı. “Evet, onun ve yazmanın.”

Kamyoneteki eski püskü not defterini düşündüm. “Ne tür şeyler?”

“Sadece düşüncelerim, korkularım ve onun gibi şeyler. Her şeyi kâğıda dökmenin iyi gelen bir yanı var.”

Son blog paylaşımlarımm hissettirdiklerini hatırlayıp başımı salladım.

“Sana kamyonette zamanın en iyi ilaç olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Annem ve babam öldükten sonra Sadie Lee’nin bana aynı şeyi söylediğini ve bunun o zaman beni delirttiğini hatırlıyorum ama doğru... Öyle.” Elimi tuttu ve bana gülümsedi. “Kazayı atlatacaksın. Kaygın sonsuza dek sürmeyecek. Bana danışmanın söylediği ve gerçekten faydası olan bir şeyi öğrenmek ister misin?”

“Evet. Lütfen.”

“Direnme.”

“Bu ne demek?”

“Paniğe kapıldığın zaman direnme. Direnme durumu milyon kat kötüleştiriyor. Sadece kendi kendine, ‘Tamam, şu anda kaygı hissediyorum ama geçecek,’ de.”

“İşe yarıyor mu?”

“Bende yaradı. Danışmanım vücudumun içindeki korkuyu gözümde canlandırmamı sağladı. Ona bir renk ve biçim verdirdi. Sonra da ‘Onunla otur ve olanları izle,’ dedi.”

“Ne oldu peki?”

“Korku azalıp kayboluyordu.”

“Vay canına.”

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

“Pekâlâ, öğle yemeğimiz için planım tam olarak bu değildi,” dedi özür dilercesine. “Üzgünüm.”

“Saçmalama, harikaydı. Bana gerçekten faydası oldu, hem de çok. Ne kadar olduğunu bilemezsin. Aklımı kaçırarak kadar korkuyordum.”

Noah başını salladı. “Sen deli değilsin, hem de hiç. Şey, belki iyi anlamda olabilirsin.”

Gülümsedim. “Tencere dibin kara...”

Telefonum çantamın içinde çalmaya başladı. Duymazdan gelmek istiyordum. Noah’yla küçük baloneğümün içine hapsolmak istiyordum ama yapamazdım.

“Özür dilerim. Açsam iyi olacak. Annemin acil bir ihtiyacı olabilir.”

Noah başını salladı. “Elbette.”

Ama ekranda Elliot’ın adını gördüm. Birazcık suçluluk hissederek telesekretere yönlendirdim. Ona daha sonra anlatırdım ve anlayacağından adım gibi emindim. Telefonu çantama koydum. “Sorun değil. Elliot’tı.”

“Elliot kim?”

“En yakın arkadaşım. Buraya bizimle geldi. Babamla şehir turuna çıktılar.”

Noah başını salladı. “Onu araman gerekmediğinden emin misin?”

“Hayır, sorun değil. Onu daha sonra görürüm nasılsa.”

Noah sırttı. “Harika.”

“Hey! Hey! Hey! Köfte nasıldı?”

Şaka mıydı bu? Antonio yüzünde devasa bir sırıtışla masamızın başında bitti. Artık onu büyükannesinin büyükannesinin sosunda boğmak istiyordum.

“Müthişti,” dedi Noah.

“Harika!” Antonio masamızın kenarına ilişince, sesli olarak inlemek istedim. “Son zamanlarda pek meşgulsün, Noah?”

“Hı-hı.” Noah cebinden cüzdanını çıkardı. “Üzgünüm, ahbap, gitmeliyiz. Penny’yi geri götürmem gerek.”

Noah cüzdanından bir tomar dolar çıkarırken, Antonio tabakları toplamaya koyuldu. “Pekâlâ, en kısa zamanda yine gel, beni duydun mu? Seni burada görmek iyi geliyor.”

Noah başını sallayarak masadan kalktı. Peşinden yürürken buruk bir rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı hissediyordum. Bu sihirli yerden ayrılmak zorunda olduğuma üzülüyor ama Noah’nın yine bana kalacağına seviniyordum.

Antonio’yla vedalaştık ve tekrar su altı koridorundan geçtik. Noah bu kez ışığı açmakta acele etmedi.

“Bu Sihirli Gizem Turu’na seninle çıktığıma kesinlikle çok mutluyum, Penny,” dedi güçlkle duyabileceğim bir sesle.

“Ben de öyle,” diye fısıldadım.

Ve sonra ışığı açmak için yanımdan uzanırken eli elime süründü. Ve minicik bir dokunuş olmasına rağmen, neden olduğu karıncalanma bir göle atılan çakıl taşınm etkisi gibi bütün vücuduma dalga dalga yayıldı.

★ ★ Yirmi İkinci Bölüm ★ ★

Soğuk gün ışığına adım atınca, derin bir uykudan uyanmış gibi hissettim. Soluk kış güneşinde gözlerimi kısıp ovaladım. Noah'ya baktım. O da bana bakıyordu. Her şey farklı gibiydi. Sanki o eski depoya birbirinden tamamen ayrı iki insan olarak girip aramızda görünmez bir bağla çıkmıştık. Bana gülümsedi.

“Başka bir yere gitmek ister misin?”

Ben evet anlamında başımı sallarken, telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkarıp açmadan önce, “Sadie Lee arıyor,” dedi. “Hey, büyükanne. Evet, her şey yolunda. Neden, ne oldu? Ah, tamam. Sorun değil, birazdan görüşürüz.” Telefonu kapadı ve iç geçirdi.

Keyfimin kaçmak üzere olduğunu hissederek, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet. Dönmemizi istiyorlar. Annen tacı görmek istiyormuş ve Bella'yı kreşten almamız gerekiyormuş.” Ayaklarımı yere sürttü. “Seni eve dönmeden tekrar görebilir miyim? Ne kadar kalacaksın?”

“Sadece pazara kadar.” İçim hüznle doldu. Yarnın bütün gün ve akşam düğünle meşgul olacaktım ve uçağımız pazar sabahı kalkıyordu. Onu tekrar görme fırsatım olmayacaktı.

“Pazar günü kaçta?”

“Sabah erkenden.” Yere baktım.

“İmkânsız! Bu kadar mı yani?”

Başımı salladım. Kafam öfkeli sorularla doluydu. Nasıl bu kadar olabilirdi ki? Nasıl olur da bu kadar eğlenceli, nazik ve bana uygun biriyle tanışıp onunla sadece bir gün geçirebilirdim? Bu haksızlıktı.

“Tamam o zaman, bir sonraki tatilimde İngiltere’ye gelmenin bir yolunu bulmam gerekecek,” dedi sırtarak.

Ona yüzümdeki bütün kaslarla gülümsedim. Ağır adımlarla kamyonete yürüyüp bindik.

Otele dönüş yolunda hüüzün ve hayal kırıklığından uyuşmuş gibiydim. Yüzeyde her şey yolundaydı. Noah araba kullanırken yapacaklarını önceden haber vermeyi sürdürüyordu ve havadan sudan konuşuyorduk ama ben sadece, *bu büyük haksızlık*, diye düşünebiliyordum.

Otelin yer altı otoparkına döndüğümüzde ağlamaklıydim.

Noah motoru durdururken, “Tetikleyici olayın ne demek olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Başımı hayır der gibi salladım.

“Bir filmin başında kahramanın başına gelen ve hayatını son-
suza dek değiştiren olay. *Harry Potter*’ı izlemiştir, değil mi?”

Başımlla onayladım.

“Pekâlâ, o filmin tetikleyici olayı Hagrid’in Harry Potter’a gün-
nün birinde büyük bir büyücü olacağını söyleyip onu Hogwarts’a
davet etmesiydi.”

“Ah, tamam.”

Noah utanmış gibi kucığına baktı. “Sanırım sen benim için
bu olabilirsin.”

“Ne? Bir büyücü mü?”

“Hayır! Benim tetikleyici olayım.”

Ona baktım. Otoparkın loş ışığında elmacık kemikleri her
zamankinden daha çıkık görünüyordu. Demeye çalıştığı şeyi doğru

anladığıma inanmaya cesaret edemeyerek, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Demek istediğim, bu bir şeyin başlangıcı olabilir.”

Sessizce oturduk.

Minik bir gülümsemeyle, “Sanırım sen de benim tetikleyici olayım olabilirsin,” dedim.

Düğün salonuna çıkınca annem ve Sadie Lee’nin bir şeyler olduğunu hemen çakmaması beni çok şaşırttı. O kadar heyecanlı ve hayat dolu hissediyordum ki su altı duvarındaki balıklar gibi ışık saçmamama hayret ediyordum. Ama ikisi de kendini düğün pastasının son rötüşlarına kaptırmıştı. Şekerden yapıma, yirmili yıllardan kalma bir gelin ve damada...

“Elliot ve baban döndü,” dedi annem. “Odalarındalar.”

“Tamam.” Noah’ya baktım. O da bana baktı ve aramızda bir akımı oluştuğunu hissettim.

Sadie Lee, Noah’ya, “Beni Bella’yı almaya götürmeye hazır mısın?” diye sordu. Gideceğini düşününce içim sızladı ama o sızı başka bir düşünceyle hafıfledi: Biz birbirimizin tetikleyici olayıydık. Ve bu onu yine göreceğim anlamına geliyordu.

“Tamam o zaman,” dedi Noah bana manidar bir gülümsemeyle. “Seninle takılmak gerçekten çok eğlenceliydi.”

“Seninle de.” Daha o anda yüzümün kızardığını hissettim.

Beni kucaklamaya hazırlanır gibi kollarını kaldırdı ama sadece Tuhaf Anlar Tanrısı’nın bilebileceği saçma sapan bir nedenden, yumruğumu havaya kaldırdım. Hayatım boyunca kimseyle yumruk tokuşturmamıştım.

“Ah!” Noah havada duran yumruğumu gördü ve hemen yumruğuyla karşılık verdi. Sonra elimi tuttu ve çete tarzı bir omuz selamı için beni kendine çekti. Kulağıma, “Seni ararım,” diye fısıldadı.

Yanan yüzümü fark etmediğini umarak başımı salladım.

Ve sonra, Sadie Lee'yle birlikte gittiler. Tacı anneme göstermeme fırsat kalmadan, telefonu çalmaya başladı.

“Merhaba, Cindy,” dedi bana kaşlarını kaldırarak.

“Taç burada,” dedim kutuyu mutfak tezgâhına bırakırken. “Ben odama çıkıyorum.”

Annem başıyla onaylayınca, mutfaktan düğün salonuna çıktım. Asansöre vardığımda, Noah’dan bir mesaj gelmişti.

Bu müthiş gün için teşekkürler. Sonra konuşuruz. N.

Hemen cevap yazmaya başladım.

Asıl SANA teşekkürler mucks

Mesaja bakarken kaşlarım çatıldı. Öpücük fazlaydı. Özellikle de o bana bir tane bile göndermemişken. Öpücüğü sildim. Mesaj şimdi de fazla yavan ve mesafeli görünüyordu. Bir gülen surat simgesi ekledim. Ama fazla çocuksu kaçtı. Belki göz kırpan bir gülen surat eklersem... Hayır, o da fazla manidar kaçardı. Göz kırpan suratı silip Penny’nin P’sini ekledim. Şimdi de onun yaptığını bire bir kopyalamışım gibi oldu. Birazcık üzgün ve yetenekli olduğumu göstermeliydim. Üç asansör geldi ve gitti ama ben hâlâ yazıyor, siliyor, yazıyor, siliyordum. Fazla hevesli ya da fazla resmî görünmeden özgün ve olgun bir izlenim nasıl bırakabilirdim? Sonunda “Asıl SANA teşekkürler, PENNY”de karar kıldım ve havada bir

başparmak simgesi ekledim. Gönder tuşuna basana kadar harika bir fikir gibi geldi.

Odama döner dönmez, dosdoğru bitişik odaya gittim.

“Elliot, orada mısın?”

Kapıyı araladım. Elliot yatağında yüzüstü uyuyordu. Kapıyı dikkatle kapayıp kendi odama döndüm. Sonra uzanıp gözlerimi tavana diktim. Bu duygunun tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyordum. Gözlerimi yumdum ve günün her anını kafamda tekrar tekrar canlandırırken yastıklardan birine sarıldım. Tetikle-yici Olaylar Tanrısı’na, *teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler*, diye fısıldadım.

Sonra uykuya dalamayacak kadar heyecanlı olduğumu fark edince kalkıp valizimden dizüstü bilgisayarımı çıkardım. E-postamdan ve sosyal ağlardan uzak durmaya özen göstererek doğrudan bloguma giriş yaptım. Korkuyla yüzleşmekle ilgili paylaşımındaki yorum sayısı dört yüzü bulmuştu. Hepsini tek tek “beğendim” ve annesinin içki içmesinden korkan kızı cevap yazdım. Sonra yeni bir paylaşım sayfası açıp yazmaya başladım.

22 Aralık

Korkudan Masala

Hey, millet!

Vay canına, hepiniz müthişsiniz! Son paylaşımına yaptığınız yorumlar beni ağlattı... ama iyi anlamda.

Bu bloga başlamadan önce çok yalnız hissediyordum. Kimse (elbette Viki dışında) beni gerçekten anlamıyormuş gibiydi. Ama yorumlarınızı okurken aslında aranızdan yüzlerce hatta belki de binlerce kişinin beni tam olarak anladığını görüyorum.

Ve bu beni o kadar mutlu ediyor ki...

Ve yapıyalnız olmadığımı hissettiriyor. (*Yapıyalnız diye bir kelime var mı?!*)

Ve bazen hayat denen şeyle boğuşan tek insan benmişim gibi hissetsem de, aslında öyle olmadığımı.

Korkularınız hakkında bu kadar dürüst ve onlarla yüzleşmek konusunda bu kadar cesur olduğunuz için teşekkürler.

Lütfen güncel haberlerinizi paylaşmaya devam edin çünkü bunun, okuyanların kendi korkularıyla yüzleşmesine yardım edeceğinden eminim.

Ama çocuklar... korkumla yüzleşip uçağa bindiğimden beri, bana bir şey oldu.

Kelimenin tam anlamıyla müthiş bir şey.

Bunu sizinle paylaşmak istiyorum çünkü size bahsettiğim Cam Ayakkabı Anı gerçek oldu.

Benim tahmin ettiğim şekilde değil. İşlerin öyle gelişeceğini en çılgın rüyalarımda bile göremezdim.

Çünkü sonrasında olanlar, belki de en kötü korkunuzla yüzleştığımızda her şeyin mümkün olduğu bir sihirli paralel evrene girebileceğimizi düşünmemeneden oldu. Çünkü bir çocukla tanıştım.

Gerçekten hoşuma giden bir çocukla.

Ve sanırım o da benden gerçekten hoşlanıyor.

Ve bu blogun bütün yeni takipçileri, *(bu arada, çok teşekkürler)* bu tür şeylerin benim başıma asla gelmediğini görmek için, daha önceki paylaşımlarım Feci ve Erkek Arkadaşsız ve Lanetli Çukur'a göz atabilirler.

Ben çukurlara düşen ve oğlanların karşısında gergin bir enkaz gibi saçmalaayan bir kızım. Benden hiç hoşlanmazlar. Yani *sevmek* anlamında.

Sadece arkadaşım olmak isterler. Ya da kolumu sıkıp canımı yakarlar. Ya da benimle alay ederler.

Ama bu sabah benden gerçekten hoşlanır görünen biriyle tanıştım. *(Ondan Brooklyn Delikanlısı diye bahsedeceğim.)* Ve en müthiş yanı, olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmamam. Hatta havalı olmaya bile çalışmadım. Tamamen kendim oldum ve o benden buna rağmen hoşlandı.

Birkaç saat önce Brooklyn Delikanlısı'yla birlikte arabadayken, yine kaygılanmaya başladım. Hem de onun yanında.

Ama ucube olduğumu düşünmedi. Aslında gerçekten çok tatlıydı ve bana sizinle de paylaşmak istediğim harika bir tavsiyede bulundu.

Öncelikle bana zamanın en iyi ilaç olduğunu ve hiçbir şeyin, en kötüsünün bile sonsuza dek sürmediğini söyledi. Ve bir bildiği olduğunu düşünüyorum çünkü birkaç yıl önce, iki yakınıni kaybetmiş.

Ayrıca o insanları kaybetmenin onu sevdiği diğer insanları kaybetmek konusunda kaygılandırıldığını da anlattı. Sonunda bir danışmana başvurmış ve danışman ona korkuya kapıldığı zaman yapması için bir egzersiz vermiş.

Kısaca, korktuğunuz ya da kaygılandığınız zaman, karşı koymamalısınız. Yapmanız gereken... onu vücudunuzda izlemek.

Yani eğer korkunuz başınızda bir gerilime ya da mide bulantısına ya da göğsünüzde sıkışmaya neden oluyorsa ona gözünüzde bir biçim ve renk verin. Sonra kendinize kaygılanmanın normal olduğunu söyleyin, oluruna bırakın. Korkunuz zamanla azalıp yok olacak.

Henüz kendim denemedim ama Brooklyn Delikanlısı onda gerçekten işe yaradığını söyledi.

Farklı konularda kaygısını paylaşanlar, neden bir dahaki sefere bunu siz de denemiyorsunuz. Ben de deneyeceğim. Yaşadıklarımızı burada, blogda paylaşabiliriz.

Geleceğin bana ve Brooklyn Delikanlısı'na ne getireceğini bilmiyorum. Burada sadece bir günüm kaldı... Bööö! ☹

Ama aramızda gerçekten özel bir şey yaşanmış gibi hissediyorum.

Bu yüzden, bu kadarla kalacağına inanamıyorum. Onu bir daha göremeyeceğime de.

Beyaz Atlı Prens, Külkedisi'nden vazgeçmedi, değil mi? Ona ve cam ayak-kabısına kavuşana kadar aramayı sürdürdü.

      sizi siz olduğunuz için beğenen birini bulduğunuzda ve siz de onu o olduğu için beğendiğinizde, onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmalısınız.

Sizi çok seviyorum ve desteğiniz için minnettanm.

Korkularınızla yüzleşmek konusunda yazmaya ve peri masallarına inanmaya devam edin.

Çevrimiçi Kız,  evrimdışı olur mucks

★ ★ *Yirmi Üçüncü Bölüm* ★ ★

“Godzilla aşkına, sen ne işler çeviriyorsun?”

Gözlerimi açınca, yıldızlı ve çizgili bir gözlük çerçevesinin arkasından bana tepeden bakan Elliot’la karşılaştım.

Pencereye bakarak, “Saat kaç?” diye mırıldandım. Hava kararmıştı ve New York’un şehir silüeti bir kuyumcu dükkânının vitrini gibi ıslıl ıslıldı. Bütün öğleden sonra uyumuş olmalıydım.

“Bana ne halt ettiğini anlatma zamanı.” Elliot kendini yatağıma bıraktı. “Brooklyn Delikanlısı kim?”

“Ah.” Yanımdaki yastıkta duran dizüstü bilgisayarına baktım ve bir anda hafızam canlandı. Elliot blogumu okumuş olmalıydı.

“Onunla bugün tanıştım. Büyükannesi düğünün ikramlarını hazırlıyor.”

“Ne? Ve birden âşık oldun, öyle mi?”

“Hayır, ben...”

Elliot telefonunu cebinden çıkarıp bir şey okumaya başladı. “Çünkü sizi siz olduğunuz için beğenen birini bulduğunuzda ve siz de onu o olduğu için beğendiğinizde, onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmalısınız.”

Elliot en alaycı sesiyle okuyunca, kulağıma fena halde abartılı geldi. Ayrıca henüz uyandığım için her şeyi ben hayal etmişim gibi, biraz gerçek dışı da geliyordu.

“Sen içki falan mı içtin?” Elliot bana sert doktorlar gibi gözlüğünün üstünden bakıyordu.

“Hayır!”

“Kaçık bir tarikat beynini falan mı yıkadı?”

“Hayır!”

“O zaman yeni tanıştığın bir adama nasıl âşık olabilirsin?”

“Ona âşık değilim.” Hayal kırıklığı soğuk bir sis gibi bedene yayılmaya başladı. “Günün büyük kısmını birlikte geçirdik ve aramızda gerçekten bir bağ oluştu.” Ah, Tanrım, şimdi de *Op-rah*’ya röportaj veren, düşük çeneli bir Hollywood aktristi gibi konuşuyordum.

Elliot kaşlarını öyle bir çatı ki gözlüğü düşecek sandım. “Aranızda gerçekten bir bağ mı oluştu?”

“Evet. Ortak noktamız çok fazla?”

“Kaç yaşında?”

“On sekiz.”

“Hangi üniversitede okuyor.”

“Okumuyor.”

“Ah, ne yapıyor peki?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Sanırım bir sene ara vermiş.” Elliot’ın avukat ebeveynlerinden biri tarafından çapraz sorguya çekiliyor gibi hissediyordum.

“Pekâlâ, demek ruh eşinle tanıştın ama ne iş yaptığını henüz bilmiyorsun.”

“Sadece birkaç saati birlikte geçirdik.”

Elliot bana manidar bir gülümsemeyle baktı. Artık sinirimi iyice bozmaya başlıyordu; neden bu kadar acımasızdı? Üstelik ona Noah’yı anlatmak için can atmıştım.

“Havadan sudan sohbetle zaman kaybetmedik,” diye devam ettim.

“Ah, gerçekten mi? Peki, annenle baban biliyor mu?”

“Hayır! Bilinecek bir şey yok.” Elliot’a telaşlı gözlerle baktım. Onlara anlatmasa iyi olurdu.

“İnternette bas bas bağıırken bilinecek bir şey olmadığını nasıl söylersin?”

Yatağında doğrulup oturdum ve ona dik dik baktım. “İnternette bas bas bağırmıyorum. Bir blog yazdım, hepsi bu. İnsanların korkularıyla yüzleşmelerine faydası olur diye düşündüm. Bana gerçekten iyi tavsiyelerde bulundu.”

Elliot bana dik dik baktı. “Sana uçakta yardım etmeme ne oldu? Blogunda onu neden yazmadın?”

Ve bir anda kafama dank etti. Elliot ondan hiç bahsetmediğim için kıskanmıştı. “Ah, Elliot, ben her zaman seninle ilgili şeyler yazıyorum. Okul balosu için elbise seçmeme yardım ettiğin zamanı hatırlasana? Ya da bana bir düşüşü çaktırmadan geçiştirmenin en iyi on yolunu söylediğin gün. Onları blogumda yazmadım mı?”

Ama Elliot yatağın üzerinde surat asmaya devam ediyordu. “Onu bana anlatmadan bloga yazdığına inanamıyorum,” diye mırıldandı. “Benden olduğum gibi hoşlanan biri olsaydı, ben önce sana söylerdim.”

İşte şimdi gerçekten kötü hissettim. Uzanıp koluna dokundum. “Sana anlatmaya çalıştım. Sabahdan beri seninle konuşmak için can atıyorum ama odaya geldiğimde uyuyordun.”

Elliot bana baktı. “Beni uyandırabilirdin. Ve seni aradığımda telefonu açabilirdin.”

“Özür dilerim.” Hayal kırıklığının ağırlığı omuzlarıma çöktü. “Bunalıma girmeye hiç gerek yok. Büyük olasılıkla onu bir daha görmeyeceğim bile.”

Uzun, tuhaf bir sessizlik oldu ve Elliot elini elimin üstüne koydu. “Üzgünüm. Blog güncelleme alınca kendimi biraz tuhaf ve dışlanmış hissettim.”

“Ben seni asla dışlamam. Sen benim en iyi dostumsun.” Ona sımsıkı sarıldım.

Elliot’la buzları eritsek de keyfim kaçmıştı. Onunla her şeyi en ince detaylarına kadar konuşabilmeyi, sihirli günümü baştan yaşayabilmeyi çok istiyordum ama onu üzeceğini bile bile nasıl yapardım? İkimiz de bir şey söyleme fırsatı bulamadan, kapım vuruldu.

“Hey, canım kızım,” dedi babam, Ollie’ninkinden bile daha kötü, yapay bir Amerikan aksanıyla. “Bir şeyler yemeğe gitmek ister misin?”

Akşam yemeği aslında eğlenceli olmalıydı. Çin Mahallesi’nde, pandomim sanatçılarının garsonluk yaptığı Neşeli Çubuklar adında bir restorana gittik. Paltolarımızı çıkarmamıza yardım etmelerinden masamıza yemek getirmelerine kadar yaptıkları her şey gösterişli bir performansın parçasıydı. Ama ben gevşeyemiyordum. Elliot normal haline dönmüş, annem düğün konusunda sonunda gevşemiş ve büyük gün için sabırsızlanıyor olsa da, tek düşünebildiğim *blogda Noah’da bahsetmemem gerektiği*ydi. Elliot’ın tepkisi sinirlerimi altüst etmişti. Çevrimiçi Kız’ı yazmaya başladığımdan beri tek bir yazım hakkında bile olumsuz konuşmamıştı. Belki de yazdıklarım gerçekten aşırıya ve saçmalığa kaçmıştı. Belki de Noah’yla olanlara çok fazla anlam yüklemiştim. Belki de aramızdaki bağı sadece hayal etmiştim.

Otele döndüğümüzde, odama ulaşınca paylaşımı silmeyi kafaya koymuştum. Kabarık tüylü halıda yürürken attığım her adımda tek düşünebildiğim *sil, sil, sildi*.

“Odanm önündeki şey ne, Pen?” dedi annem.

Sil, sil, sil. “Ne?”

“Oda servisinden bir şey mi ısmarladın?” diye sordu babam. Elliot, “Bayağı tuhaf bir oda servisi,” diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve kapının yanında, yerde duran kahverengi karton kutuyu gördüm.

“Ah! Bomba değildir, değil mi?” dedi Elliot iri iri açılmış gözleriyle hepimize tek tek bakarak.

Kaşlarımı çattım. “Neden biri benim kapımın önüne bomba bıraksın ki?”

Elliot omuz silkti. “Bilmiyorum. Doğrudan seni hedef almıyor olabilirler. Rastgele bir oda seçmiş olabilirler.”

Başımı iki yana salladım. Yeryüzünün en şanssız ve en kazaya yatkın insanlarından biri olmama rağmen, otel odamın rastgele bombalanmasının fazla ileri gitmek olacağını düşünüyordum.

“Bomba değildir,” dedi babam. “Büyük olasılıkla yanlışlıkla buraya bırakılmıştır. Resepsiyonu arayıp haberleri olup olmadığını sorabiliriz. Ah...”

Babamın kutuyu almasını izledim. “Ne oldu?”

“Sana... Baksana...”

Kalbim bir anda deli gibi atmaya başladı. Noah’dan olabilir miydi? Burada olduğumu başka kim biliyordu?

Babamın yanına gidip kutuyu elinden aldım. Üstündeki etikette elle “*Penny’ye, Ne Olduğunu Sen Bilirsin Günün Kutlu Olsun! N.*” yazılmıştı.

“Kimden?” dedi babam şüpheyle.

“Noah,” diye mırıldanırken yanaklarım kıpkırmızı oldu.

“Kim?” dedi babam.

“Noah,” diye tekrarladım.

“Onu anladım ama Noah kim?”

“Sadie Lee’nin torunu,” diye açıkladı annem. “Penny bugün onunla birlikte yeni tacı almaya gitti.”

“Peki, kutuda ne var?” diye sordu babam kaşlarını kaldırarak.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım. Hepsi kutuyu açmamı bekleyerek bana bakıyordu.

“Yatmaya gidiyorum,” dedim. “Gerçekten çok yorgun hissediyorum.”

Babam anneme baktı ve tekrar kaşlarını kaldırdı. Annem ona gülümsedi ve *sorun yok*, der gibi başını salladı. Rahat bir nefes aldım.

Çantamdan kartımı aceleyle çıkarırken, “Sabah görüşürüz,” dedim.

“Evet, erkenden ve neşeye,” dedi annem.

Elliot, “Ama...” diyecek oldu.

“İyi geceler,” dedim ve bir şey söylemelerine izin vermeden kapımdan içeri süzülüp kapıyı hızla kapadım.

Kalbim hâlâ son hızla çarpıyordu. Ne olabilirdi ki? Noah’dan mesaj gelmiş mi diye telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Kutunun kapağını açıp içine baktım. Koyu kestane ipeksi saçları gördüm ve nefesim kesildi: Oyuncak bebek!

Kapağın iç kısmına bir zarf tutturulmuştu. Hemen açtım ve içindeki notu çıkardım.

Sevgili Penny,

Pekâlâ... dükkâna geri döndüm ve bebek, yanından geçen en büyük hayalinin saçları ve çilleri onunkilere benzeyen, iyi kalpli bir İngiliz kız tarafından sahiplenilmek olduğunu söyledi. Bu öyle içten bir yakarıştı ki Sevimsizlik Cehennemi’nden Çıkma Dükkân Sahibi’yle aynı gün içinde iki kez konuşmam anlamına gelse de karşı koyamadım. Bu sefer bana, “Sence bebeklerle oynamak için fazla büyük değil misin?” dedi. Ben de ona günün

birinde, herhangi bir şey için –evlilik, oyuncak bebekler ya da her neyse– uygun yaşta olabilmeyi umduğumu söyledim. Pek eğlenmedi.

(Ayrıca Sadie Lee'nin meşhur çikolatalı pastasından bir dilim de gönderiyorum. Sihirli Gizem kurallarına sadık kalman ve her öğün pasta yemen için.)

N

Bebeği ve alüminyum folyoya sarılı kocaman pasta dilimini kuttan çıkardım. Bebeği yastığıma dayadım. Cam gibi yeşil gözlerinin arkasından bana bakarken, daha şimdiden çok daha mutlu görünüyordu. Sonra bir kez daha, içimde kelebeklerin uçuştığı duygusuna kapıldım ve akşamın bütün stresi dağıldı. Noah gerçekten çok tatlıydı ve benden gerçekten hoşlanıyordu. Aramızdaki bağı ben hayal etmemiştim.

birinde, herhangi bir şey için –evlilik, oyuncak bebekler ya da her neyse– uygun yaşta olabilmeyi umduğumu söyledim. Pek eğlenmedi.

(Ayrıca Sadie Lee'nin meşhur çikolatalı pastasından bir dilim de gönderiyorum. Sihirli Gizem kurallarına sadık kalman ve her öğün pasta yemen için.)

N

Bebegi ve alüminyum folyoya sarılı kocaman pasta dilimini kuttan çıkardım. Bebegi yastığıma dayadım. Cam gibi yeşil gözle-
rinin arkasından bana bakarken, daha şimdiden çok daha mutlu
görünüyordu. Sonra bir kez daha, içimde kelebeklerin uçuştugu
duygusuna kapıldım ve akşamın bütün stresi dağıldı. Noah ger-
çekten çok tatlıydı ve benden gerçekten hoşlanıyordu. Aramızdaki
bağı ben hayal etmemiştim.

★ ★ *Yirmi Dördüncü Bölüm* ★ ★

Tam Noah'ya mesaj yazmaya hazırlanırken ara kapı tıkladı.

Elliot'ın, "Pen, gelebilir miyim?" diye seslendiğini duydum.

"Elbette," diye yanıtladım.

Kapı açıldı ve Elliot paytak adımlarla bana doğru yürüdü. Üstünde pijaması, başında ters taktığı bir Yankees şapkası vardı ve gözlüğünü çıkardığı için yüzü daha da zayıf görünüyordu.

"Merhaba," diyerek gözleriyle yatağı taradı. Besbelli kutudan ne çıktığını görmeye çalışıyordu. Bakışları bebeğe takıldı. "Haydi, canım!" dedi. "Sana bunu mu göndermiş?"

Başımı salladım ve serinkanlı görünmeye çalışsam da dudaklarım istem dışı bir sırtışla büküldü.

"Çok güzel!" Elliot yatağa oturdu ve bebeği aldı.

"Biliyorum. Bugün onu ikinci el eşya dükkânında gördük. Tacı almaya gittiğimizde. Ona terk edilmiş bebeklerin beni hüzünlendirdiğini söyledim. Bebeğin benim onu sahiplenmemi istediğini söyleyen bir not göndermiş." Utançtan yüzüm kızardı ve Elliot'ın alaycı bir yorum yapmasını bekledim ama yapmadı. Bebeğe gülümsemeyi ve saçlarını düzeltmeyi sürdürdü.

"Elbisesine baksana. Viktorya dönemine ait olmalı. Ne kadar ettiğini biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

“Hiç ucuz değildir. Bu bir Barbie değil, hayatım.”

“Biliyorum.”

“Aman Tanrım! Sana pasta da mı göndermiş?” Çikolatalı pastayı fark edince gözleri iyice açılmıştı.

“Evet. Büyükannesi yapmış. İnanılmaz bir aşçı.”

Elliott bebeği tekrar yastığın üstüne koyup bana gülümsedi. “Tamam, tamam, neden ilk bakışta aşk olduğunu anlamaya başhyorum.”

“Ne?”

“Haydi, bana her şeyi anlat.”

Böylece yorganın altına girdik ve ona Noah’yla geçirdiğim sihirli gün hakkında her şeyi anlattım. Elinin elime sürmesiyle ilgili kasma geldiğimde Elliot heyecan içinde ellerini sallamaya başlamıştı bile. Ancak yine de tetikleyici olay kısmından bahsetmemeye karar verdim. Bunun Noah’yla aramızda kalmasını istiyordum.

Masalının sonuna gelince, Elliot heyecan içinde, “Süper yahu!” dedi. “Bütün Brooklyn delikanlıları böyleyse en kısa zamanda göç ediyorum.”

Güldüm ve Sadie Lee’nin pastasından bir parça koparıp ağzıma attım. Dilimde yumuşacık bir kadife hissi bıraktı.

“Daha önce aksilik ettiğim için özür dilerim,” dedi Elliot. “Neden o kadar heyecanlandığını şimdi çok iyi anladım.”

Bunu söylediği anda, aklıma blog paylaşımım geldi. Noah’dan gelen paketin heyecanıyla silmeyi tamamen unutmuştum.

“Sorun değil,” dedim. “Blogda paylaşmadan önce sana anlatmam gerekirdi.”

Birbirimize bakıp sırtttık ve içim aramızın normale döndüğüne dair bir rahatlamayla doldu.

“Tamam, şimdi biraz uyuman için seni rahat bırakacağım,” dedi Elliot yatağımdan kalkarken. “Önünde büyük bir gün var.”

“Gerçekten çok üzgünüm. Seninle takılamıyorum bile.”

“Sorun değil. Babanla harika vakit geçiriyorum ve yarın da Özgürlük Heykeli’ne ve bir hayalet turuna gideceğiz.”

“Hayalet turu mu?”

“Evet. Müthiş olacak. Hatta turda yirmi bin sarıhumma kurbanının gizli mezarı da var.”

Gülmeye başladım. “Harika... yani sanırım.”

Elliot odasına döner dönmez, telefonumu ve yataktaki battaniyelerden birini alıp pencerenin yanındaki koltuğa gittim. Manzara bir kez daha nefesimi kesti. Ve bir kez daha bu-gerçekten-benim-başıma-geliyor-olamaz duygusuna kapıldım. Battaniyeye sarınıp koltuğa büzüldüm. Sonra Noah’ın numarasını açıp ara düğmesine bastım. Amerikan zil tonunun her uzun mırıltısıyla heyecanım bir çentik daha arttı. Neyse ki üçüncü çalıştan sonra açtı.

“Selam,” dedi usulca.

“Selam. Bebek için çok teşekkür ederim.” Birden fazla tuhaf, fazla resmî ve fazla nazik hissettim.

“Rica ederim. Söylesene, Bayan Penny, şu anda pencerenin yakınında mısın?”

“Evet, hemen yanı başındayım!”

“Ayı gördün mü?”

“Hayır, bir dakika.” Perdemi açıp dışarı baktım. Empire State Binası’nın tam üstünde kocaman, yusuvarlak bir ay asılıydı. Ama nefesimi kesen ayın büyüklüğü ya da biçimi değil, rengiydi. Ay, kehribar rengi parhyordu. “Aman Tanrım! Müthiş görünüyor. Neden bu kadar turuncu?”

“Şey, ben uzaylılar tarafından spreyle boyanmış boyandığım söyleyebilirdim ama Sadie Lee’ye göre atmosferdeki kirlilikle alakalıymış.”

“Ah, sanırım uzaylı teorisini tercih ediyorum.”

“Ben de. Dinle. Görünüşe bakılırsa bana çok tuhaf bir şey yaptın ve...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pekâlâ, porselen bebek almak gibi bir alışkanlığım olduğu söylenemez.”

Güldüm.

“Bu yüzden gitmeden önce bir kez daha görüşmemizin doğru ve adil olacağını düşünüyorum.”

“Çok isterim ama ne zaman?”

“Davetten sonra uğramama ne dersin? Sadie Lee geceyarısına kadar bitmiş olacağını söylüyor. Cidden hoş bir şey planladım.”

Aklıma hemen annem ve babam geldi. Nedense beni yeni tanıştığım bir oğlanla, geceyarısı New York sokaklarına salmak fikrine sıcak bakacaklarını sanmıyordum.

“Ve endişelenme, otelden ayrılmayacağız,” dedi Noah aklımdan geçenleri okur gibi.

“Çok isterim.” Bunu öyle hızlı söylemiştim ki kelimeler birbirine karışmıştı. Battaniyeye daha sıkı sarındım ve Noah’nın kollarında olduğumu hayal ettim.

“O zaman yarın görüşürüz,” dedi Noah.

“Evet. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler, Penny.”

“İyi geceler, Noah.”

Telefonumu bırakırken derin bir nefes aldım. Sonra New York’un silüetine ve inanılmaz görünen aya baktım. Çok farklı hissediyordum. Sadece Noah’yla tanışmak ya da New York’ta olmakla ilgili değildi. Kendimi bildim bileli ilk kez hayatımın bana ait olduğunu ve kaderimi kendi ellerimde tuttuğumu hissediyordum. Artık sadece başkalarının yaptıklarına ve söylediklerine tepki vermekle yetinmiyordum. Noah gibi bir tetikleyici olayla, nihayet kendi senaryomu yazmaya başlamıştım.

★ Yirmi Beşinci Bölüm ★★

Ertesi sabah bir Noel sabahı duygusuyla uyandım. Sanki gözlerimi açmadan ve ne olduğunu hatırlamadan gerçekten harika bir şeyin olacağını biliyordum. Ve sonra birkaç saniye içinde her şeyi hatırladım. Noah... Noah'yı görecektim. Gözlerimi açtım ve bebeğin bana baktığını gördüm. Gece devrilmişti ve şimdi yastığın üstünde yüzü bana dönük yatıyordu.

Ona, "Günaydın," dedim çünkü bir bebekle bile konuşacak kadar heyecanlıydım. "İyi uyudun mu?"

Bebeğin, *hayır aslında hiç uyuyamadım çünkü gözlerim açık duracak şekilde yapıştırıldı. Senin gözlerin de böyle yapıştırılrsa uyuyabilir miydin acaba*, dediğini hayal ettim.

Pekâlâ, kalkmam gerekiyordu.

Duş aldım ve ıslak saçlarımı havluyla sardıktan sonra yatağıma oturup bilgisayarımı açtım. Blogumun yüklenmesini beklerken gerçekten gerildim. Ya okuyucularım son paylaşımımın saçma ve abartılı olduğunu düşündüyse? Ya olumsuz yorumlar aldıysam?

Ama boşuna endişelenmişim. Yorumlar hiç olmadığı kadar şirindi. Çoğunda minik kırmızı kalp simgeleri vardı ve Brooklyn Delikanlısı hakkında daha fazla detay istiyorlardı.

Tam Elliot'a bakmaya gidecekken, bir kısa mesaj geldi. İçimden *Lütfen, lütfen, lütfen, Noah'dan olsun*, diye yalvardım. Telefonumu alırken bebeğin yastığının üstünde oturttuğum yerden bana baktığını gördüm. Onun da, *ah, lütfecen*, dediğini hayal ettim. Derin bir nefes aldım ve sakin olmaya çalıştım ama mesajın Noah'dan geldiğini gördüğüm anda, kelebekler yine uçuşmaya başladı.

Rüyamda sana New York'u gezdirdiğimi ve gittiğimiz her yerin pastaya dönüştüğünü gördüm. Anlamı ne olabilir? N

Hemen cevap yazdım.

Sihirli Gizem Günü'nün lanetine uğramış olabilir misin? Ama kulağa müthiş geliyor. Empire State Binası'nın pastaya döndüğünü düşünsene!

Dışarıya baktın mı?

Hayır, neden? Ay yeşile mi döndü?

Pencereye gidip perdeyi açtım. Gökyüzünden kuş tüyünü andıran kar taneleri düşüyordu. Aşağıdaki binalar üstlerine beyaz krema serpiştirilmiş gibi görünüyordu.

Ah, vay canına, çok güzel.

Evet, işte şimdi Noel'e benzedi. Günün harika geçsin. Geceyarısı görüşürüz!

Senin de. Görüşürüz.

Noah'yı göreceğim için çok heyecandığımdan, tarihin en yavaş ve sıkıcı günü olacağını düşünsem de, düğün gerçekten eğlenceli geçiyordu. Davetliler gelmeye başladıkça salon gittikçe daha fazla *Downton Abbey*'ye benzemeye başladı. Erkekler siyah ve gri smokinleri ve arkaya yapıştırılmış saçlarıyla çok yakışıklıydı. Kadınlar da göz alıcıydı. Saten, dantel ve en ince işlemlerle donatılmış, yirmiler tarzı elbiselerin her biri birer sanat eseriydi. Lavanta, zümrüt ve mürdüm renklerinin en güzel ve en yumuşak tonlarındaydılar. Çocuklar bile kostümlüydü; fırfırlı elbiseleri ve boydan boya düğmeli çizmeleriyle porselen bebeklere benziyorlardı. Aşağıya doğru genişleyen, kolalı siyah bir elbise ve daha da kolalı beyaz önlükten oluşan hizmetkâr kostümüne bakarken onlara imrenmemem imkânsızdı.

Profesyonel fotoğrafçı sağdıçların ve davetlilerin fotoğraflarını çekerken, ben çok daha küçük bir fotoğraf makinesiyle ortalıkta dolaşıp doğaçlama pozlar yakalıyordum. Elbise detaylarından birkaç şirin yakın plan ve aralarında fısıldaşan, yaprak atmakla görevli iki kızın süper sevimli bir pozunu çektim. Sonra birinin gelinin gelmek üzere olduğunu haber vermesiyle davetliler yerle-

rine koşturdukları sırada, koridorun ucunda Cindy'nin gelmesini beklerken son derece gergin ve umutlu görünen Jim'in gerçekten romantik bir fotoğrafını yakaladım.

Sonunda yeminlerine İngiliz aksanı katmamaya karar vermelerine gerçekten çok memnun olmuşum. Yeminleri öylesine güzel ve içten yazılmıştı ki... Cindy'nin Jim'in beysbol izlemesinden yakınmayacağına ve Jim'in realite programlarını sevmeyi öğreneceğine söz vermesi gibi, gerçekten komik ve özel detaylar katmışlardı. Tören sona erdiğinde, ağlamaklı bir duygusallık abidesine dönüşmüştüm.

Davetiler düğün kahvaltısına geçerken, annem beni kenara çekti. Gözleri ıslıl ıslıl, ağzı kulaklarındaydı.

"Pen, ne olduğunu asla tahmin edemezsin! Temalı bir parti için teklif aldım. Burada, New York'ta."

"Ne? Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta." Annem gelin ve damadın masasına baktı. "Baş nedimeyi biliyorsun, hani şu kabarık saçlı, iri yarı hanımefendi?"

"Evet."

"Şey, yılbaşından bir gün önce otuzuncu doğum günüymüş ve benden Mods&Rockers" temalı bir parti organize etmemi istedi."

"Vay canına! Ama yarın eve uçuyoruz. Nasıl yapacaksın?" Annemin burada kalması ve Noel'i onsuz geçirme düşüncesi bir anda tadımı kaçırdı.

"Bir süre daha burada kalmamız için masraflarımızı karşılayacaklar. Noel ve yılbaşını New York'ta geçirmemiz için. Ve uçak

11 1960'ların başında, İngiltere'de gençler arasında yaygın iki alt kültürün çatışmasına verilen ad. Motorsiklet ve rock müzik sevip buna göre giyinen gençlere karşı, daha şık giyinen, scooter kullanan ve blues gibi müzik tarzlarını tercih eden gençlerin çatışması. (ç.n.)

biletlerimizin farkını da üstlenecekler. Bu adamlar ciddi anlamda zengin Pen, para onlar için mesele değil.”

Haberi sindirmeye çalışırken olduğum yere çakılıp kalmıştım. “Noel’de burada mı kalacağız.”

Annem başını salladı. “Evet, babanı aradım, onun için de uygunmuş.”

Heyecanlanmaya başladığım anda, beynim bunun mümkün olamayacağına ve gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna dair bir neden arayışına çıktı. “Ya Tom? Ve Elliot?”

“Elliot da kalabilir,” dedi annem gülümseyerek. “Yani umarım kalabilir. Ailesini aramam gerekecek. Ve Tom idare edebilir. Bu sabah bana Noel’i Melanie ve ailesiyle geçirip geçiremeyeceğini soran bir mesaj gönderdi.”

O kadar heyecanlanmıştım ki içimden yemek salonuna kadar tumba dansı yapmak geldi. Ama yapmadım çünkü takılıp düşme riskim çok yüksekti.

Noel’i ve yılbaşını New York’ta geçirecektim. Noah’yı görebilecektim. Hayatım daha iyi olamazdı.

Annem yanıldığımı göstermek ister gibi, “Ve Sadie Lee bizi Noel’i Brooklyn’deki evinde geçirmeye davet etti,” dedi. Hayır, hayatım trilyon kat daha iyi olabilirdi.

Akşamki davette Elliot ve babam da bize katıldılar. Elliot vintage takımı ve kravatıyla müthiş görünüyordu. Bir kez daha garson kılığıma bakıp iç geçirdim. Noah’yı görmek için seçeceğim kıyafet kesinlikle bu olmazdı. Kendimi çok rüküş hissediyordum ama en azından bir karakter gibiydim. Cindy ve Jim karı koca olarak ilk danslarına başlarken, etraflarına toplandık. Cindy yirmilere ait, uçuşan gelinliğiyle göz alıcı görünüyordu. Elbise aytaşı gibi, ışıkla renk değiştiren, ışıltılı, gümüş mavi satenden yapılmıştı. Orkestranın, *Unchained Melody*’nin ilk notalarını çalışını dinlerken, dün

Noah'ın aynı sahnede karanlıkta otururken ilk kez gördüğüm anı hatırladım ve tenim karıncalandı. Geceyarısına sadece üç saat kalmıştı. Duvardaki oymalı saate bakarken, kendimi iyiden iyiye Külkedisi gibi hissetmeye başladım. Tek fark benim geceyarısını korkuyla değil, sabırsızlıkla beklememdi.

Annem kulağıma, "Penny, sen neden üstünü değiştirmedin?" diye fısıldadı.

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun? Ne giyeceğim ki?"

Annem kaşlarını çatı. "Sana elbiseden bahsettiğimi sanıyordum. Bahsetmedim mi?"

Ona boş gözlerle baktım.

"Aman Tanrım! Çok meşgul olmalıyım. Tamamen unuttum." Annem koluma yapıştı. "Aşağıda, benim odamda senin için bir elbise var."

"Nasıl bir elbise?"

Gülümsedi. "Görürsün."

"İyi de temaya bağlı kalmam gerekiyor mu?"

"Kalacaksın zaten..." Odasının kartını bana uzatırken annemin gülümsemesi gittikçe gizemli bir hal alıyordu.

"Tamam o zaman."

Gitmek için döndüm ve aynı anda elinde bir tavuk buduyla bir masanın altına emekleyen küçük çiçekçi kızın fotoğrafını çektim.

Annemle babamın odasına girdiğim anda gülmeye başladım. Oda-
nın babama ait yansı komodininde duran spor dergisi ve duvara
yastı duran derli toplu valizi dışında neredeyse boştu. Annemin
tarafı ise kasırga geçmiş gibiydi. Bir kıyafet ve kozmetik kasırgası.
Kaosun arasından dikkatle ilerleyip yatağa yaklaştım.

Orada, örtülerin üstünde çok güzel bir kanto elbisesi duru-
yordu. Elbise zümrüt yeşili ipektendi ve alt ucu gümüş boncuklarla
süslü, güzel bir püskülle çevrelenmişti. Yanında aynı renkten bon-

cuk işlemeli bir saç bandı ve bir çift siyah Mary Jane ayakkabısı duruyordu. Gerçekten benim için olduğuna inanmak gücü ama askıdaki notta PENNY İÇİN yazıyordu.

Nefes alamayacak kadar heyecanlanmışım. Ama elbette eski dostum iç sesim devreye girmekte gecikmedi. *Ya üstüne olmazsa? Ya komik durursa?* Bununla birlikte, elbiseyi durduğu yerden alırken kimsenin üstünde komik durabileceğini hayal edemiyordum. Kolalı hizmetçi elbisemi çıkarıp elbiseyi başımdan geçirdim. Kumaş o kadar yumuşaktı ki tenime sürtünürken tüylerim diken diken oldu. Boy aynasında yansıمامı görünce yüksek sesle iç geçirdim. Elbise tam üstüme göreydi ve içinde tam anlamıyla bir yetişkin ve şey... ilginçti ama eski bir film yıldızı gibi görünüyordum. Ayakkabıları giyip aynaya baktım. Hizmetçi görüntüsü için saçlarımı topuz yapmışım ama topuz bu elbiseye yakışmazdı.

Saçlarımı açıp annemin tuvalet masasından bir fırça aldım. Durumu kontrol altına alınca, saçımı iki yandan ördüm ve başımı bir taç gibi saracak şekilde tepeye topladım. Sonra elbisenin saç bandını örgünün üstüne kondurdum. Son olarak annemin tuvalet masasına oturup biraz *göz kalemi* ve biraz daha rimel sürdüm. Hızlı bir pudralanmanın ardından biraz da parfüm sıktım ve işte, hazırıdım. Son bir kontrol için boy aynasına gittim.

Bir anda Ollie'yle buluşmak için hazırlandığım güne, o gün hissettiğim gerilim ve tereddüde döndüm. Şimdi ise aynada kendime bakarken sırtımdan duramıyordum. O günün sadece bir hafta geride kaldığına inanmak gücü. Üstünden koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Ve kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Çantamı aldım ve kapıya yürüdüm.

★ ★ Yirmi Altıncı Bölüm ★ ★

Düğün salonuna dönünce, annem, babam ve Elliot'ı salonun köşesinde bir masada otururken buldum.

“Hayatım!” dedi annem.

Babamın ağzı açık kaldı. “Sen çok...”

“Püskül-tastik olmuşsun!” dedi Elliot heyecanla.

“Teşekkürler!” Ben kendi etrafımda bir tur atınca, elbisenin ucundaki boncuklu püskül de açılarak etrafımda döndü. Sonra onlarla birlikte oturdum. “Çok teşekkürler, anne.”

“Küçük kızım büyüyor,” dedi babam hüzünle.

“Baba!” dedim utançtan kızarak.

“Pekâlâ, yine annemle babamı aramayı denemeliyim,” dedi Elliot. “Noel’de sizinle kalmama izin vermeleri için ne ver ne yok çaprazlayın.”

Annem ve ben derhal parmaklarımızı çaprazladık. Babamsa gözlerini şaşı yaptı.

Elliot gider gitmez annem, “Sadie Lee, Noah’nın seni görmeye geleceğini söyledi,” dedi.

Başımı evet der gibi salladım.

“Hımm, sanırım şu Noah’yla tanışsam iyi olacak,” dedi babam.

“Tanışacaksın,” dedi annem. “Noel’i birlikte geçireceğiz.”

Bunu annemden duymak bile, bir ilahi korosunun zihnimde çınlamasına yetmişti. Sonra çınlamanın telefonumdan geldiğini anladım. Mesaj Noah'dandı.

Partiden erken kaçma şansın var mı?
Normalde uzun vedaları sevmem ama
bu kez bir istisna yapacağım. (Bana tuhaf
şeyler yaptırdığını söylemiştim.) N

Ne kadar erken?

Şimdi mesela?

Burada mısın?!!

Evet, servis otoparkında. Tek sözün
yeterli, seninle mutfakta buluşuruz.

Annem ve babam dansa kalkıyordu.

“Arayan Noah'ydı,” dedim. “Gelmiş bile. Onu mutfakta görmemin sakıncası var mı?”

“Tabii ki hayır,” dedi annem.

Babam annemi dans pistine çekerken omzunun üstünden, “Onu buraya getir,” dedi. “Cindy ve Jim’in aldırmayacağına eminim.”

Usulca mutfağa süzıldüm ve Sadie Lee'yi devasa paslanmaz çelik tezgâhları silerken buldum. Yemeklerin hazırlanışına göz kulak olmak için gün boyu mutfağa tıklıldığı için, onu neredeyse hiç görmemiştim.

“Merhaba,” dedim.

“Merhaba, tatlı kız.” Sadie Lee ısıll ısıll bir gülümsemeyle bana döndü. Yanakları pembeleşmiş ve gri saçlarının birkaç tutamı topuzundan kurtulmuştu ama onun dışında çabasız bir şıklık içindeydi. Beni tepeden tırnağa süzdü. “Tanrım, enfes görünüyorsun.”

“Teşekkürler, gece elbisem.”

“Kesinlikle çok güzel. Dur sana bir bakayım.” Elbisenin boncuk işlemelerine yakından bakmak için yanıma geldi. “Büyükannemin evdeki bir fotoğrafına o kadar benziyorsun ki... Şu kantocu kızlardandı. Ah, Tanrım. Seni görünce Noah'nın gözleri yuvalarından fırlayacak.”

Noah'nın adı geçince hemen kızardım ve utandığımı hissettim. “Az önce mesaj çekip burada, otoparkta olduğunu haber verdi.”

Sadie Lee başını salladı ve manidar bir gülümsemeyle, “Biliyorum,” dedi. “Yukarı çıkıyor.”

“Bizi Noel'de evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Ah, tatlım, başımızın üstünde yeriniz var. Noel'de evin dolup taşmasına bayıhrım. Tıpkı...” Duraksadı. Noah'nın anne ve babasını düşünüyor olmalıydı.

Usulca, “Şeyi... kazayı duyunca çok üzıldüm,” dedim fazla ileri gitmediğimi umarak.

Sadie Lee bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Noah anlattı mı?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Senden çok etkilendi, biliyorsun.”

Ben de gülümsedim. “Ben de ondan gerçekten hoşlandım.”

Sadie Lee bana iyice yaklaştı ve daha duygulu bir sesle, “Konuşabileceği biriyle tanıştığı için çok seviniyorum,” dedi. “Noah şu aralar...”

“Hey, neler oluyor? Aman Tanrım!” Arkama dönünce Noah’yı iri iri açılmış gözlerle bana bakarken buldum.

“Sana ne demiştin?” Sadie Lee beni dürttü. “Gözleri yuvalarından fırladı bile.”

“Muhteşem görünüyorsun!” dedi Noah. Kapının yanına çivilenmiş gibiydi.

“Teşekkürler,” dedim mahcup bir tavırla. “Sen de öyle.”

Noah siyah, dar bir kot ve açık gri, kapüşonlu sweatshirt’ün üstüne eski, deri bir motosikletçi ceketini giymişti. Saçları yeni yıkanmış gibi, dünden daha parlak ve yumuşak görünüyordu ve gözleri çikolataya hatırladığımdan daha çok benziyordu. Gülümseyince ağzının her iki tarafında gamzeler belirdi. O kadar şirin görünüyordu ki ona sarılmak ile fotoğrafını çekmek arasında kararsız kaldım.

Noah hızla Sadie Lee’ye bakıp, “Hazır mı?” dedikten sonra tekrar bana döndü.

Sadie Lee, “Elbette,” dedi ve tezgâhın altından hasır bir piknik sepeti çıkardı.

Noah yapmacık bir kibarlıkla, “Acaba piknikte bana eşlik eder misiniz?” diye sordu.

“Piknik mi?”

“Hı-hı. Ama rastgele bir piknik değil,” dedi ıslıl ıslıl gözlerle.

“Öyle mi?” dedim oyununa ayak uydurarak.

“Hayır. Ay ışığında yapılacak bir piknikten bahsediyorum.”

Bir anda tadım kaçtı. Annemle babamın otelden ayrılmama izin vermesi imkânsızdı.

“Gizli bir terasta,” diye devam etti Noah. “Bu mutfağın tam arkasında.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Sadie Lee kıkırdamaya başladı.

“Onur duyarım,” dedim. Sadie Lee’ye baktım. “Annemlere nereye gittiğimi söyleyebilir misiniz? Düğündeler ve büyük olasılıkla dans pistinde kendilerini utanca boğmakla meşguller.”

“Elbette, tatlım.” Sadie Lee endişeli gözlerle Noah’ya baktı. “Ama bu elbiseyle orada donmaz mı?”

Noah başını salladı. “Endişelenme, büyükanne. Ben her şeyi hallettim.”

“Neden hiç şaşırmadım,” dedi Sadie Lee kıkırdayarak. “Pekâlâ, eğlenmenize bakın. Sakın onu çok uzun süre alıkoyma. Ailesinin, kaçırıldığını düşünmesini istemeyiz.”

Sadie Lee, Noah ile beni baş başa bırakarak düğün salonuna gitti.

“Eee?” dedi Noah sepetle yanıma gelerek.

“Eee?” dedim. Utandığım için yere bakma ihtiyacı duydum.

“Bir pikniğe bir kurgu karakter davet edebilecek olsaydın, kim olurdu?”

Hemen gülümsedim. Noah’nın rastgele soruları kesinlikle ortamı ısıtmada ustaydı “*Aynı Yıldızın Altında*’dan Augustus Waters’ı,” dedim. “Böylece onu hayata döndürebilirdim.”

“Harika bir cevap,” dedi Noah. “Bense *Alacakaranlık*’taki şu budala herifi çağırırdım. Öldürebilmek için.”

Gülerek Noah’ya baktım ve göz göze geldiğimiz anda içimde bir kıpırtı hissettim. Nefesimi kesecek kadar güçlü bir kıpırtı.

Noah gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. “Seni tekrar görmek çok güzel.”

“Rica ederim,” dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Şey, aslında biliyordum çünkü ben Tuhaf Anlar Tanrısı tarafından lanetlenmiş, Gerçekleşmek İçin Fırsat Kollayan Uluslararası Bir Utanç’tım.

“Rica ederim mi?”

“Hayır.”

“Rica etmez misin?” Noah başını yana yatırıp bana sırtıttı.

“Evet, her zaman. Ben sadece... öyle demek istemedim. Neden öyle dediğimi...” Yüzümden buram buram yayılan ısı yüzünden üçüncü derece yanığa uğramasın diye hafifçe döndüm. “Teşekkür ederim demek istemiştım.”

Noah yüksek sesle, “*Rica ederim!*” dedi ve ikimiz de kahkahaya boğulduk. “Haydi,” dedi ve beni dolap olduğunu sandığım bir kapıya çevirdi. Kapıdan ucu yangın çıkışına açılan dar bir geçide çıkılıyordu. “Bana buradan Sadie Lee bahsetti,” diye açıkladı. “Mutfak personeli sigara içmek için buraya geliyormuş.” Sıkılğan bir gülümsemeyle, “Bir piknik mekânı olarak kulağa hiç çekici gelmediğini biliyorum ama endişelenme, biz hoş bir hale sokarız. Ve o elbisenin üstünü örtmek hiç hoşuma gitmese de, zatürre olmanı istemem,” diye ekledi. Çantasından yumuşacık tüylü, kapüşonlu bir mont çıkardı.

Üstüme o kadar büyüktü ki neredeyse dizlerime iniyordu.

“Hımm.” Noah’nın kaşları çatıldı. “Nasıl sende bende durduğundan çok daha iyi durabiliyor?”

Ve böylece fitilini ateşlediği özgüvenim hızla büyüdü.

Noah yangın çıkışının kapısını açtı ve etrafı yüksek metal korkuluklarla çevrili, düz beton bir çatıya çıktık. Beni duvardaki bir girintiye götürdü ve kamyonetindeki kareli battaniyeyi yere serdi.

Oturmamı işaret ederek, “Önden siz buyurun, hanımefendi,” dedi.

Karşıma oturup sepeti açtı. Bir matara ve bir çift kupa çıkardı. Ardından iki tabak, ciddi anlamda şık çatal bıçaklar, folyoya sarılı çeşit çeşit paketler geldi. Açtığı paketlerden çıkan seçmece el yapımı kanepeleri, çikolata kaplı çilekleri ve tek kişilik pastaları ağzım sulanarak izledim. Son olarak iki mum ve bir kutu kibrit

çıkardı. “Sadie Lee’nin fikri olmalı,” dedi sırtarak. “Kadın iflah olmaz bir romantik.”

Mumları yaktı ve bir süre birbirimize sırtarak baktıktan sonra gözlerimizi kaçırdık.

“Havanın açık olacağını ummuştum,” dedi karanlık göğesini bakan. “Ayı yine görebiliriz diye.”

“Önemi yok. Böyle de mükemmel.”

Çok aşağıdan New York’un gürültüsünü duyabiliyordum ama o kadar yüksektydik ki sirenler ve kornalar neredeyse kuş sesi kadar yumuşak geliyordu.

“Düşünüyordum da...” dedi mataranın kapağını çevirirken. Mataranın ağzından yükselen buhar soğuk havaya karıştı. “Belki sen eve dönünce yazırsınız. Ve Skype’tan görüşürüz ve mesajlaşırsınız.” Bana baktı ve iç geçirdi. “Bak, Penny, keşke yarın eve dönmüyor olsaydın.”

Sırttım. Besbelli Sadie Lee ona kalacağımızdan bahsetmemişti. Belki de bu haberi vermeyi özellikle bana bırakmıştı.

“Bu kadar mutlu görünmene gerek yok,” dedi başını sallayarak.

“Değilim,” derken sırtışıma daha da büyüdü.

“Öyle mi? Az kalsın beni kandıracaktın.”

“Gideceğim için değil, *gitmeyeceğim* için mutluyum. En azından yarın değil. Annem yılbaşından bir gün önce, burada, New York’ta bir parti organizasyonu teklifi almış. Yeni yıla kadar kalıyoruz!”

Noah’ın ağzı açık kaldı. “Şaka yapıyorsun!”

“Hayır.”

Piknik sepetinin üstünden ona yaklaşmamı işaret etti. “Buraya gel.”

Dizlerimin üstünde doğrulup ona doğru kaydım. Yeterince yaklaşıncaya elimi tuttu. Heyecandan başımın döndüğünü hissettim.

“Ve en iyi kısmını duymak ister misin?” dedim.

“En iyi kısmı bu değil miydi?”

Başımı salladım. “Hayır, en iyi kısmı Sadie Lee’nin bizi Noel için size davet etmesi.”

Noah gülmeye başladı. “Evet, bu kesinlikle en iyi kısmı oldu.” Sonra bir anda yüzü ciddileşti. Bana bakınca midemde tuhaf bir kasılma hissettim. “Yani...” dedi.

Kalbim küt küt atarak, “Yani...” diye tekrarladım.

Burnunun yan tarafındaki minik mürekkep beneğini görebileceğim kadar yakındı. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve bu hareket, beni otomatik olarak ona yaklaştırdı. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim kalmıştı. *Beni öpecek! Beni öpecek mi? Ne yapmalıyım?* Her tür panik düşüncesini zihnimden uzak tutmak için gözlerimi kapadım. Sonra bir kuş tüyü hafıflığındeki dudaklarını dudaklarımda hissettim ve kendimi ona karşılık verirken buldum. Bir şekilde, mucize eseri, ne yapmam gerektiğini bilir gibiydim. Sonra elimi bıraktı ve güçlü kollarının beni sarıp kendine çektiğini hissettim. Öpüşmemiz yoğunluk kazandıkça sanki içim eriyor ve ona akıyordu.

Sonra telefonum çalmaya başladı. Noah bana sımsıkı sarılırken, telesekreterin devreye girmesine izin verdim.

“Sana tetikleyici olayım olduğunu söylemiştim,” dedi kısık sesle.

Başımı salladım ve birbirimizden ayrıldık ama bacaklarımızın hâlâ birbirine değdiğinin farkındaydım. Babamın Noah’yla ortadan kaybolmama delirmiş olmasından endişelenerek, “Telefonuma baksam iyi olacak,” dedim.

Ama cevapsız çağrı Elliot’tandı. Mesajını dinlemek için mesaj kutuma geçtim.

“Penny! Neredesin? Annen Beyaz Atlı Prens’le bir yerlere kaybolduğunu söylüyor. Lütfen lütfen lütfen bir an önce dönebilir misin? Onu da getir, Brady’lerin sorun etmeyeceğinden eminim. Bir felaket oldu. Aptal ebeveynlerim kalmama izin vermiyor. Beni

Noel için eve tek başıma dönmeye zorluyorlar, inanabiliyor musun?” Yüreğimin ağzıma geldiği kısacık bir sessizlik oldu. “Tabii eğer... Penny, sen de benimle eve döner misin?”

★ ★ Yirmi Yedinci Bölüm ★ ★

Şaşkınlığım ve dehşetim yüzüme yansımış olsa gerekti çünkü telefonu çantama koyduğum anda Noah'yı endişeyle bana bakarken buldum.

“Ne oldu?” dedi. “Az önce biri sana Noel Baba'nın aslında var olmadığını söylemiş gibisin. Ki Noel Baba var. Olmaması, yetişkinlerin eğlencemizi mahvetmek için uydurduğu gaddarca bir dedikodudan başka bir şey değil.”

Güldüm ama zoraki bir gülüştü. “Arkadaşım Elliot... Yarın eve dönmesi gerek,” dedim. “Ailesi kalmasına izin vermiyor. Noel'den önce evde olmasını istiyorlar.”

Noah iç geçirdi. “Çok kötü.”

İkimiz de arkamıza yaslandık. Noah matarayı aldı. “Tatlı çay?”

“Tatlı çay”ın ne olduğunu gerçekten bilmesem de başımı salladım. Elliot'ın sorusundan başka bir şey düşünemiyordum. Eve onunla döner miydim? İki arada kalmıştım. Elliot'ın eve tek başına uçması fikrinden nefret ediyordum, evet ama annemden, babamdan ve Noah'dan ayrılma fikrinden daha fazla nefret ediyordum.

Noah'nın uzattığı kupadan bir yudum aldım. Daha önce içtiğim hiçbir çaya benzemiyordu. Bir tür sıcak limonata gibi, limonlu ve şekerliydi.

“Çok hoş,” dedim.

“Sadie Lee’nin spesiyalitelerinden biri daha,” dedi. “Güney Carolina’da, büyükanneimin geldiği yerde, bu çayı bütün yaz buzla içерler. Bu onun New York kış versiyonu.”

Bir yudum daha alıp piknik havasına geri dönmeyi demedim ama olmuyordu. Elliot aklımdan çıkmıyordu. Noah’ya baktım. “Partiye dönsek olur mu? Elliot cidden stresli gibiydi. Benimle konuşması gerektiğini söylemiş.”

Noah’nın yüzüne yansıyan hayal kırıklığını görünce kendimi çok kötü hissettim. Ama Elliot’ı bekletemezdim ki. Hele dün bana o kadar bozulduktan sonra.

Noah başını salladı. “Elbette. Bak ne diyeceğim, sen git, onu gör. Ben de eve döneyim.”

“Hayır! Demek istediğim, sen de benimle gelemes misin? Gitmeni istemiyorum.”

Noah güldü. “Kimsenin düğününe davetsiz giremem. Hem zaten, seni yarın göreceğim.”

“Evet, ama Brady’lerin aldırmayacağından eminim. Çok tatlı bir çift. Onlara senin Sadie Lee’nin torunu olduğunu söylerim. Benim artı birim olduğunu.”

Noah kaşlarını kaldırdı ve bana sırtarak baktı “Artı birin ha?”

“Evet. Lütfen benimle gel.”

Noah başını iki yana salladı. “Dinle. Bu akşam buraya gelirken vedalaşacağımızı sanıyordum. Ama bir hafta daha buradasın. Bu yüzden sorun yok. Yarına kadar beklemek benim için sorun olmaz. Git, arkadaşınla zaman geçir. Benim ayakaltında olmama onun da ihtiyacı yok.”

“Ama sen ayakaltında olmayacaksın ki, sen...”

Noah parmağını dudağıma bastırdı. “Şişşt.”

“Ama piknik...”

“Bizde kaldığınız zaman her gün piknik yapabiliriz.” Sırttı.
“Git arkadaşını gör.”

İç geçirdim. “Tamam.”

“Ama önce...”

Noah beni kendine çekti ve başımı ellerinin arasına alıp saç-larımı okşayarak tekrar öptü.

“Vay canına,” dedi sonunda nefes almak için geri çekilince.

“Harika bir öpücük,” dedim çünkü bir oğlanı utanç verici bir şey söylemeden, hakkıyla öpmek gibi önemli bir şey yapmam elbette imkânsızdı.

“Evet,” dedi Noah gözlerinde muzip bir ışıltıyla. “Harika öpü-şüyorsun.”

Gülerek gözlerimi kaçırdım. Ve yüzümün kıpkırmızı olması umurumda olmadı. Noah’yla fark buydu. Gerçekleşmek İçin Fırsat Kollayan Uluslararası Bir Utanç olabilirdim ama önemi yoktu çünkü o aldırıyordu.

“Haydi,” dedi. “Seni içeri götürüyüm.”

Partiye döndüğümde, öpüşmenin etkisiyle dudaklarım hâlâ ka-rıncalanıyordu. Ama Elliot’ı gördüğüm anda bu etki bir anda kayboldu ve keyfim kaçtı. Masamızda tek başına otururken son derece kederli görünüyordu.

“Nerede kaldın?” dedi ben oturur oturmaz.

“Özür dilerim. Noah piknik yapmak istedi ve...”

“Piknik mi?”

“Evet, ama endişelenme, ben...”

Elliot, “O nerede peki?” diyerek sözümü kesti ve kapıya baktı.

“Eve gitti.”

“Ne? Neden? Bunu yapmak zorunda değildi. Sana onu buraya getirmeni söylemiştim.”

“Düğüne davetsiz girmek istemedi.”

“Ama sorun etmezlerdi ki. Sonuçta o ikram sorumlusunun torunu.”

“Biliyorum, ama... her neyse, ne oldu? Annen ve baban ne dedi?”

“Çıldırıldılar.” Elliot masaya baktı ve örtüyle oynamaya başladı. “Noel’de burada kalmamın imkânsız olduğunu söylediler. Üstünde çalıştıkları bir dava dosyasıymış gibi, biz buna onay vermedik, dediler. Noel’i ailece bir arada geçirmemiz için, burada sizinle kalmamdansa eve tek başıma uçmamı tercih ediyorlar. Ama...” Elliot dramatik bir etki yaratmak için duraksadı. “Sen de benimle dönersen, Noel’i bizim evde geçirmenden mutlu olacaklarını söylediler.”

“Ah, ben...”

“Aha, kayıp kızımız geri dönmüş!” dedi babam kendini yanımdaki sandalyeye bırakırken. Yüzü kıpkırmızı ve nefes nefeseydi. Belli ki yokluğumda ciddi bir baba dansı olayı yaşanmıştı.

Annem babamın yanına oturdu. O, babam kadar dağılmış görünmüyordu, ne de olsa tiyatro günleri sayesinde hâlâ müthiş bir dansçıydı. “Penny, Noah nerede?”

“Eve gitti,” dedim.

Annemin kaşları çatıldı. “Bu kadar erken mi? Neden bize katılmasını istemedin. Brady’lerin sorun etmeyeceğinden eminim. Ne de olsa Sadie Lee’nin torunu.”

Tanrım, bunu bir kez daha duyarsam! “Sorun yok. Elliot’ı görmem gerekti. Annesi ve babası hakkında...”

“Ah, evet.” Babam Elliot’a bakarak başını salladı. “Çok yazık. Noel sensiz aynı olmayacak.”

Elliot başını sallayarak iç geçirdi ve bana döndü. “Ne diyor-sun, Pen?”

“Bilmiyorum.” İlham arar gibi, kalabalık dans pistine baktım. Bu işten Elliot’ın duygularını incitmeden nasıl sıyrılabilirdim?

“Hangi konuda ne diyor?” dedi babam.

“Annem ve babam, Penny yarın benimle dönerse Noel’i bizimle geçirebileceğini söyledi.” Elliot umut dolu gözlerle babama baktı.

Anneme baktım. Kaşlarını kaldırdı. Gitmeme izin vermemesi için ona psişik bir ana-kız mesajı gönderebilmek için var gücümle odaklandım.

Annem, “Ah, bilmem ki...” diye başladı.

“Annemlerin hazır Noel yemeklerinin babanın destansı ziyafetleriyle aynı olmayacağım biliyorum,” dedi Elliot bana dönerek. “Ama zaten bu sene babanın destansı ziyafetlerinden biri olamayacak, değil mi? Otelin Noel yemeğini yiyeceksiniz.”

“Ama...” diyecek oldum.

“Noel’i otelde geçirmeyeceğiz,” dedi annem nazık bir sesle. “Sadie Lee’nin evinde kalacağız.”

Elliot’ın gözleri kocaman açıldı. “Sadie Lee’nin evinde mi?”

Annem, “Evet,” diye yanıtladı. “Düğünün yemeklerini yapan kadın... Bizi Noel’i evinde geçirmeye davet etti.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Elliot düz bir sesle.

“Ve Penny’nin de bizimle olmasını gerçekten istiyoruz,” dedi babam usulca.

“Evet, Noel’i Tom’suz geçirmek yeterince kötü olacak,” diye ekledi annem.

Büyük bir rahatlama duydum. Artık Elliot’a eve onunla gitmek istemediğimi söylemek zorunda değildim. Suçu annemle babama atabilirdim.

“Sorun değil, anlıyorum,” dedi Elliot alçak sesle.

“Sadece bir hafta kalacağız,” dedim.

“Sekiz gün,” dedi Elliot çabucak.

“Tamam, sekiz gün. Skype’den konuşabiliriz.”

Elliot, “Çok yoğun olmayacağından emin misin?” diye mırıldandı.

When A Man Loves a Woman çalmaya başlayınca babam, “Hey, bu bizim şarkımızı!” diye haykırdı. Ayağa fırladı ve anneme elini uzattı. “Hanımefendi, bu dansı bana lütfeder misiniz?”

“Ah, seve seve,” dedi annem, babamın elini tutarken.

Dans pistine doğru yürümelerini gülümseyerek seyrettim. Çok tuhaftı çünkü yakın zamana kadar aralarında sergiledikleri sevgi gösterileri karşısında onlar, beni üyeliğe asla almayacak özel bir Çiftler Kulübü’nün üyeleriymiş gibi hüzünlendirirdi. Ama şimdi onları seyretmek bana Noah’yı hatırlatıyor ve içimi ısıtıyordu.

“Sanırım ben gidip eşyalarımı toplayıp iyi olacak,” dedi Elliot beni transtan çıkararak.

Elliot’ın kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey, herhangi bir şey söylemek için yanıp tutuşarak, “Sana yardım edeyim,” dedim. “İstersen geceyarısı ziyafeti çekebiliriz. Piknik yiyeceklerinden bir paketim var.”

“İştahım yok,” dedi Elliot.

“Çikolata kaplı çilekler için bile mi?”

“Sana çikolata kaplı çilek mi getirdi?”

Elliot’ın içinde bulunduğu ruh halinde ne tür bir tepki vereceğinden emin olamadığım için, gergin bir tavırla başımı salladım.

“Cidden, bu çocuğun hiç defosu yok mu?”

Bundan hiç emin olmasam da, “Tonlarca olduğundan eminim,” dedim.

“Hımm. Tamam. O zaman, haydi gel.”

Elliot’ın keyfi ancak valizini topladıktan sonra yerine gelmeye başladı.

“Üzgünüm,” dedi kendini yatağına bırakarak. “Noel’i sizinle geçirmeyeceğim için çok bozuldum. Ama sanırım eve dönmem en iyisi olacak, burada kalırsam sadece fazlalık olacağım.”

“Hayır, olmayacaksın.” Yatakta yanına oturdum. “Bak, işin aslı şu ki Noah ve ben birbirimize on beş bin kilometre mesafede yaşıyoruz.”

“Aslında beş bin beş yüz.”

“Tamam, beş bin beş yüz ama yine de koca bir okyanustan fazla. Bu yüzden bu olay bizim dostluğumuzu etkileyemez. Bu... sadece... sadece...”

“Tatil aşkı mı?” diye sordu umutla.

“Evet, bir tatil aşkı.”

Ama Elliot sırtarak başımı sallarken, içime huzursuzluk çöktü. Onca yıllık arkadaşlığımızda ona ilk kez yalan söylemiştim.

★ ★ *Yirmi Sekizinci Bölüm* ★ ★

Bir keresinde, her rüyanın gizli bir anlamı olduğunu anlatan bir dergi makalesi okumuştum. Mesela bir tepeden yukarı koştuğunuzu görüyor ama zirveye asla ulaşamıyorsanız, hayatınızın bir alanında tıkanıp kalmışsınız demekmiş. Ya da dişlerinizin döküldüğünü görürseniz gerçekten güvensiz hissettiğiniz anlamına gelirmiş... yoksa bu hamile olduğunuzu mu gösteriyordu? Hatırlayamadım. Her neyse, rüyanızı analiz edip size gizli anlamını söyleyebilecek bir tür rüya doktoru olan insanlar var. Noel Arifesi'nde uyanınca, bir rüya doktoru olsa önceki geceki rüyamdan nasıl bir anlam çıkarırdı, diye merak ettim. Kısaca anlatmak gerekirse Megan ve Ollie'yle bir trenin içinde kısıp kalmıştım ve tren ne zaman bir istasyondan geçse, hoparlörden benimle ilgili utanç verici bir gerçek anons ediliyordu. Yani, "Bayanlar, Baylar, kısa süre içinde şuraya varacağız," demek yerine, "Bayanlar, Baylar, Penny Foster'ın bir defasında iç çamaşırını bütün dünyaya sergilediğini biliyor muydunuz?" diyordu. Bütün bu süre boyunca, Megan ve Ollie masanın diğer tarafında karşımda oturuyor ve gülmekten yerlere yatıyordu. Ve ne zaman masadan kalkmaya yeltensem beni zorla oturtuyorlardı. Sonra oturduğum sandalye bir pastaya dönüştü ve popom çikolatalı kremayla kaplandı.

Yatağında doğrulup başucu lambamı yaktım. Beni inciten olayları ve insanları tam unutmuşken, bir rüyanın onları tekrar canlandırmasından nefret ediyorum. Yanımdaki yastıktan porselen bebeğimi alıp sımsıkı sarıldım. Yine Megan ve Ollie'yi düşünüyör olmak çok acayıpti.

Bir anda insanlar videodan hâlâ bahsediyorlar mı diye Facebook ve YouTube'a bakma isteğiyle doldum. Sonra neyse ki kendime geldim. Bunu kendime neden yapacaktım ki? Özellikle de buraya geldikten sonra, her şeyi zihnimin arka tarafına itmek konusunda bu kadar iyi iç çıkarmışken. Odamda etrafa baktım ve bir sızı hissettim. Bu benim Waldorf Astoria'da geçireceğim son sabahımdı. Bunu söylemememin çok tuhaf kaçacağını biliyorum ama bu odaya çok bağlanmıştım. Burası hayatımın bir masala dönüştüğü yerdı. Burası başıma gelenleri kontrol edebileceğimi nihayet fark ettiğim yerdı. Anısını sonsuza dek saklayabilmek için birkaç fotoğraf çekmeye karar verdim.

Önce bebeğimin bir yastık yığının tepesinde oturduğu dağınık yatağımın fotoğrafını çektim. Sonra farklı açılardan odanın tamamının fotoğraflarını çektim. Son olarak, Noah'yla telefonda konuştuğum ve ayın turuncu renge döndüğü gecenin anısına, pencereden görünen manzaranın ve battaniyenin durduğu koltuğun fotoğrafını çektim. İşim bittiğinde, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Odama fotoğraf makinesinin objektifinden bakmak, yeniden odaklanmamı sağlamıştı sanki. Megan ve Ollie, oyun... Bütün olanlar geçmişte kalmıştı. Şimdiki zamana odaklanmalıydım. Ve şimdiki zaman New York ve Noah demekti.

Heyecanım gittikçe artarken, içim dans etme isteğiyle doldu. Kumandayı alıp televizyonu açtım. MTV'de peş peşe Noel şarkıları çalıyordu. *Santa Claus is Coming to Town* eşliğinde dans etmeye başladım. Rüyanın korkunç kalıntılarından tamamen silkinene

dek, durmadan dans ettim. Sonra kendimi yatağıma bıraktım ve bebeğıme sırttım.

Nefes nefese, “Mutlu Noeller,” diye fısıldadım.

Neyse ki sabah Elliot her zamanki neşeli haline dönmüştü.

Kahvaltı masasında bana, “Bir plan yaptım,” diye fısıldadı. “Batman’deki bilmececi Riddler’ın bile yüzünü kızartacak kadar adice bir plan.”

Pankeklerimin üstüne akçağaç şurubu dökerken, “Nedir?” diye sordum.

Gözleri parlayarak, “Adı, Kötü Kalpli Ebeveynlerimin Noel’ini Mahvetmenin On Yolu,” dedi. “İşim bittiğinde, burada sizinle kalmadığıma pişman olacaklar.”

Gülmeye başladım. “Ne yapacaksın?”

“Bir: Onlara okulu bırakmaya ve bir hippie komününe katılmaya karar verdiğimi söyleyeceğim. İki: Onlara şu andan itibaren sadece yeni hippie ismim Yağmur Suyu’nu kullanacağımı söyleyeceğim.”

Elliot kötülük planının onuncu maddesine vardığında (Onlara Amerikan Cehennem Meleklerinden Hank adında bir sevgilim olduğunu söyleyeceğim), ikimiz de gülmekten yerlerde yuvarlanıyorduk. Parti planlarını konuşmakla meşgul olan annem ve babam bize dik dik bakmaya başladılar.

“Bu kadar komik olan nedir?” dedi babam sırtarak.

“Ben bilmek istediğimden emin değilim,” dedi annem.

“İnanın bilmek istemezsiniz,” dedim Elliot’a sırtarak.

Kahvaltıdan sonra valizlerimizi otelin resepsiyonuna bırakıp Elliot’ı havaalanına götürdük.

Taksi terminale girerken, Elliot’a kaygıyla baktım. “Tek başına uçmak sorun olmayacak ya?”

Sırtarak başını salladı. “Aslında, sabırsızlanıyorum. Bana cidden gizemli bir hava katacağını düşünüyorum. Diğer yolcuların

akıllarından, *Tek başına seyahat eden bu genç adam da kim? Hikâyesi ne acaba?* diye geçireceklerini hayal edebiliyorum.”

Gülerek başımı salladım. “Evet, şey, rolüne uygun giyindiğin kesin.” Elliot en sevdiği, ince çizgili koyu gri vintage takım elbisesini, cilalı *brogue*’larını¹² giymiş ve köstekli bir saat ile New York Yankees şapkasını takmıştı. Baştan ayağa havalı görünmeyi bir şekilde başarıyordu.

Elliot bana sarıldı. “Seni özleyeceğim, Kalem-surat¹³.”

“Ben de seni özleyeceğim.”

“Tatil aşkının tadını çıkar.”

“Tamam, tamam.”

“Hayır, cidden.” Elliot geri çekilip yüzüme baktı. “Son zamanlarda yaşadıklarından sonra biraz eğlenmeyi hak ediyorsun.”

Gözlerimin yaşardığını hissettim. “Teşekkürler.”

“Ve geri döndüğün zaman *bütün* detayları duymak isteyeceğim.”

Gülerek başımı salladım. “Tamam.”

Sonra Elliot’ın uçağı anons edildi. Kapıdan geçmesini, gitmesinin hüznü ve olacakların heyecanının tuhaf bir karışımıyla izledim.

“İyi misin?” dedi babam beni kendine çekerek.

Başımı evet der gibi salladım.

“Sadie Lee’den bir mesaj aldım,” dedi annem. “Size bizim için brownie yaptığını ve ne zaman istersek gidebileceğimizi söylememi istiyor.”

Telefonumun titreştiğini hissettim ve Noah’dan yeni bir mesaj görünce kalbim yerinden çıkacaktı.

12 Burun kısmı delikli, bağcıklı ve kösele tabanlı erkek ayakkabısı. (ç.n)

13 *Pen-face*. Yazar, Penny isminin kısaltmasıyla kelime oyunu yapmış. (ç.n.)

Günaydın! Söylesene ağaç süslemede
becerikli misin?

Sırtarak hemen cevap yazdım.

Dünya markasıyım. Aslında üst üste üç
yıldır, geldiğim kasabanın Süs Asma
Şampiyonu'yum.

Sadece üç mü? Çok yazık! Sanırım
bununla idare etmemiz gerekecek. Bir an
önce buraya gel, Tetikleyici Olay. Bella ve
benim yardımına ihtiyacımız var.

Bella ismini görünce bir an beynim boşaldı ama sonra hatırladım;
Noah'nın bir kız kardeşi vardı.

Havaalanına giderken takside Elliot'ı neşelendirmeye odaklandığım için hiç kaygılanmamıştım ama valizlerimizi almak için otele dönmek bambaşka bir hikâyeydi. Waldorf'un önünde durduğumuzda taksiden inip Brooklyn'e kadar yürüme isteğiyle dolmuştum. Büyük lobide etrafa son bir kez bakmak için otele girerken, kendime toparlanmam gerektiğini söyledim. "Bunu yapabilirsin. Sen Güçlü Okyanus'sun." Ama süper kahraman adım, Elliot'ın yokluğunda aynı etkiyi yaratmamış gibiydi. Onu uçakta yalnız

otururken düşününce içim sızladı. Sonra Noah'nun bana bahsettiği egzersizi hatırladım.

Babam valizlerimizin yüklendiği tekerlekli bir arabayı iten komiyle yanıma gelirken, "Hazır mısın, Pen?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Taksiye döner dönmez, vücudumun en çok neresinde kaygı hissettiğimi gözümde canlandırmayı denedim. Her zamanki gibi, gerilim boğazımdaydı. Gözlerimi yumup ona bir renk ve biçim vermeye çalıştım. Gırtlığımı sıkkan kırmızı bir yumruk gördüm. İlk başta daha da kötü hissettim ve gözlerimi açmak istedim ama sonra kendimi derin bir nefes almaya ve orada olmasına izin vermeye zorladım. Hiçbir şey olmadı. Gırtlığımdaki gerilim hâlâ oradaydı, iyileştiği falan yoktu ama kötüleşmemiştii de. Derin bir nefes daha aldım. Kırmızı yumruk görüntüsüne, *her şey yolunda*, dedim. *Orada olmana aldır mıyorum*. Derin bir nefes daha aldım. Arka planda annemle babamın taksi şoförüyle sohbetini duyabiliyordum ama fazlasıyla odaklandığım için, ne dediklerini anlamıyordum. Bir kez daha gerginlik yumruğunu gözümde canlandırmayı denedim. Bu kez kırmızıdan çok pembeydi. Hatta biraz da küçülmüştü. Yumruğa bir kez daha, *her şey yolunda*, dedim. Vücudumun geri kalanı gevşemeye başladı. Şimdi gırtlığımda kocaman bir yumruk yerine sadece bir düğüm varmış gibi hissediyordum. Bir nefes daha aldım. Bu seferki daha kolay oldu. Kendi kendime, *her şey yolunda*, diye tekrarlamayı sürdürdüm. *Her şey yolunda*. Ben odaklanmayı sürdürürken, düğümün rengi kar beyazına dönene kadar açıldı ve sonunda tamamen kayboldu.

"Penny, köprüye bak," dedi annem beni dürterek.

Gözlerimi açınca, Brooklyn Köprüsü'ne çoktan vardığımızı ve ilk kemerin altından geçmek üzere olduğumuzu gördüm. Nehrin karşı tarafında, açık mavi göğün oluşturduğu fonda Brooklyn'in

üç boyutlu ve kahverengi silüeti yükseliyordu. Paniğim güneşin önünden süzülen bir bulut gibi, geçip gitmişti.

Brooklyn'e varınca, taksi iki yanına ağaçların ve evlerin sıralandığı bir sokağa saptı. Evlerin hepsi dört katlıydı ve kırmızı kum taşlarından inşa edilmişti. Sokağın ortasında bir evin önünde durduk. Birkaç dik basamakla parlak kırmızı renkli bir kapıya çıkılıyordu. Kapının ortasında çobanpüskülü ve ökse otundan yapılma bir Noel çelengi asılıydı ve merdivenlerin başında duran bir Noel baba heykeli bize sırtıyordu.

"Ah, çok hoş," dedi annem düşüncelerimi dile getirerek.

Ancak taksiden inerken aklıma korku veren düşünceler dolmuştu. *Ya Noah'yla anlaşılmazsak? Ya Noel'i birlikte geçirmek tuhaf olursa?* Ancak ben kendime daha fazla eziyet edemedim, kapı açıldı ve küçük bir kız dışarı fırladı. Koyu kahverengi, parlak saçları yüzünün iki yanından kusursuz buklelerle dökülüyordu. İri, kahverengi gözleriyle bize biraz mahcup baktı.

Gelmiş geçmiş en şirin New York aksanıyla, "Noel için mi geldiniz?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi babam.

Sadie Lee basamaklara çıktı. Elbisesinin üstüne una bulanmış bir önlük takmıştı. "Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!"

Arkasından Noah da çıktı ve gözlerimiz hemen buluştu. "Selam," dedi yumuşacık bir sesle.

"Selam," dedim. Sonra utancımı gizlemek için valizimle uğraşmaya başladım.

"Onu ben alayım," dedi Noah basamakları koşarak inerken. Babama ulaştınca durdu. "Merhaba, ben Noah," dedi elini uzatarak.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi babam Noah'nın elini sıkarak. "Adım Rob."

Rahat bir nefes aldım. Şimdilik her şey yolundaydı.

Noah'nın arkasında basamakları tırmanınca, Bella bana, "Sen Penny misin?" diye sordu.

"Evet, Ben Penny'yim. Ve sen de Bella olmalısın."

Başımı evet der gibi sallayıp mahcup bir tavırla gülümsedikten sonra Noah'ya döndü. "Haklıymışsın, Noah."

"Şişşt," dedi Noah hemen.

"Hangi konuda?" dedim.

"Deniz kızına benziyor," dedi Bella.

"Tanrım! Sır tutabileceğini söylediğini sanıyordum," dedi Noah bana göz kırparak.

Noah'nın evi insanın içini ısıtan bir Amerikan filminden fırlamış gibiydi. Hol, oturma odası büyüklüğündeydi. Geniş merdivenlerin yanında güzel ve büyük bir sarkaçlı saat duruyordu. Noah ve Sadie Lee bizi sol taraftaki kemerli bir kapıdan kocaman ama gerçekten sıcak bir mutfağa soktu. Çikolatalı brownie'lerin yoğun kokusunu içime çektim.

Sadie Lee anneme ve babama, "Misafir odamızda kalacaksınız," dedi. "Ve Penny, sen de Bella'yla kalabilirsin."

Bella boğuk bir sesle, "Ranzanın üst katını senin alman gerekecek," dedi. "Düşmekten korktuğum için üst katı sevmiyorum."

"Üst kat harika olur," dedim ona gülümseyerek.

Elimi tuttu. "Gelip görmek ister misin?"

"Ah, lütfen." Noah'ya baktım. Bana gülümsedi.

Bella, "Ah, evet!" diye çılgık attı ve elimi tutup beni çekistirmeye başladı. "Haydi, gidelim."

Bella'nın odası evin ikinci katındaydı. Beni sahanlıktan geçirip üstünde UZAYLILAR (VE DOMUZLAR) UZAK DURUN yazılı, el yapımı bir tabelanın asılı olduğu bir kapıya götürdü.

"Noah benim için yaptı," diye açıkladı. "Uzaylıları ve domuzları sevmem. Bu onların içeri girmesine engel oluyor."

“İyi fikir,” dedim gülümsememek için kendimi zor tutarak.

Bella’nın yatak odası büyük olasılıkla hayatımda gördüğüm en geniş çocuk odasıydı. Odanın bir duvarı, Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler’den, fil Dumbo’ya ve Kırmızı Başlıklı Kız’a kadar ünlü masal kahramanlarının bir tablosuyla kaplıydı.

“Ben doğunca babam benim için yapmış,” dedi baktığımı fark edince. “Ama babam şimdi cennette.”

“Bunun için gerçekten çok üzgünüm,” dedim önünde diz çökerek.

“Annem de,” dedi Bella aldırmaz bir tavırla. “Sanırım melek oldu.”

“Öyle olduğuna eminim,” dedi.

“Bu benim yatağım,” dedi Bella dönüp karşı duvardaki ranzayı işaret ederek. Ranzanın altı katının etrafı bir perdeyle çevriliydi.

“Harika bir yatak,” dedim samimiyetle. “Perdeye bayıldım.”

“Ben de bayılıyorum,” dedi Bella. “Bazen çadırmış gibi yapıyorum. Sesini sevdim.”

“Teşekkürler.”

“Prenses Kate gibi konuşuyorsun. Prenses Kate’i severim.”

Valizimi odanın köşesindeki bir boşluğa taşıdım ve bir sweat-shirt çıkarmak için açtım.

Bella eşyalarımın arasmda duran porselen bebeğe bakarak, “O bebek senin mi?” dedi.

“Evet, benim.”

“Harikaaa!” Bella yatağına koşup perdelerin arasından içeri daldı. Geri çıktığında kucığında güzel bir bez bebek vardı. “Bu Rosie,” dedi bebeği benimkinin yanına tutarak. “Arkadaş olabilirler mi?”

“Elbette, olabilirler.” Sweatshirt’ü başımdan geçirdim.

“Merhaba, ben Rosie,” dedi Bella tiz bir oyuncak bebek sesi takınarak. Bana dönüp, “Senin bebeğinin adı ne?” diye sordu.

“Ah, bir adı yok.”

“Adı yok mu?” Bella bana bebek türünün görüp göreceği en berbat suçlu işlemişim gibi kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

Kendimi bağışlatmak için, “Neden sen ona bir isim takmıyorsun?” dedim.

“Tamam, o zaman.” Bella bir an kaşlarını çattıktan sonra bebeğimi aldı. “Ben Prenses Sonbahar,” dedi gösterişli bir sesle. Bana, “Sonbahar, Noah’nın sana taktığı isim,” diye fısıldadı. “Ama sana söylememem gerekiyor. Noah’yı seviyor musun?” Başını yana yatırdı.

“Ah, şey, daha yeni tanıştık, bu yüzden...”

“Bence seni seviyor,” dedi sözümü keserek. “Dün gece senin için şarkı yazıyordu. Başka hiçbir kıza şarkı yazmaz. Büyükannem vurulmuş gibi davrandığını söyledi. Vurulmak insanın kalbine aşk duygusunun çarpması demekmiş. Büyükannem öyle dedi.”

Bu kez kendimi gülmekten alamadım. Ve güldükçe, durmam zorlaştı. Mutluluktan sarhoş gibiydim. Noah bana isim takmıştı. Benim için şarkı yazıyordu! Sadie Lee vurulduğunu söylemişti!

Artık Bella da buklelerini zıplatacak bir şiddette kıkırdıyordu.

Noah’nın sesiyle ikimiz de yerimizden zıpladık ve gülmeye devam ettik.

“Sakın ona söyleme,” diye fısıldı Bella kıkırtılarının arasında.

“Söylemem,” diye fısıldadım.

“Ağacı süslememe yardım edecek misiniz?”

Bella, “Evet, evet, evet!” diye haykırdı ve odadan dışarı fırladı.

“Pekâlâ, ikiniz bayağı sıkı fıkı görünüyorsunuz,” dedi Noah bana soran gözlerle bakarak.

Başımı evet der gibi sallayarak yanına gittim.

“Burada olmana çok seviniyorum,” dedi.

“Ben de,” dedim. Ve bir an beni öpeceğini sandım. Ama sonra Bella tekrar yanımıza koştu ve ikimizin de ellerine yapıştı.

“Haydi, uyusuklar!”

Noah sırtarak özür diler gibi omuz silkince, kalbime aşka çok yakın bir duygunun aktığını hissettim.

★ Yirmi Dokuzuncu Bölüm ★

Noel ağacı oturma odasının tavanı kadar yüksek ve içine yerleştirildiği cam girintisinin neredeyse tamamını kaplayacak kadar genişti. İğneleri kalın ve parlaktı ve odaya enfes bir çam kokusu yaymıştı. Annem ve babam, son dakika Noel alışverişi için dışarı çıkınca, Noah, Bella ve ben gördüğüm en güzel süslemelerle dolu eski bir sandığın başma geçip ağacı süslemeye başladık.

Görünüşe bakılırsa, her süsün başlı başına bir hikâyesi vardı. Biz süsleri ağaca asarken, Sadie Lee bir sallanan koltuğa oturup hikâyeleri tek tek anlattı. “Annem o Noel Baba’yı bana on altı yaşma bastığım sene almıştı... O kardan adam büyükbabanızı ve ona Stanley derdi... Şu ren geyiği bana Charleston’da kilisede verilmişti.”

Ve sonunda bütün süsler ağaçtaki yerini aldı.

“Şunları da unutmayın,” dedi Sadie Lee, Bella’ya bir kutu uzatarak.

Bella sevinçle, “Baston şekerler!” diye bağırdı.

Kutu yeşil, kırmızı ve beyaz çizgili şekerlerle doluydu.

Parlaktılar ve nane kokuyorlardı. Büyük bir özenle şekerleri ağacın dallarına asmaya başladık.

Bella birini ağzına atarken, “Mımm,” dedi.

“Hey, Miss Piggy!” dedi Noah sırtarak.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Bella. “Ağzıma düştü.”

Hepimiz gülmeye başladık ve Noah bana da bir baston şeker uzattı. Tadı Brighton kaya şekerine benziyordu.

“Meleğin zamanı geldi mi?” diye sordu Bella, Sadie Lee’ye.

“Geldi, tatlım.”

Noah sandıktan kırmızı pelür kâğıda sarılı bir şey çıkardı. Kâğıdı büyük bir dikkatle açınca, içinden sarı, dalgalı saçlı; fildişi rengi uzun bir elbise giydirilmiş çok güzel bir bebek çıktı. Sırtından altın rengi tülden yapılma iki kanat çıkıyordu. Noah bir sandalyeye çıkıp meleği ağacın tepesine yerleştirdi. Bella heyecanla el çırpmaya başladı.

“Işıkları açabilir miyim, büyükanne, lütfen?”

“Elbette açabilirsin, tatlım.”

Hepimiz Bella’nın ağacın arkasına geçmesini bekledik. “Mutlu Noeller!” diye haykırdı ve ağaç göz kırpan altın ışıklarla bir anda canlandı. O kadar güzeldi ki, ne diyeceğimi bilemedim.

Noah kolunu belime sardı ve kulağıma, “Mutlu Noeller,” diye fısıldadı.

Bunun hayatımın en güzel Noel’i olacağı düşüncesiyle ışıltayarak ona iyice sokuldum.

Hiç kimse için Noel hediyem olmadığını ancak öğleden sonra fark ettim. Noah alışverişe çıkmaya hevesli görünmediği için, Sadie Lee’yle birlikte yerel dükkânların olduğu bölgeye gittim. Annem için balkabağı kokulu bir mum ve banyo köpüğü, babam için bir Amerikan yemek kitabı, Bella’ya bir prenses kitabı ve bakmadığı bir ara Sadie Lee’ye oyulmuş ahşaptan çok güzel bir karıştırma seti aldım. Noah’nın hediyesi için bir müzik dükkânında şansımı denemeye karar verdim; bileğinde nota ölçeği dövmesi olan biri için en risksiz seçim bu olurdu. Ancak dükkâna adımımı attığım

anda, ne tür müzikten hoşlandığını bile bilmediğimi anladım. Bu bana onu ne kadar az tanıdığımı hatırlattı ve anlık bir panik yaşadım. Daha yeni tanıştığım biri için nasıl bu kadar güçlü duygular besleyebiliyordum? Hiç mantıklı değildi. Biraz sıkılarak Sadie Lee'ye baktım.

“Noah ne tür müzik sever?”

Sadie Lee bir kahkaha attı. “O çocuk hemen hemen her tür müziği sever. Şaka yapmıyorum. Bir tren düdüğünden bile melodi çıkarabilir. Ama isabetli bir atış yapmak istiyorsan, eski bir şeyi dene derim. Plak mesela. Plaklara bayılır.”

Dükkânın raflar dolusu plağın bulunduğu arka kısmına yürüdüm. Plakları karıştırıp kokuyu içime çekerken kendi kendime gülümsedim. Neredeyse kitap kokusu kadar güzeldi. Ama neredeyse. Sonunda sırf adından hoşlandığım için Big Bill Broonzy adlı birinin plağını seçtim. Parasını ödemek için plağı kasaya götürdüm.

Kasadaki adam kocaman bir sırtışla, “Enfes bir seçim, küçük hanım,” dedi.

Brooklyn’de bir ikinci el plak dükkânına gidip tamamen tesadüf eseri de olsa, “enfes bir seçim” yaptığım için kendimle gurur duyarak, “Teşekkürler,” dedim.

Adamın gülümsemesi daha da büyüdü. “Aksanınız çok şirin. Nerelisiniz?”

“İngiltere.”

“Haydi canım!” Adam elimi tutup heyecanla sıktı. “İşte bu, günümü aydınlattı.”

Kırışmış rastalarına ve boynundaki zincirden sarkan gümüş kafatasına baktım. Çok ilginç görünüyordu.

“Siz?.. Şey... Bir fotoğrafınızı çekmemin sakıncası olur mu?”

Adam hemen sırtıttı. “Ne demek, elbette, küçük hanım. Nasıl poz vermemi istersiniz?” Hemen göğsünü şişirdi.

“Olduğunuz gibi, plağa bakarken harika olur,” dedim.

Adam tekrar aynı pozu takınunca fotoğrafı çektim. “Teşekkürler.”

“Sorun değil.” Tezgâhın üstündeki yığından bana bir kartvizit uzattı. “İngiltere’ye döndüğünüz zaman, ince Daniels’la tanıştığınızı anlatırsınız.”

Etrafıma yeni kazanılmış bir özgüven saçarak, “Anlatacağım,” dedim. Artık sürekli hata yapan, aptal bir liseli kız değildim. Brooklyn’de plak dükkânlarında enfes seçimler yapan, Slim Daniels gibi adı olan insanların fotoğraflarını çeken biriydim. Hiçbir şey... arkaya doğru adım atarken bir standı az kalsın devirecek olmam bile mutluluğumu bozamazdı.

Sadie Lee ve ben eve döndüğümüzde, annem oturma odasında Bella’yla kapsamlı bir prensesçilik oyunu oynuyordu. Babam ve Noah ise mutfakta ertesi günün Noel yemeği için sebzeleri hazırlamakla meşguldü. İçeri girdiğimizde gülmekten gözleri yaşarmıştı. Bu iyiydi; hem de çok iyi.

“Bu akşam yemeği için hafif bir şeyler hazırlarım diye düşündüm,” dedi Sadie Lee önlüğünü takarken. “Yarınki ziyafetten önce abartıya kaçmak istemeyiz.”

“İyi bir plan,” dedi babam. “Yardım edebileceğim bir şey olursa, söylemen yeterli.”

“Çok iyi olur,” dedi Sadie Lee. “Tavuklu Sezar salata yapmayı düşünüyordum.”

“Spesiyalitelerimden biridir,” dedi babam gururla.

“Öyledir,” dedim. “Sabırsızlanıyorum.”

“Ah, hayır,” dedi Sadie Lee bana dönerek. “Korkarım sen bizimle yemeyeceksin.”

“Aynen öyle,” dedi Noah.

“Ne?” Bakışlarım Sadie Lee, babam ve Noah arasında dolaştı. Hepsi bir sırrı paylaşır gibi sırtıyordu. “Neden sizinle yemiyor muşum?”

“Büyük günden önce iştahını kapatmanı istemiyoruz,” dedi Noah.

“Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca oruç tutmanın en iyi olacağım düşündük,” dedi babam.

“Ne?”

Noah kahkahayla gülmeye başladı. “Strese kapılmana gerek yok. Pikniğin ikinci raundunu yapacağımız için, akşam yemeği yemeyeceksin.”

Sadie Lee ona, “Her şey hazır mı?” diye sordu.

Noah başını sallayarak elimi tuttu. “Benimle gelmeyi lütfeder-seniz, size piknik sepetinize kadar eşlik etmekten gurur duyarım.”

Hepsine bakarak güldüm. “Aman Tanrım, çok fenasınız!”

Noah’nm peşinden hole çıktım ve evin bodrum katına giden basamakları indim.

Bodrum katı, gerçekten rahat havasıyla evdeki oturma odamıza benziyordu. Üstü yastıklar ve kanepelerle kaplı iki büyük kanepeler ve duvarda büyük boy bir televizyon vardı. Sehpaların üstünde parlak renklerdeki iki lava lambası odaya turuncu bir ışık saçıyordu. Evin altında boydan boya uzanan bodrum katı, bizim oturma odamızdan çok daha büyüktü. Köşede bir bilardo masası seçer gibi oldum. Kanepelerin önüne, yere serili kare battaniyenin üstü en inanılmaz piknik yiyecekleriyle donatılmıştı.

“Harika görünüyor,” dedim Noah’ya dönerek.

“Şey, dünden sonra bütün imkânları zorlamam gerektiğine karar verdim,” dedi sırtarak.

Battaniyenin üstüne yan yana oturduk.

“Arkadaşın eve sapasağlam dönmüş mü?”

Birden, oraya geldiğimden beri telefonuma bakmaya gerek bile duymadığımı fark ettim. Elliot inmiş olmalıydı. Üst katta çantamda duran telefonumu gidip almayı düşündüm ama pikniğimizi

ikinci kez kesintiye uğratmayı gerçekten istemiyordum. Hele Noah bunca zahmete girmişken...

“Evet, sanırım.”

“İyi.” Noah bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce, bir an televizyona baktı. “Düşünüyordum da...”

“Evet.”

“Annem ve babam sağken Noel Arifesi’nde bir geleneğimiz vardı. O geleneği seninle sürdürmek isterim.”

“Elbette. Nedir?”

“Birlikte *Şahane Hayat* filmini izlerdik.”

Şahane Hayat, bana göre bütün zamanların en iyi filmlerinden biri olduğu için bir an bile duraksamadım. “Bayılırım!”

Böylece Noah filmi açtı ve birlikte yere oturup önümüzde bir piknik sofrasıyla kanepeye yaslandık.

Siyah-beyaz filmleri oldum olası çok severim. Siyah-beyaz fotoğraflar gibi, çok daha etkileyici ve dramatik gelirler. Noah bana omuzlarımız birbirine değecek kadar sokuldu. Halimden daha fazla hoşnut olmamın mümkün olacağını sanmıyordum.

Ve bu, filmin sonunda James Stewart köprünün üstünde durup koruyucu meleşine ölmek istemediğini, tekrar yaşamak, karısını ve çocuklarını görmek istediğini haykırana dek böyle sürdü. Birden Noah’nın benden uzaklaştığını hissettim. Dönüp ona baktım. Televizyon ekranının titreşen ışığında, ağlamış gibi yanaklarının gözyaşı dökmüş gibi ıslak olduğunu fark ettim.

“Noah? İyi misin?”

Elinin tersiyle aceleyle yüzünü sildi. “Evet, tabii ki. Sanırım gözüme bir şey kaçtı.”

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeyerek kıpırdamadan oturdum. Sonra bu filmin Noah için ne büyük bir anlam taşıdığı kafama dank etti.

Ona doğru döndüm. “Yoksa... anneni ve babanı mı düşünüyorsun?”

Noah bir an kıpırdamadı ama sonra başını öne eğerek salladı. “Tanrım, bir kızı nasıl etkileyeceğini iyi biliyorsun, Noah,” diye mırıldandı. “Yanında ağlamaya başlaman yeterli.”

Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Sonra başını kaldırdı ve bana yarım bir gülümsemeyle baktı. Ama göz göze geldiğimiz anda, gözlerini yine kaçırdı. Utanmıştı. Ona sarılmak istedim ama bunu isteyeceğinden emin değildim.

Kollarına dokunarak, “Sorun yok,” dedim. “Gerçekten.”

“İyi gelir sandım,” dedi başını kaldırmadan. “Tekrar izlemek hoş olur sandım...”

“İlk seyredişin mi? Yani o zamandan...”

Başıyla onayladı. Onu teselli etmek istiyor ama doğru sözcükleri bulamıyordum. Başına gelenler o kadar korkunç ve o kadar ağırdı ki hiçbir sözün ona iyi geleceğini sanmıyordum.

Noah iç geçirdi. “Gerçekten çok aptalca bir fikirdi.”

“Hayır, değildi. Bence çok hoş bir fikirdi.”

“Öyle mi? Neden?”

“Çünkü bu annenle babanı hatırlamanın ve onları canlı tutmanın bir yolu.”

Ekranada James Stewart her şeye ve herkese, “Mutlu Noeller!” diye haykırarak karların arasında koşuyordu.

“Bu kısmında annem hep bebek gibi ağlamaya başlardı,” dedi hüznü bir gülüşle. “Ve babam gözyaşlarını öperek dindirirdi.”

Hiç düşünmeden dizlerimin üstünde doğruldum ve Noah’nın yüzünü öpmeye başladım. Dudaklarımda gözyaşlarının tuzunu hissettim.

Ona sımsıkı sarılarak, “Her şey yolunda,” diye fısıldadım. “Her şey yolunda.”

★ ★ Otuzuncu Bölüm ★ ★

“Penny! Penny! Gelmiş!”

Bella’nın sesiyle yatağımda hızla doğruldum ve zifırî karanlıkta görebilmek için gözlerimi ovuşturdum. Birden bir el fenerinin cılız ışığı yüzümde parlayınca, gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

“Gelmiş” dedi Bella bir kez daha. El fenerinin ışığı üstümden çekilince, yatağımın ayakucundaki merdivenlerin tepesinden bana bakan minik yüzünü gördüm.

“Kim gelmiş?”

“Noel Baba, tabii ki.”

“Ah.” Yatağıma geri yatıp tavana sırttım.

“Uyan,” dedi Bella. “Bize neler getirdiğine bakmalısınız.”

“Tamam, geliyorum.” Saate bakmak için yastığımın altındaki telefonuma uzandım. Beş buçuktu! Yeni bir kısa mesajımın olduğunu görünce, rahat bir nefes aldım. Dün gece telefonuma döndüğümde Elliot bana dönüş yolculuğu ve annesi ile babasından ne kadar nefret ettiği hakkında üç mesaj çekmişti. Ona çok geç cevap verdiğim için çok üzülmuştum. Ama mesaj kutumu açınca, mesajın Ollie’den geldiğini gördüm.

Mutlu Noeller, Penny! Umarım New
York'ta harika zaman geçiriyorsundur.
Döndüğünde seni görmek için
sabırsızlanıyorum. Ollie xx

Ne? Ollie bana neden mesaj göndermişti? Ve neden beni görmek için sabırsızlanıyordu? Sonra kumsaldaki fotoğraf çekimini hatırladım. Büyük olasılıkla, onun için birkaç profil fotoğrafı çekmemi istiyordu, hepsi bu. Her neyse, diye düşünüp telefonu tekrar yastığının altına koydum.

“Haydi ama, tembel şey!” Bella’nın ranzanın alt katından seslenirken yatağını dürttüğünü hissettim.

“Tamam, tamam.”

Merdiveni indim ve perdenin arasından Bella’nın yatağına baktım. Bağdaş kurup oturmuş ve el fenerini önündeki iki çoraba çevirmişti. Çorapların içindeki gizemli yumruları gördüğüm anda, o eski ve bildik heyecanı hissettim. Sanırım insan ne kadar büyüse de Noel Baba’yı geride bırakamıyordu.

Ben yatağının ucuna ilişirken Bella, “Bu yıl bir şey alacağımı sanmıyordum,” dedi.

“Ne? Neden?”

“Çünkü okulda gerçekten kötü bir şey yaptım,” diye fısıldadı. “Noel Baba’nın gördüğünü sanıyordum ama galiba görmemiş.”

“Ah, şey, Noel Baba’nın arada sırada kötü olmana aldırma-yacağından eminim. Her zaman iyi olmak çok zor.”

Bella içimi onu oracıkta ve derhal evlat edinme isteğiyle dolduran trajik bir iç çekişle, “Bir de bana sor!” dedi.

Çoraplarımızı boşalttıktan sonra benimki rengârenk şekerler, tatlı kokulu banyo köpükleri ve güzel bir cam meleklerle doluydu Bella'yı tekrar uyumaya ikna etmeyi başardım. Bir şekilde kabul etti. Ama karanlıkta yatarken zihnim uykuya dalamayacak kadar hızlı çalışmaya başladı. Ollie'nin mesajı beni tedirgin etmişti ve Elliot'ın mesajıma cevap vermemesinden kaygılanmıştım. İngiltere'de öğle saatleriydi ve Elliot'ın henüz bana mutlu Noeller dileyen bir mesaj göndermemiş olması gerçekten tuhaftı. Ona cevap vermekte geciktiğim için bana bozulmadığını umdum.

Noah annesi ve babası konusunda hüznünlendiği için özür dileyip durmuştu. Sonunda ona tanışmamızdan sadece bir saat sonra yanında salya sümük ağladığımı ve ödeşmiş olduğumuzu hatırlatmak zorunda kaldım. Ama aslında, hepsi o kadar değildi. Birinin yanında ağlamanız ve ona en kırılgan yanınızı göstermeniz ona gerçekten güvendiğinizi gösterir. Çok tuhaftı çünkü henüz Noah'yı çok fazla tanımasam da, içten içe onu kendimi bildim bileli tanıyormuşum gibi hissediyordum. İnsanların ruh eşlerini bulmaktan kastettikleri bu olabilir miydi?

Ani bir blog yazma isteğiyle doldum. Ranzamdan aşağı inip valizime gittim ve bilgisayarımı çıkardım. Bella yatağında, Noel Baba'nın ona getirdiği yeni ayıya sımsıkı sarılmış halde, derin uykudaydı. Özenle üstünü örttükten sonra bilgisayarımı kendi yatağıma çıkarıp bloguma bağlandım.

25 Aralık

Ruh Eşlerine İnanır Mısınız?

Selam, millet!

Mutlu Noeller!

Umarım her nerede ve kiminleyseniz, harika bir Noel geçiriyorsunuzdur.

Aranızda Brooklyn Delikanlısı hakkında daha fazla şey yazmamı isteyenler oldu. Ayrıca tavsiyenize ihtiyacım var. Bu yüzden, başlıyorum...

Her zaman ruh eşi fikrinin... bir yerlerde özellikle sizin için yaratılmış birinin olması fikrinin kulağa harika ve romantik geldiğini düşünmüşümdür ama benim başıma gelebileceğini asla hayal etmezdim.

Demek istediğim, gezegendeki yedi milyar insan arasında benim için doğru kişinin var olduğunu hayal edebilirdim ama bendeki şansla Amazon yağmur ormanlarının ortasında ya da Etiyopya'da bir çölde yaşaması ve yollarımızın hiç kesişmemesi çok mümkündü.

Ama sonra Brooklyn Delikanlısı'yla tanıştım.

Ve çok tuhaf bir şey oldu.

Onu sadece birkaç gündür tanıyor olmama rağmen, pek çok açıdan ki bunlar önemli açılar, onu kendimi bildim bileli tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yine de en sevdiği grubu ya da en çok neli dondurma sevdiğini hâlâ bilmiyorum ama ona her şeyi anlatabileceğime inanıyorum.

Yanında ağlayabileceğimi, ona zayıf yanımı gösterebileceğimi ve benim de onu yargılamayacağımı biliyorum ki bu onu daha fazla sevmemi sağlıyor.

Hissettiklerimi anlatmak çok zor. Sanırım bunu ifade etmenin en iyi yolu, onunlayken, öbür yarımı bulmuşum gibi hissettiğimi söylemek.

Külkedisi ve Beyaz Atlı Prens gibi.

Ya da Barbie ve Ken. *(Hımm, bunun çok iyi bir örnek olduğundan emin değilim ama siz ne demek istediğimi anlamışsınızdır.)*

Aranızda söylediklerimle bağ kurabilen var mı?

Aranızda böyle hisseden oldu mu?

Sizce ruh eşim olabilir mi?

Benim için yaratılmış insanla tanışacak kadar şanslı olabilir miyim? Üstelik onu bulmak için bir yağmur ormanında ya da çölde yollara düşmek zorunda kalmadan?

Lütfen aşağıdaki yorum kısmında düşüncelerinizi bana yazın.

Kucak dolusu sevgiler.

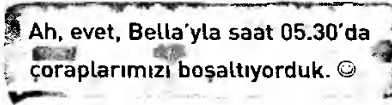
Çevrimiçi Kız, çevrimdışı olur mucks

Not: Anlamayan varsa diye söylüyorum, hâlâ burada, New York'tayım! Yılbaşı gününe kadar kalabileceğiz. Üstelik Brooklyn Delikanlısı'nın evinde kalıyoruz. Masallar gerçek olabiliyormuş ☺

☆☆ Otuz Birinci Bölüm ☆☆

Blogumu yayımladıktan sonra, tam uykuya dalacakken kısa mesaj sinyaliyle uyandım. El yordamıyla telefonu bulmaya çalışırken, aklıma ilk gelen Elliot oldu. Ama mesaj Noah'dandı.

Noel Baba gelmiş mi?

Tanrım! Bensiz açtığınıza inanamıyorum!
Mutfakta buluşalım.

Noah'nın ruh ikizim olduğuna dair kanıtlar

1. Yanında ağlayabiliyorum.
2. Yanımda ağlayabiliyor.

3. Onu her görüşümde bir parçamız daha yerine oturuyor gibi hissediyorum.
4. Uyumlu gibiyiz. (*Perdeler gibi ama çok daha romantliğini düşünün.*)
5. Sabah ilk iş mutfakta buluşmamızı teklif ettiğinde sıfır makyaj ve yataktan çıkma saçlarla nasıl görüneceğim konusunda endişelenmiyorum. Kar leoparı desenli tulumumu üstüme geçirip aşağı iniyorum.

Mutfakta Sadie ve babam güçlerini birleştirip enfes kokular saçmakla meşguldü. Noah üstünde bir beysbol forması ve eşofman altıyla, köşedeki yuvarlak cam masanın başında oturuyordu. Beni görür görmez yüzünde ekstra gamzeli bir gülümseme belirdi ve yanındaki sandalyeyi arkaya çekti.

Ben otururken, “Mutlu Noeller, Penny!” dedi. “Kıyafetin çok şirin.”

“Teşekkürler. Kar leoparının iyi bir Noel kılığı olacağını düşündüm.” Güldüm. “Mutlu Noeller.”

Babam ve Sadie kocaman ocaktan bana dönerken aynı anda, “Penny!” dediler. “Mutlu Noeller!”

Bugün bir Noel filmi olsaydı, bu sabah filmin süper mutlu anların yaşandığı ve fonda *Jingle Bells*’in çaldığı sahnesi olurdu: Kahvaltı masasının etrafında gülüp konuşan ve çoraptaki hediyelerimizi karşılaştıran biz; arka bahçede Bella için bir kar prensesi yapan Noah ve ben; babamın kar topu savaşı için bize katılması; annem ile benim, Sadie Lee’nin bir milyon Brüksel lahanasını soymasına yardım edişimiz... Her şeyin mükemmel olmasının önündeki tek engel Elliot’tan hâlâ haber almamamdı. Onu aramayı denediğimde telesekreter devreye girmişti ve tam dört mesaj bırakmışım. New York saatiyle öğleden sonra ikiye ve bu Londra’da akşama denkti. Neden koca günü bana Mutlu Noeller dilemeden geçirmişti ki?

Noah'yla birlikte akşam yemeği masasını hazırlarken, telefonumu on bininci kez kontrol ettim.

Noah, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Sadece bugün Elliot'tan haber alamadığım için biraz endişeliyim." Telefonumu tekrar cebime koydum ve peçeteleri yerleştirmeye devam ettim.

"Belki de sadece iyi vakit geçiriyordur?"

Güldüm. "Onun annesi ve babasıyla imkânsız. Elliot her zaman anne ve babasının eğlenceyi sadece yedi harfli bir kelime olarak düşündüklerini söyler."

Noah masanın ortasına Noel Baba biçiminde bir tuzluk ve biberlik koydu. "Birazdan mesaj göndereceğime eminim."

Bir anda buraya geldiğimden beri Noah'yı bir kez bile cep telefonuyla uğraşırken görmediğimi fark ettim. "Sen neden telefonuna hiç bakmıyorsun?" diye sorduğum anda fazla meraklı olduğum için kendime kızdım.

"Noel boyunca detokstayım," dedi sırtarak.

Ona soran gözlerle baktım.

"İnternet ve cep telefonu detoksu. Sen de bir ara denemelisin. İnsanı özgürleştiriyor."

Kaşlarımı çattım. Cehennemden Çıkma Tek Boynuzlu At Desenli İç Çamaşırı videosu tecrübem çok can sıkıcı ve yaralayıcı olsa da internetsiz ya da telefonsuz bir hayat düşünemiyordum.

"Haydi, sana meydan okuyorum," dedi Noah. "Cep telefonundan uzaklaş."

Güldüm. "Tamam, ama kasalarım seğirir ya da tuhaf içe kapanma semptomları sergilemeye başlarsam, hemen geri dönerim."

"Tamam." Noah'nın yüzü bir anda ciddileşti. "Bazen internetten gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun?"

Peçete katlamayı bırakıp ona baktım. "Neden?"

İç geçirdi. "Çünkü fazla..."

“Tamam mısınız?” Annem elinde bir kadeh şarapla odaya girdi. Saçları omuzlarına dökülüyor, yüzü ışıldıyordu. Onu böyle gevşemiş görmek çok güzeldi.

“Sayılır,” dedi Noah.

“Yol açın, yol açın, hindi geliyor.” Babam gümüş bir tepside devasa bir kızarmış hindiyle içeri girdi.

Telefonumu kapadım ve masaya oturdum.

Akşam yemeği o kadar lezzetliydi ki içimizden birinin her, “Mımmmm!” deyişinde bağış yapmaya karar verdik; küfür kutusunun bir tür yemekli versiyonu gibi. Tatlımızı bitirdiğimizde –dördünü birden– tam yirmi yedi dolar toplamıştık.

Bella, “Hediye zamanı! Hediye zamanı!” diye haykırarak masadan zıpladı.

Bizse birbirimize kaşlarımızı kaldırarak baktık.

Noah sandalyesine iyice gömülerek, “Ben kıpırdayabileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Sanki midemde bir yiyecek kayası var.”

“Benim de,” dedi babam. Anneme baktı. “Beni sırtında taşıman gerekebilir, hayatım.”

Annem güldü. “Hiç şansın yok.”

Sonunda hepimiz masadan kalkmayı ve Bella’nın ağacın altındaki hediyeleri ayıklamakla meşgul olduğu oturma odasına sendeleyerek de olsa ulaşmayı başardık.

Bella bana ağırbaşlı bir tavırla, “Senden daha çok hediyem var,” dedi. “Ama sorun değil çünkü ben bir çocuğum ve geçen gün haberlerde Noel’in çocuklar için olduğunu söylediler, değil mi büyükanne?”

Sadie Lee güldü. “Evet, öyle, hayatım.”

“Ve gerçekten hoşuma gitmeyen bir hediye alırsam, sana veririm, tamam mı?” Elimi sımsıkı tuttu.

“Çok tatlısın,” dedim ciddi bir tavırla. “Ama sorun yok, gerçekten üzülmiyorum.”

Bella sırtıttı ve zıplayarak kendi hediye yığının başına döndü.

Noah ve ben hediye değiş tokuşumuzu en sona bıraktık. Plâğın paketini açmasını beklerken, içime kurt düştü. *Ya nefret ederse? Ya tamamen yanlış bir şey almışsam? Ya Slim Daniels yanıldıysa ve hiç de “enfes bir seçim” değilse?* Ancak Noah’nın plâğı paketten çıkarırkenki gülümsemesinden iyi bir seçim yaptığımı düşündüm.

“Nereden bildin?” dedi kocaman açılmış gözlerle. “Bu adamın müziğini çok severim ve bu albümü yıllardır istiyorum.” Soran gözlerle Sadie Lee’ye baktı.

“Ben söylemedim,” dedi Sadie Lee gülümseyerek.

Noah’yla birbirimize baktık ve ben içimden, “Ona Noel için en doğru hediyeyi bulmak” maddesini ruh ikizi kanıt listeme ekledim.

Noah plâğı çıkarıp kokladıktan sonra bana kâğıttan çok bandı olan bir paket uzattı. “Bantlar için özür dilerim,” diye mırıldandı. “Hediye paketlemek iyi olduğum konulardan biri değil.”

Kâğıtta bir yırtık açmaya çalışarak, “Sorun değil,” dedim ama çok fazla bant olduğu için imkânsızdı. “Şey, bıçağı olan var mı?”

Sonunda bir şişe açacağıının sivri ucunun yardımıyla paketin içine ulaşmayı başardım. İçinden New York’un eski siyah beyaz fotoğraflarının olduğu, çok güzel, ciltli bir kitap çıktı.

“Fotoğrafçılıkla ilgilendiğin için düşündüm ki...” Gözlerindeki umut dolu bakıştan beğenmemi gerçekten istediği anlaşılıyordu. “Modern fotoğrafçılığı tercih ediyorsan, geri götürüp değiştirebilirim. Ben...”

“Hayır, bu mükemmel. Siyah beyaz fotoğraflar favorimdir; tarihin minik anlarının sonsuza dek dondurduklarına inanırım.”

Birbirimize bakarken, yine o yakınlığı ve birbirimizi çok eskiden tanıdığımızı hissettim. Noah’yı öpmek için müthiş bir istek duydum. Bir de etrafımız ailemizle sarınlı olmasaydı...

Noah aklımdan geçenleri okumuş gibi ayağa kalktı. “Kola ister misin?”

En azından ben öyle dediğini sandım. Onu öpme ihtiyacıyla altüst olduğum için, doğru dürüst duyamamıştım. Başımı sallayıp peşinden gittim. Neyse ki diğerleri kendilerini hediyelerine kaptırdıkları için bizi fark etmediler.

Koridora çıkınca Noah sarkaçlı saatin yanında durdu. Devasa sarkaç küt küt atan kalbimle eş zamanlı vurur gibiydi.

“Penny, ben...” diye söze başladı. Gözlerimin içine baktı ve ben bu kez utanıp gözlerimi kaçırmadım.

Bir kez daha, “Penny,” deyip yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Ve sonra öpüştük. Bana bütün vücudum ve koca dünya yıldız tozuna dönmüş gibi geldi.

☆☆ Otuz İkinci Bölüm ☆☆

Noel'in geri kalanı boyunca Noah ve ben gizli öpüşmeler için hiçbir fırsatı kaçırmadık. Yeni bir oyun icat etmiş gibiydik; saklamba-cın öpüşmeli versiyonu. Ranzama tırmandığımda mutluluktan sarhoştum. Bu gelmiş geçmiş en harika Noel'imdi. Şey dışında... Telefonuma son bir kez daha baktım. Elliot'tan hâlâ mesaj yoktu.

Ertesi sabah kapının usulca tıklamasına uyandım. Ranzanın merdivenini sessizce indim. Bella ranzanın alt katında Rosie ile Prenses Sonbahar'ın arasında yatıyordu. Bukleleri yastığa bir hale gibi saçılmıştı. Kayarcasma yürüdüm ve kapıyı açtım.

Noah koridorda durmuş, sırtıyordu. "Giyin. Dışarı çıkıyoruz," diye fısıldadı.

"Ne? Ama... Saat kaç?"

"Yediye geliyor."

"Sabahın yedisi mi?"

"Evet, sabahın yedisi! Seni sıcak tutacak bir şeyler giy. Fotoğraf makineni de al. Mutfakta buluşuruz."

Telaşla bir kot pantolon, bir çift bot ve en yumuşak kazağımı giyip mutfığa indim. Noah tezgâhın başında çantasına iki matara yerleştirmekle meşguldü. Taze kavrulmuş kahvenin güzel kokusu mutfığı kaplamıştı.

“Pekâlâ, haydi yola koyulalım,” dedi beni gördüğü anda.

“Nereye?”

“Bu sabah New York’un gerçekten uyuduğu tek sabah,” dedi Noah mutfak masasına bir not bırakırken. *Yürüyüşe çıktık. Birazdan döneriz. N&P.* “Sana görülmesi gereken yerleri göstermek için en uygun zaman olacağını düşündüm.” Elimi tuttu. “Yaşadığım yer hakkında daha çok şey bilmeni istiyorum,” dedi alçak sesle. “Ayrıca araya tonlarca insan girmeden biraz fotoğraf çekmek istersin diye düşündüm.”

Gülümsedim. “Teşekkürler.”

Dışarıda bizi mükemmel bir sabah bekliyordu. Taze yağan kar ve beraberinde getirdiği o tuhaf, boğuk sessizlik her yeri kaplamıştı. Noah bana eski okulunu, en sevdiği kafeyi ve annesinin onu her cumartesi harçlıklarını çizgi romanlara ve şekere harcamaya götürdüğü dükkânı gösterdi. Sonra beni semt parkına götürdü. Uzakta köpeğini gezdiren bir adam dışında bizden başka kimse, karda bizimkilerden başka ayak izi yoktu. Noah salıncaklardan birine oturdu. Bakışları uzaklara dalmış gibiydi.

“Babam bana salıncakla yeterince yükseğe çıkarsak uzaya fırlamanın mümkün olduğunu söylerdi,” dedi usulca. “Ben de ona inanırdım.” Güldü. “Tanrım, uzaya fırlamak için canım çikana kadar sallanırdım.” Bana baktı. “Neden ebeveynlerimizin her söylediğine inanırsınız?”

Yanımdaki salıncığa oturdum. “Onları sevdiğimiz için olabilir mi? İnanmak istediğimiz için? Ben küçükken annem geceleri ben uyurken oyuncaklarımın canlandığını söyledi. Sabahları uyanınca çadırımı kontrol eder hepsini bıraktığımdan farklı konumda bulurdum.”

“Çadırını mı?”

Güldüm. “Evet. Eskiden yatağımın ayakucunda battaniyeden yapılma bir çadırım vardı. En sevdiğim oyun yerimdi. Kendimi

rahat ve güvende hissetmemi sağlardı. Sanırım annem geceleri gizlice çadıra girip oyuncakların yerini değiştiriyordu. Sanırım anne ve babalarımızın böyle şeyler söylemesi iyi bir şey. Hayata sihir katıyor.”

Noah başıyla onayladı. “Sanırım öyle. Ama söyledikleri gerçekleştirmeyince...” Sustu. Alnı kırıkmıştı.

“O zaman inanacak başka sihirli şeyler bulmalıyız.”

Noah bana baktı ve gülümsedi. “Evet, bu hoşuma gitti.” Salıncağını yana doğru kaydırıp benimkinin yanında durdu. “Sana inanıyorum, Penny,” dedi gözlerime bakarak.

“Ben de sana inanıyorum.”

Bir an birbirimize baktık. Sonra salıncağını eski yerine itti.

“Haydi,” diye seslendi. “Bakalım, ne kadar yükseğe çıkabileceğiz.”

Uzaya ulaşabildiğimiz söylenemez ama parkın üstünden Noah’nın evinin çatısını görebilecek kadar yükseğe çıkabildik.

Sonunda yere döndüğümüzde ikimizin de yanakları al al olmuştu ve kıkırdıyorduk.

Noah bir tahterevalliye koşup üstüne çıktı. “Kalenin kralı benim!” diye bağırdı. O kadar mutlu ve şirin görünüyordu ki vakit kaybetmeden makineme uzandım.

“Bir fotoğrafını çekmeliyim,” diye seslendim. “Çok komik görünüyorsun.”

“Himm, aslında tam olarak komik olmayı hedeflediğimi söyleyemem,” dedi Noah kaşlarını çatarak.

“Öyle mi?” dedim fotoğrafım çekerken. “Tam olarak neyi hedefliyordun?”

“Ah, bilmem.” Tahterevalliden aşağı atladı. “Düşünceli? Gizemli?” Gelip tam karşıma dikildi. “Senin... öpmek isteyeceğin türde biri mesela?”

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki göğüs kafesimin titreştiğini hissedebiliyordum.

“Ah, kesinlikle bu saydıklarının hepsisin,” dedim usulca.

Noah bana baktı. “Gerçekten mi?”

Başımı eğdim. “Evet.”

Boğuk kar sessizliği bizi bir battaniye gibi sardı. Noah saçımı yüzümden çekip beni öpmek için eğilirken, koca gezegende bizden başka kimse kalmamış gibiydi.

Elliot’tan ancak öğleden sonra bir mesaj geldi. Gördüğüm anda tadım tuzum kaçtı.

Mutlu Noeller. Umarım iyi geçmiştir.

Ekrana bakakalmıştım. Bu kadarcık mıydı? Ünlem işaretlerinin, duygu simgelerinin ve öpücüklerin eksikliği aklıma hemen ciddi bir sorun olduğu düşüncesini soktu. Onu aramalıyım. Diğerleri *Oz Büyücüsü*’nü izlerken sessizce Bella’nın odasına gidip yatağıma tırmandım. Neyse ki bu kez açtı.

“Elliot, sorun nedir?”

“Ne demek sorun nedir?”

“Mesajın fazla donuktu.”

“Şey, Noel’i cehennemden kaçmış ebeveynlerle geçirseydin, sen de biraz donuk hissederdin.”

Bana değil, anne ve babasına sıkılmış olması ihtimali içime su serpti. “Neden beni geri aramadın? Ya da mesaj çekmedin?”

Uzun bir sessizlik oldu. Hattın kopmuş olabileceğini düşün-dürecek kadar uzun...

Elliot en sonunda, “Araya girmek istemedim,” diye mırıldandı.

“Neyin arasına?”

Bir sessizlik daha oldu.

“Bana sadece bir tatil aşkı olduğunu söylemiştin.”

Sessizliğe gömülme sırası bendeydi.

“O... Ben... Bu... Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Blogundan gayet iyi bildiğin anlaşıyor.”

“Hayır, hiçbir şey bildiğim yok. Zaten bloga bu yüzden yazdım.

Çünkü emin değilim; kafam karışık.”

“Bu yüzden benimle değil, binlerce yabancıyla konuşmayı tercih ediyorsun.”

“Hayır! Sadece... sen burada değilsin.”

“Hayır, değilim.”

“Ah, El, lütfen.”

“Bak, bunu döndüğünde konuşuruz, olur mu?”

“Olur. O zaman haftaya görüşürüz.”

“Evet, haftaya görüşürüz.”

Telefonu kaparken gözlerim yaşlarla doldu. Neden, neden, neden, her şey yolunda gidemiyordu? Bir yanda gerçekten müthiş bir şey olurken, diğer yanda berbat bir şey olmak zorunda mıydı? Elliot’la hiç ters düşmemiş, ters düşmenin yakınından bile geçmemiştik. Şimdi onu kaybettiğimi hissediyor, üstelik nedenini bile bilmiyordum. Birden aklıma korkunç bir düşünce süzüldü. *Ya eve döndüğüm zaman artık arkadaşım olmak istemezse?* Noah’dan kilometrelerce uzakta olacaktım ve en yakın arkadaşım olmaya-caktı. Kimsem olmayacaktı. Yastığıma sarılıp ağlamaya başladım.

Küçük cırtlak bir ses, “Üzülme,” diyerek yerimden sıçramama neden oldu. Dönünce, Prenses Sonbahar’ı ayakucumdaki merdivenin üstünden bana bakarken buldum. Bella bebeğin arkasında belirdi ve ranzama çıktı. “Üzüldüğün zaman, seni üzen şeyi kovalamak için üç mutlu şey düşün,” dedi Prenses Sonbahar’ı yanına

dayarken. “Bir defasında annem ve babam için üzülünce, Noah bana öyle demişti.”

Yüzümdeki yaşları kurularak, “Bu harika bir fikir,” dedim.

“Haydi, yap o zaman,” dedi gözlerini bana dikerek.

“Ne?”

“Seni mutlu eden üç şey ne?”

“Sen,” dedim hemen. “Sen beni çok mutlu ediyorsun.”

Bella’nın yüzünde güller açtı. “Tamam, bu bir. Başka?”

“Burada, bu evde olmak.”

Başını salladı. “Ya üç numara?”

Yanaklarını kızarak “Noah,” diye mırıldandım.

“Sen de onu mutlu ediyorsun.”

Ona baktım. “Gerçekten mi?”

“Ah, evet. Geçen hafta gerçekten huysuzdu ama seninle tanıştığından beri yine hep gülüyor.”

“Ah, iyi.” Ona Noah’nın neden huysuz olduğunu sormak istiyordum ama yakışksız kaçacaktı.

“Sen beni de mutlu ediyorsun,” dedi Bella utangaç bir tavırla.

“Ah, teşekkürler.”

“Ve Prenses Sonbahar’ı da mutlu ediyorsun, değil mi, Prenses Sonbahar?”

Bella bebeği alıp sallayarak, “Ah, evet,” dedi hafif cırtlak küçük kız sesiyle. “Beni çok mutlu ediyor. Bir isim bile takmasa da.”

Bella’ya bakıp güldüm. Her şey yoluna girecekti. Elliot’la sorunumu eve döndüğüm zaman hallederdim ama şimdi Noah’yla ve Bella’yla ve Prenses Sonbahar’la geçireceğim zamanın tadını çıkarmalıydım.

31 Aralık

Mesele Yer Değil, İnsanlar

Bir gün ailemle günlük bir gezi sırasında kendimizi Cow Roast'ta bulduk ve destansı adına rağmen, orada bir dizi ev, bir pub (ki kapalıydı), bir benzin istasyonu dışında pek bir şey yoktu ve babam bize harika bir öğüt vermişti. Bir yerin neye benzediğinin değil, o yeri birlikte gördüğünüz insanların önemli olduğunu söylemişti. O insanlar maceraya hazırsa, her yer eğlenceli olabilirdi. Biz o gün yakındaki bir ormanda saklambaç oynayarak ve bizi çay ve kurabiye için evine davet eden yaşlı bir kadınla tanışarak Cow Roast'u eğlenceli bir yere dönüştürmüştük.

New York, dünyanın sıkıcı olmaya en uzak yerlerinden biri olsa da onu Brooklyn Delikanlısı'yla birlikte gezmek, daha da heyecan verici kılıyor. Ve işin en tuhaf yanı, burada geçirdiğim bir hafta boyunca, tek bir turistik mekâna gitmedim. Brooklyn Delikanlısı beni en sevdiği gizli noktalara götürüyor. Önceki gün New Jersey'de bir kumsala gittik ve kış havası yüzünden ıssız olmasına rağmen, sihirliydi. Kuma adlarımızı yazdık, mataralarımızdan sıcak çikolata içtik ve geniş yürüyüş yolunun harika fotoğ-

Çevrimiçi Kız

raflarını çektim. Ve arabayla gidiş-dönüş yolculuğunu tek bir panik atak geçirmeden atlatabildim.

Bir başka akşam, Brookiyn Delikanlısı çok hoş bir fotoğraf sergisi olduğunu duyduğu için, Framed adında bir sanat galerisini ziyaret ettik. Serginin teması umuttu ve fotoğrafçıların her biri umudu farklı bir açıdan yorumlamıştı. En sevdiğim fotoğraf yüzünü bir oyuncakçı vitrinine bastırmış küçük bir kızinki oldu. Ama serginin en iyi yanı Brooklyn Delikanlısı'yla birlikte gitmekti çünkü galeri sahibiyle arkadaştı ve sergiyi gece diğer insanlara kapatıldıktan sonra gezdik. *(Bu benim için iki kat iyi oldu çünkü yerdeki bir halata takılıp tökezlediğimi başka hiç kimse görmedi. Meğer halat Yılan adlı bir modern sanat eserinin parçasıymış. Şahsen, adının "Sağlık & Güvenlik Riski" olarak değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum.)*

Babam kesinlikle haklı. Asıl önemli olan bir yeri kiminle gördüğünüz. Brooklyn Delikanlısı bana New York'un tek başıma asla bulamayacağım özel ve kişisel bir yanını gösteriyor.

Ya siz, millet?

Yanınızdaki insanların bir yeri gerçekten eğlenceli ve heyecan verici kıldığı oldu mu?

Hepinize süper eğlenceli insanlarla süper eğlenceli bir yılbaşı akşamı diliyorum.

Çevrimiçi Kız, çevrimdışı olur mucks

★ ★ Otuz Üçüncü Bölüm ★ ★

Eskiden insanlar zamandan insan gibi bahsedermiş. Ona Zaman Baba derlermiş. Elliot'a göre, Zaman Baba sürekli yanında bir kum saati taşıyan, uzun, beyaz sakallı, yaşlı bir adamdı. Ben ayrıca ciddi anlamda acımasız bir espri anlayışı olduğuna hükmetmiştim. Bir düşünsenize; başınıza korkunç bir şey geldiği zaman, mesela bir cebir sınavında esir olduğunuzda, dolgu yaptırırken ya da sahnede yere kapaklanıp iç çamaşırınızı dünya âleme sergilerken– zaman geçmek bilmez ve her saniyesi bir saat gibi gelir. Ama başınıza müthiş bir şey geldiğinde, mesela ilk kez âşık olduğunuzda zaman su gibi akar ve siz göz açıp kapayana kadar koca bir hafta geçmiş olur.

Yılbaşı sabahıydı. Ertesi gün yola çıkacaktık ve ben âşık olduğumu düşündüğüm adamdan ayrı düşecektim. Noel'den bu yana Noah'nın ruh ikizim olduğuna dair kanıt listem gittikçe uzamıştı. Gerçi blogumda bu konuda yeni bir paylaşımda bulunmamıştım; Elliot'ı tekrar üzmem imkânsızdı. Ama kafamda listeye şu maddeleri eklemiştim.

1. İkimiz de sonunda ters köşeye yatıran kitaplar okumayı seviriz.

2. Beni tek başıma asla bulamayacağım özel yerlere götürüyor.
3. Brighton'a gelirse onu tam olarak nereye götüreceğimi biliyorum.
4. Fotoğraflarımı seviyor ve bir galeride sergileyebileceğimi düşünüyor.
5. Bunu söylediği zaman kendimi yetenekli, özgüvenli ve güçlü hissetmemi sağlıyor.
6. Selfie'lerden o da nefret ediyor.
7. İkimiz de çıtır fıstık ezmesine bayılıyoruz.
8. Bana, "İkimiz de çıtır fıstık ezmesine bayılıyoruz," gibi şeyler söyletiyor!

Ve yarın ondan ayrılıp ondan koca bir okyanus uzağa, yapmacık sözde arkadaşlarımın ve benimle neredeyse hiç konuşmayan en yakın arkadaşımın yanına uçacaktım. Ranzamda uzanmış, tavana bakarken içimin üzüntüden boşaldığını hissediyordum.

Daha fazla dayanamayarak yataktan kalktım ve aşağı indim. Koridordan geçerken, mutfaktan Sadie Lee'nin sesini duydum.

"Sence ona söylemen gerekmez mi?"

"Hayır!" Noah'nın ısrarcı sesi taş kesilmeme neden oldu. "Her şeyi mahvetmek istemiyorum. O kadar iyi gidiyor ki..."

"Günaydın Penny!" Yerimden sıçradım ve arkama dönünce, basamakların en tepesindeki babamı gördüm. Ah!!! Mutfakta bir sandalyenin yere sürtündüğünü duydum ve sonra Noah kapı girişinde göründü.

"Hey, Penny. Hey, Rob. Pankek ister misiniz?"

"Hiç kaçır mı?" dedi babam merdiveni koşar adım inerken.

Kendimi zorlayarak Noah'ya gülümsedim ama onunla mutfığa girerken, aklım kulak misafiri olduklarımdaydı. Neden bahsed-

yorlardı ki? Sadie Lee'nin "o" dediği ben miydim ve eğer öyleyse, Noah'nın bana neyi söylemesi gerektiğini düşünüyordu?

Bu soru, ertesi sabah yola çıkacak olmanın gittikçe artan gerilimine gerilim katarak gün boyu zihnimi kurcaladı. Tatsız valiz toplama işine koyulunca, her şeyi aklımdan geçirip Noah'nın benden bir şey saklıyor olabileceğine dair ipuçları aramaya başladım. Evinde geçirdiğim süre boyunca tek bir arkadaşını bile görmemişim. Kimseden haber almışa da benzemiyordu ama zaten cep telefonu detoksundaydı. Mola senesinde tam olarak ne yaptığından da emin değildim. Şehir merkezinde bir dükkânda yarı zamanlı çalıştığından bahsetmişti ama geçmiş zamanda. İç geçirerek valizimin üstüne oturdum. İşte yine aynı şeyi yapıyordum. Olumlu şeylere odaklanmak yerine olumsuzları düşünüyordum. Noah beni sanat galerisine götürmüştü. Beni oradaki arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Saklayacak bir şeyi olsa bunu yapmazdı. Sadie Lee'nin benden bahsettiğinden bile emin değildim. İşin ash, New York'ta sadece birkaç saatim kalmıştı. Ve o saatleri aptalca korkularıyla mahvedemezdim.

Öğleden sonra Amerikan Monopoly oynamak için hep birlikte –bebekleriyle oynamak için masanın altında oturan Bella dışında– mutfak masasının etrafına yerleştik.

"Bu akşam Times Meydanı için sabırsızlanıyor musun, Pen?" diye sordu babam paraları dağıtırken. Monopoly oynarken kasa her zaman babam olurdu. Ayrıca her zaman o kazanırdı. Bu iki gerçeğin birbiriyle alakasız olduğundan tam olarak emin değildim.

"Evet," dedim ama işin aslı sabırsızlandığım falan yoktu. Yeni yıla Times Meydanı'nda girecektik ama saat geceyarısını vurduğu anda Noah'yla tanıştığım yıldan, ondan ayrılacağım yıla geçecekti. İçim şiddetli bir ağlama isteğiyle doldu ve kendimi tutmak için Amerikan Monopoly tahtasındaki farkları incelemeye başladım. İnsanın kalbi kırılırken, istasyonlara "demiryolu" denmesi ger

çeğine odaklanması güçtü. Noah masanın altından elimi tuttu. Ona bakıp gülümsedim.

Dudaklarını kıpırdatarak, “İyi misin?” dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

Bella masanın altından melodik bir şekilde, “El ele tutuştunuzu görüyorum,” dedi.

Noah’yla birbirimize bakıp güldük.

“Baksana, ne düşünüyorum,” dedi Noah, Sadie Lee’ye. “Neden sen onlarla birlikte Times Meydanı’na giderken ben evde kalıp Bella’ya bebek bakıcılığı yapmıyorum?”

“Benim bebek bakıcısına ihtiyacım yok!” diye bağırdı Bella. “Ben bebek değilim!”

“Tamam, ben de Bella’ya büyük kız bakıcılığı yaparım,” dedi Noah. “Dışarıda bir akşamı hak ediyorsun, büyükanne.”

Sadie Lee ona baktı. Ben ona baktım. Neden birlikte geçireceğimiz son akşamda bebek bakıcılığı yapmayı teklif ediyordu?

“Ya Penny ne olacak?” dedi Sadie Lee.

Evet, ben ne olacağım, diye haykırmak istedim.

“Şey, belki Penny de benimle bebek bakıcılığı yapmak ister diye düşündüm.” Noah umut dolu gözlerle bana bakıyordu.

Derhal sııttım. Son gecemi Noah’yla evde geçirme fikri, Times Meydanı’nda kalabalığın arasında kaybolmaktan çok daha cazipti.

Bella bağırarak, “Büyük kız bakıcılığı!” diye düzeltti.

“Büyük kız bakıcılığı,” dedi Noah.

“Ama herhalde Penny yılbaşında Times Meydanı’nı kaçırmak istemez?” dedi Sadie Lee bana bakarak.

“Hiç sakıncası yok,” dedim. “Aslında kalmayı tercih ederim.”

“Öyle mi?” dedi babam kaşlarını kaldırarak.

Kolay Kandırılan Ebeveynler Tanrısı’ndan bir mucize diledim.

“Kalabalıktan mı çekiniyorsun?” dedi annem bana endişeyle bakarak.

Nefesim kesilmişti. Mucizem bu kadar çabuk gerçekleştirilmiş olabilir miydi gerçekten?

“Evet,” dedim ve tam anlamıyla yalan değildi. Büyük kalabalıklardan nefret ederdim.

“Belki de hepimizin evde kalması en iyisi,” dedi annem. “Uçak için erken kalkmamız gerekecek.”

“Hayır!” Âdeta haykırdım. Sakinleşmek için bir an durdum. Oyunumu ele vermek istemezdim. “Benim yüzümden evde kalırsanız, berbat hissederim. Hem zaten, kötü hissetmenizi gerektirecek bir şey yok. Bebek bakıcılığı beni daha fazla mutlu eder.”

Bella gerçekten kızgın bir halde masanın altından çıktı. Ellerini kalçasına koyup bana, “Ben bebek değilim!” dedi.

Gülerek onu dizime oturttum. “Olmadığını biliyorum. Özür dilerim.” Bana yaslandı, ben de ona sımsıkı sarıldım.

“Seni özleyeceğimden eminim, Penny,” dedi.

“Ben de seni özleyeceğimden eminim,” dedim yapay Amerikan aksanıyla.

Herkes kahkahayla güldü, sonra babam başını sallamaya başladı. “Tamam o zaman, sen eminsen...”

Ona gülümsedim. “Evet, eminim.” Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olduğumu sanmıyordum.

Annem, babam, Sadie Lee ve Sadie Lee’nin arkadaşı Betty, Times Meydan’ına gitmek için yola çıkınca, Noah, Bella’ya ne yapmak istediğini sordu.

Bella cevap vermeden önce başını yana yatırıp bir saniye boyunca düşündü. “Prensesçilik oynayabilir miyiz?”

Noah güldü. “Ah, Tanrım. Ben kim olacağım? Prenses Noah mı?”

Bella kafasını salladı. “Hayır, sersem. Sen ünlü rock yıldızı prensisin.”

“İyi rol,” dedim başımı onaylar gibi sallayarak.

“Evet,” dedi Noah. Hiç etkilenmişe benzemiyordu.

“Penny de Prenses Sonbahar ve ben de Prenses Üçüncü Bella’yım.”

Noah bana kaşlarını kaldırarak baktı. “Birinci ve ikinci Bella’ya ne oldu?”

“Uzaylı bir domuz onları öldürdü.”

Gülmemek için alt dudakımı ısırdım.

“O zaman git gitarını getir,” dedi Bella, Noah’ya. Ve o anda kafama dank etti. Tanıştığımız günden bu yana onu gitar çalarken görmemiştim.

“Ve senin de prenses gibi giyinmen gerek.”

“Prenses kıyafetim olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Şu elbiseye ne dersin?” dedi Noah. “Hani düğünde giydiğin?”

“Ah, evet.”

Üst kata annemle babamın odasına koştum ve elbiseyi annemin valizinde buldum. Ama ayakkabıları giymediğim gibi, saç bandımı da takmadım. Çıplak ayaklarla kaldım ve buklelerimi omuzlarımdan aşağı saldı.

Oturma odasına döndüğümde Noah kanepenin ucunda oturuyor ve sedefli beyaz bir sapı olan, çok güzel, siyah bir gitarı tıngırdatıyordu.

“Ah, hâlâ muhteşem,” dedi beni gördüğü anda.

“Çok teşekkürler, Prens Rock Yıldızı.”

“Rica ederim, Prenses Sonbahar.”

Üstünü değiştirip koyu mor satenden, muhteşem bir prenses elbisesi giyen Bella bana bakıp el çırpı. “Çok eğlenceli olacak.” Sonra Noah’ya döndü. “Ona şarkıyı çal.”

“Hangi şarkıyı?”

“Şu şarkıyı,” dedi Bella ona manidar bir bakış atarak. Duyulabilir bir sesle, “Hani onun için yazdığın var ya,” diye fısıldadı.

Noah'nın yüzü kızardı. "Ah, hayır, çalamam, henüz bitmedi. *Karlar Ülkesi*'nden bir şarkı çalmama ne dersin? Bella *Karlar Ülkesi* filmini yaklaşık yetmiş milyon kez seyretti," dedi bana sırtarak.

Bella ellerini kavuşurdu. "Evet! *Let it Go*'yu söyle! Lütfen."

Noah gitarıyla birkaç nota çaldıktan sonra şarkıyı söylemeye başladı.

Bella oyuncak ayısıyla odanın içinde dans etmeye başladı. "Bu şarkıyı seviyorum," dedi nefes nefese.

Ve Noah şarkıyı söyledikçe, şarkı söyleyişine âşık oldum. Sesi o kadar güzel, o kadar yumuşak ve boğuktu ki... İnsanın dikkatini çeken türden. Ona baktım ve şarkıyı söylerken gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Benim için mi söylüyordu? Söylediği sözleri bana mı söylüyordu. Şarkı korkuları aşmakla ilgili kısma gelince, gözlerimin içine baktı ve o anda belkemiğimde bir ürperti hissettim.

Bella, "Benimle dans et," diyerek elimi tuttu ve beni kanepeden kaldırdı.

Ellerini tuttum ve odanın içinde hızlanarak dönmeye başladık. Sanki bizi taşıyan Noah'nın sesiydi ve kendimi güçlü, yenilmez, korkusuz ve özgür hissetmemi sağlamıştı. Ve sıırıslıklam âşık.

★ ★ Otuz Dördüncü Bölüm ★ ★

İki saat boyunca şarkı söyleyip dans ettikten ve güzel prensesler, rock yıldızı prensler ve uzaylı domuz istilaları içeren ayrıntılı hikâye temalarını canlandırdıktan sonra, Bella bitkin düştü.

“Sanırım birilerinin yatma zamanı geldi,” dedi Noah gitarını bırakırken.

“Hayır!” diye haykırdı Bella ama aslında yarım ağız bir itirazdı. Başını kucağıma yasladı.

“Ne diyeceğim, ben buraları toparlarken, Penny’nin sana bir masal okumasına ne dersin?”

Bella hızla doğruldu. “Tamam!”

Noah bana baktı ve gülümseyerek, “Acele etme,” dedi. “Burada halletmem gereken birkaç iş var.”

Başımı tamam der gibi salladıktan sonra Bella’yı kucakladım. “O zaman, gel bakalım, Prenses Üçüncü Bella.”

Bella’yı yatağına yatırdıktan sonra, Prenses Sonbahar’ı yatağındaki yastığa yerleştirdim.

“Sen gidince çok üzüleceğim,” dedi küçük, yorgun bir sesle.

“Ben de gerçekten çok üzüleceğim,” dedim saçını okşayarak. “Düşünüyordum da belki de Prenses Sonbahar seninle kalmalı.”

Bella’nın gözleri büyüdü. “Gerçekten mi?”

Gülümsedim. “Evet. Bence burada daha mutlu olur.”

Bella başıyla onayladı. “Sanırım haklısın. Hem böylece senin için üzüldüğüm zamanlarda, senin yerine Prenses Sonbahar’la oynayabilirim.”

“Aynen öyle.” Prenses Sonbahar’ı Bella’nın yanında yorganın altına soktuktan sonra, ona Prens William, Prenses Kate ve onların Kraliçe’yi bir uzaylı domuz istilasından kurtarmak zorunda kaldıkları gün hakkında bir hikâye anlatmaya başladım. Bir süre sonra Bella uyuyakaldı. Onu alnından öpüp odadan çıkmaya hazırlanırken, Noah geldi.

Bella’nın uyuduğunu görünce, “İyi iş çıkarmışsın,” diye fısıldadı. “Ona bir iyi geceler öpücüğü vereyim. Sonra seninle bodrumda görüşürüz.”

Başımı tamam der gibi salladım, sonra heyecan ve korkunun ayak tabanlarıma kadar aktığını hissettim. Sonunda Noah ve ben baş başa kalacaktık.

Bodruma inince, odanın karşı duvarında minik ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Önce Noel ağacından geliyor sandım ama şekil farklıydı. Kanepelerin arkasına geçince, ışıkların bilyardo masasından geldiğini anladım. Ama masa artık bilyardo masasına benzemiyordu çünkü üstüne battaniyeler gerilmiş, etrafı minik lambalarla çevrilmişti.

Noah’nın arkamdan basamakları indiğini duydum.

“Sana bir çadır yaptım,” dedi. “Aklıma küçükken en sevdiğin yerin çadır olduğunu söyleyişin geldi. Ve orada güvende hissettiğini ve...” Utanmış gibi, durdu.

Ve hiç beklemediğim bir anda gözlerim doldu.

“Aptalca bir fikir mi?” diye sordu bana bakarak. “Ah, lanet olsun, ağlıyorsun. Çok aptalca bir fikirdi. Özür dilerim... Ben...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim. “Bu, benim için yapılan en hoş şeylerden biri.”

Noah gülümsedi. "Cidden mi?"

"Evet." Ona baktım. "Beni dinlediğin için teşekkürler. Sana söylediklerimi hatırladığın için."

Noah'nın kaşları çatıldı. "Neden hatırlamayayım?" Elimi tuttu. "İçini görene kadar bekle."

Kıkırdayarak peşi sıra çadıra yaklaştım. Battaniyelerden birinin üstüne elle yazılmış bir tabela iğnelemişti.

BURASI PENNY'NİN ÇADIRI. UZAK DURUN!

... tabii adınız Noah değilse...

Battaniyeyi araladı ve bana içeri girmemi işaret etti. Diz çöküp içeri emekledim. Zemin rengârenk minderlerle kaplıydı ve kenarlar yanyıp sönen bir dizi minik ışıkla aydınlatılmıştı. Bir köşede Sadie Lee'nin ev yapımı üzümlü ve elmalı tartından bir tepsi dolusu vardı. Başka bir köşede ise üstünde bir limonata sürahesi ve birkaç bardak olan bir tepsi duruyordu.

"Bu müthiş," dedim Noah arkamdan çadırın içine emeklerken.

"Emin misin?" Bana zihnimi okumaya ve gerçeği söylediğimden emin olmaya çalışır gibi dikkatle bakıyordu.

"Evet! Benim eskiden yaptığım çadırlardan kat kat daha iyi. Öncelikle benimkilerin minik lambaları olmazdı."

Noah sırttı.

"Ya da..." Utanmış gibi durdum.

"Ya da ne?"

Bana baktı. Nefesini yüzümde hissedeceğim kadar yakındık.

"Ya da yakışıklı bir prensi." Bakışlarımı minderlere indirdim.

"Penny?"

Tekrar ona baktım. Gerçekten ciddi görünüyordu.

"Evet?"

"Senden gerçekten hoşlanıyorum."

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Hayır, demek istediğim, senden *gerçekten* hoşlanıyorum. O kadar çok hoşlanıyorum ki, sanki şey bile...”

Ona içimden söylemesi için yalvararak baktım.

“... aşk bile olabilir,” diye fısıldadı.

Elini tutup dövmesine baktım. “Ben de senden, belki de aşk bile olabilecek kadar çok hoşlanıyorum.”

Güldü. “Filmlerde bile bu kadar akıcı cümleler olmaz.”

Güldüm. “Hayır. Ama akıcılık konusu biraz abartılıyor.”

Sonra güçlü kollarını bana sarıp beni kendine çekti. Kulağıma, “Gideceğin için çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Ben de.” Ona yaslandım ve başımı omzuna dayadım.

“Ama burada kalmayacak, biliyorsun, değil mi?”

Geri çekilip ona baktım. Saçları dağınık dalgalarla yüzüne dökülüyordu. Uzanıp saçlarına dokunma isteğiyle doldum.

“Seni ziyaret etmek için İngiltere’ye gelmenin bir yolunu bulacağım. Sen de istediğin zaman buraya gelebilirsin. O zamana kadar internetten görüşürüz. Senin için internet detoksumu bozmaya bile hazırım,” dedi sırtarak.

“Onur duydum,” dedim.

“Duymalısın,” dedi.

Sonra beni öpmeye başladı. Boynumun yan tarafından yukarı doğru tırmanan, kelebek kanadı hafifliğinde, minicik öpücükler. Sonra yüzümü, göz kapaklarımı, burnumun ucunu öptü ve nihayet dudaklarımız buluştu. Ve öpüşmemiz o kadar tutkulu ve anlam yüklüydü ki hiç bitmesin istedim. Ama sonra bir şey ötmeye başladı. Hızla geri çekildim ve Noah’ya telaşla baktım.

“Nedir bu?”

“Özür dilerim, saatim. Yeni yılı kaçırmayalım diye geceyarısına ayarlamıştım.” Noah beni tekrar kendine çekti. “Mutlu Yıllar, Penny,” dedi.

Öyle olmasını bütün kalbimle dileyerek, “Mutlu Yıllar, Noah,” dedim.

Noah beni yavaşça minderlerin üstüne yatırıp sıkıca sarılırken, içimden Zaman Baba'ya biraz merhamet göstermesi ve öpücüklerimiz sonsuza dek sürebilsin diye dünyanın bütün saatlerini dondurması için yalvarıyordum.

★ ★ Otuz Beşinci Bölüm ★ ★

Artık resmiyet kazanmıştı. Zaman Baba'dan nefret ediyordum. Ondan, okuldaki zorba çocuklardan, sınavlardan hatta soğan turşusundan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Sonuç olarak, diğerleri eve dönmeden önce, Noah ve ben yaklaşık bir saat baş başa kalabildik. Ve o bir saat bir nano-saniyede uçup gitti. Ama tek bir teselli keşfetmiştim: Ne zaman gözlerimi yumup olanları hatırlasam, tenimin Noah'nın dokunduğu yerleri karıncalanmaya başlıyordu ve ben yine onun yanında gibi hissediyordum. Zamanı durdurmayı başaramamış olabilirdim ama en azından zamanda yolculuk yapıp çadıra dönebiliyordum. Şu anda holde annemle babamın valizlerini aşağı indirmelerini beklerken de bunu yapıyordum. Gözlerim kapalı bir halde valizimin üstünde oturmuş, Noah'nın saçlarını okşayışını ve parmaklarını sırtımdan aşağı kaydırışını hatırlıyordum.

“Ne düşündüğünü öğrenmek için bir dolar verirdim.”

Gözlerimi açınca, Noah'yı holün karşı tarafından bana bakarken buldum.

“Çadırı düşünüyordum.” Yüzüm ısınmaya başladı.

“Ben de öyle. Aklımdan hiç çıkmıyor.” Noah yanıma gelip ellerimi tuttu. “Neden aşağı inip çadıra saklanmıyorsun? Annenle

babana uzaylı domuzların seni kaçırdığını söylerim. Eve sensiz dönerler.”

Ona üzgün bir gülümsemeyle baktım. “Keşke yapabilsem.”

Kolunu omzuma sardı. Ben de başımı omzuna yasladım. Kusursuz bir uyum. *Bizimki* kusursuz bir uyumdu. Bu, büyük haksızlıktı.

Kulağıma, “Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı. “Her şey yoluna girecek.”

Girecek miydi gerçekten? Birbirimize bu kadar uzakta yaşarken, nasıl girebilirdi ki?

Havaalanı yolu boyunca, içimde bir hüznün yumağının tümör gibi büyüdüğünü hissettim. Annem ve babam, Bella’yla birlikte Sadie Lee’nin arabasında gidiyordu. Bense Noah’yla birlikte kamyonetteydim. Noah’nın araba kullanışıyla ilgili ön rapor vermesine bile gerek yoktu. Kederden öylesine uyuşmuştum ki paniğe bile kapılamıyordum.

Terminal otoparkında boş bir park yerine girince, Noah bana döndü. “Dinle, Penny, sizinle gelmesem olur mu? İnsanların arasında vedalaşmak konusunda pek iyi değilimdir. Söyleyeceklerimi burada, ikimiz baş başayken söylemeyi tercih ederim.”

Minik bir hayal kırıklığı hissettim.

Noah elini ceketinin iç cebine attı ve bir CD çıkardı. “Sana verecek bir şeyim var... Senin için yaptığım bir şey.”

CD’yi aldım ve ona umutla baktım. “Yoksa Bella’nın bahsettiği şarkı mı?”

Noah’nın yanakları pembeleşti. “Olabilir.” Güldü. “Tamam, o. Kendi bilgisayarımda kaydettiğim için kalitesi pek iyi değil ama almanı istiyorum. Ne hissettiğimi bilmeni istiyorum.”

Kamyonetin CD oynatıcısına baktım. “Şimdi çalabilir miyim?”

Noah gülerek başını salladı. “Asla!” CD’yi elime tutuşturdu. “Eve dönene kadar bekle. Böylece oraya varır varmaz benden bir mesaj almış olacaksın.”

İçimdeki hüznün yatıştır gibi oldu. Noah'nın elini tuttum. "Teşekkürler. Ah, ama benim sana verecek bir şeyim yok."

"Sen bana dünyaları verdin." Elimi sıktı. "Ne kadar çok şey verdiğini bilemezsin. Gerçek şu ki, seninle tanışmamdan önce durum biraz..."

Sadie Lee'nin arabası yanımızdaki park yerine girince, cümlesi yarıda kaldı.

"Boş ver," dedi iç çekerek. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Penny, senden o kadar çok hoşlanıyorum ki bu aşk bile olabilir."

"Ben de senden o kadar çok hoşlanıyorum ki bu aşk bile olabilir." İçim umutla doldu. Aşk her şeyi yenmez miydi? Şarkılarda öyle demiyor muydu? Ve eğer her şeyi yeniyorsa, Atlantik Okyanusu da o her şeye dâhil olmalıydı.

Sadie Lee'nin kapısının açıldığını duydum. Zaman daralıyordu. Noah beni kendine çekti. Öpüştük.

Bella kamyonetin dışından hayli yüksek bir sesle, "Size birbirlerini sevdiklerini söylemişim," dedi.

Eve dönüş yolculuğu boyunca, bir can simidine tutunur gibi Noah'yla yaptığımız son konuşmaya tutundum. Kaygılandığım ya da keyifsizleştiğim anda kendime İngiltere'den ayrılmamdan bu yana ne kadar çok şey olduğunu hatırlattım. Eve bambaşka bir insan olarak döner gibiydim. Süper kahraman bir ikinci kişiliğe ihtiyacım yoktu; artık sadece kendim olmaktan hoşnuttum. Uçak her türbülansa girdiğinde, kafamdan New York'a geldiğimden beri başardığım şeylerin listesini geçirmeye başladım. Panik ataklarımı kontrol altına almaya başarmış sayılırdım. Bir Amerikan düğününün yarı-resmî fotoğrafçılığını yapmışım. Brooklyn'de bir plakçıya gitmişim. İlk Amerikan Noel'imi yaşamış, âşık olmuşum. *Âşık olmuşum yahu!* Karşımdaki ekranda küçük uçak simgesinin Ame-

rika'dan ve Noah'dan yavaş yavaş uzaklaşmasını izlerken bile iyi hissediyordum. Sürdürmeyi bir şekilde başaracağımızdan emindim.

İngiltere'ye inince, sapasağlam dönmenin yaşattığı rahatlama duygusu yeni kazandığım özgüvenimle birleşti. Bitkin olmama rağmen, hiç bu kadar kararlı hissetmemiştim. Elliot'la işleri yoluna koyacaktım. Sevgi ve Bağlılık'taki işimden kazandığım parayı New York'a uçak bileti almak için biriktirecektim. O aptal video da, Megan da Ollie de umurumda değildi. Eski hayatımdan deri değiştirir gibi soyunmuştum. Gözümde o derinin Atlantik Okyanusu'nun ortasma doğru süzüldüğünü canlandırdın.

Sonunda, geceyarısını biraz geçe, eve ulaştık. Her şey farklı görünüyordu... Ve yabancı. Noel süslemeleri hüznü ve terk edilmiş gibi duruyordu, ev buz gibiydi.

Annem ve babam çay yaparken, ben doğruca odama çıktım. Noah'nın CD'sini dinlemeliydim. Kendimi yatağa bıraktığım anda bir tıkrıttı duydum. Elliot! Şifreyi çözmek için nefesimi tutarak bekledim. Önce dört ve arkasından dokuz vuruş daha. *Seni seviyorum*. Rahat bir nefes aldım. Noel'den bu yana mesajlaşmamıştık. Elliot'la temassız geçirdiğim en uzun süreydi. Ben karşılık veremeden tekrar vurmaya başladı. *Size gelebilir miyim?* Çabucak *Evet, hemen gel* kodunu tıklattım.

CD'yi daha sonra da dinleyebilirdim. Önce Elliot'la işleri yoluna koymalıydim. Ön kapılarının kapandığını duydum ve yatağıma uzanıp gözlerimi tavana diktim. Babamın Elliot'ı içeri aldığını, usul usul bir şeyler mırıldandıklarını duydum. Sonra basamaklarda Elliot'ın ayak sesleri duyuldu. Hayatım eski düzenine dönüyordu. Yatak odamın kapısının açılması için saniyeleri saydım. Bir, iki, üç, dört...

"Penny!" Elliot nefes nefese içeri daldı. "Çok üzgünüm. Seni o kadar özledim ki. Sen... Biz... İyi miyiz?"

Yataktan doğrulup gülümsedim. "Elbette iyiyiz."

“Ah, Tanrı’ya şükürler olsun!” Elliot yatağımın ayakucuna oturdu. “Öyle huysuzlandığım için çok özür dilerim. Ama nasıl bir baskı altında olduğumu tahmin edemezsin. Cehennemi yaşadım. Tahmin et, annemle babam bana Noel için ne almış?”

Omuz silktim.

“Sezonluk ragbi bileti. Ragbi! Ragbi’den nefret ettiğimi biliyorlar. Hem de ölesiye.” Elliot çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. “İnsan oğluna neden ölesiye nefret ettiği bir hediye verir ki? Neden? Ve Noel yemeği için peynir fondü yememizin iyi bir fikir olacağını düşünmüşler. Demek istediğim, *alo*? Yetmişlerden aradılar, kitsch’lerini geri istiyorlarmış.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Ah, Elliot.”

“Biliyorum. Yardım edilebilir durumda bile değiller. Ya da umut vad edebilir.” Elliot bana baktı ve iç geçirdi. “Haydi durma.”

“Ne?”

“Bana Beyaz Atlı Prens hakkında her şeyi anlat.”

“Cidden mi?” Elliot’ın yüzünde ciddi olmadığına dair herhangi bir işaret aradım.

Elliot gülümsedi. “Evet, cidden.”

Böylece Elliot’a Noah’yla geçirdiğim haftanın sulandırılmış halini onu kışkındırabileceğimi düşündüğüm her tür bayat detayı atlamaya özen göstererek anlattım. Anlatmam bitince ona gergin bir ifadeyle baktım.

İfadesi anlaşılmazdı. “Peki, şimdi nasıl hissediyorsun? Yani onu tekrar göremeyeceğini biliyorsun.”

“Her şey yoluna girecek. Bir yolunu bulacağız.”

Elliot kaşlarını çattı. “Ama nasıl? O New York’ta, sen Brigh-ton’dasın.”

“Evet, bunu biliyorum.” Olumlu tavrımı korumak için direniyordum. “Ama birbirimizi görmeye gidebiliriz.”

Elliot başını salladı ama gözlerindeki şüphe, olumluluk zırhında bir delik açtı.

İkimiz de sustuk. Ben anlattıklarımı pişman olmaya başlamıştım bile.

Elliot, “Eee, sende fotoğrafı var mı?” diyerek sessizliği bozdu.

Başımı evet der gibi salladım ve makinemi çantamdan çıkarıp Noah’nın parktaki fotoğrafını aramaya başladım. “Bunu Noel’in ertesi günü, sabah beni tura çıkardığında çektim.”

Elliot fotoğrafı incelerken, ben de bir onay işareti bulmak için yüzünü süzüyordum. Noah’dan hoşlanmasını ve bana destek olmasını o kadar istiyordum ki... Başımı hafifçe eğdi. “Çok hoş,” dedi ama sesinde üstü örtülü bir gerginlik hissettim. “Tanıdık gibi sanki. Sanırım Johnny Depp elmacık kemikleri yüzünden.” Makineyi bana geri verdi. “Dinle, yarın benimle şehre inmeye ne dersin? Yeni kovboy şapka ile giymek için kareli bir gömle almaya karar verdim.”

Böylece Noah konusu kapandı. Elliot görüntüsünü Amerikanlaştırma zamanının geldiğinden bahsederken, büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Biriyle tanıştığınız zaman, en yakın arkadaşınız sizin adınıza sevinmeliydi, değil mi? Onunla ilgili her şeyi dinlemek istemeliydi. Elliot’ın derdinin ne olduğunu bir türlü anlamıyordum. Özellikle de artık evde ve Noah’dan binlerce kilometre uzaktayken.

Noah’dan binlerce kilometre uzaktaydım.

Tam yeni bir hüznün dalgasının içine çekilmek üzereyken, telefonumun mesaj sinyali öttü. Elliot anlatmayı sürdürürken, telefonuma atlayıp mesajı açtım.

Umarım eve sapasağlam dönmüşsündür.

Ama keşke hâlâ burada olsaydın. Seni

özlüyorum, Tetikleyici Olay.

Büyük bir rahatlama duygusuyla sırttım.

“Gideyim mi?” dedi Elliot telefona manidar bir bakış atarak.

Kafamda Noah’ya vereceğim cevabı oluşturmaya başladığım için, dalgın bir tavırla, “Ne?” dedim.

“Gitmemi ister misin?”

“Ah, şey, bayağı yorgunum. Uçuştan olsa gerek.”

Elliot ayağa kalktı. “Tamam. O zaman yarın görüşürüz.”

“Tabii.”

Elliot çıkar çıkmaz Noah’ya bir cevap gönderdim.

Evet, eve sapasağlam döndüm ama seni
çok özledim ve keşke orada olsaydım.

Senin CD’ni çalmak üzereydim xx.

Sadie Lee’nin bana Noel armağanı olarak verdiği portakal ve tarçınlı mumu ve minik ampullerimi yaktım. Mesaj sinyelim yine öttü.

Ayy! Umarım beğenirsin!

Kutuyu açıp CD’yi çıkardım. Ve bir anda gerildim. İç ısıtan bir aşk şarkısı hayal ediyordum ama ya esprili ve saçma bir şeydiyse? Ya çıtırılı fıstık ezmesini ne kadar sevdiğimden bahsediyorduydu? CD’yi müzik setine yerleştirip oynat düğmesine basarken kendime, *Kendine gel*, diye telkinde bulundum. Endişelerim yersizdi. Güzel olacağını daha gitarın ilk yumuşak tıngırtısından anladım. Yatağında arkama yaslanırken katlanıp CD kutusuna yerleştirilmiş küçük notu fark ettim. Notu tam Noah şarkıya girerken açtım.

Sayfanın en tepesinde Sonbahar Kızı başlığı vardı, altında ise sözler. Noah söylerken ben de sözleri okudum.

SONBAHAR KIZI

Sonbahar kızı

*Dünyamı değiştirdin
Kışımı altına çevirdin.*

Kaybolduğumda

Beni sen buldun

*Sevgi dolu gülüşünle,
Hayatımı doldurdun.*

Sonbahar kızı

*Dünyamı değiştirdin.
Ayı kehribara çevirdin.*

Ve şimdi

Benden çok uzaktasın.

Gözlerimi kapayınca

*Aklımda yine günbatımı saçların,
Işıldayan tenin,
Beni sarsın istediğim kolların.*

Sonbahar kızı

Dünyamı değiştirdin

Dünyamı değiştirdin

Dünyamı değiştirdin

Şarkı sona erdiğinde, bütün vücudum tarçınlı mumum gibi ılık saçıyordu. Noah bunu benim için yazmıştı. O güzel sözleri bana

yazmıştı. Benim için. Telefonumu alıp ona bir mesaj yazdım. Bu kez, en sonunda, öpücük olayında kendimi aştım çünkü rahatsız olmayacağım biliyordum.

Bayıldım. Teşekkürler ☺ mucksmucckkkss

Cevap gecikmedi.

Cidden mi?

Evet!!! Çok güzel muckss

Senin gibi.

Tam cevap yazacakken Noah'dan bir mesaj daha geldi.

Tetikleyici olaylar tarihinin en güzel
tetikleyici olayı.

Ya sana ne demeli? mucks

O gece uyumadan önce Noah'nın şarkısını tekrar moduna ayarladım ve çadırda, minik ampullerin sıcacık ışıltısıyla çevrili olduğumu ve Noah'nın bana sımsıkı sarıldığını hayal ettim. Asırlar sonra ilk kez hiç kâbus görmedim.

2 Ocak

MUTLU YILLAR!

Merhaba!

Umarım hepiniz harika bir Noel geçirmişsinizdir.

Pekâlâ... eve döndüm. Ve yepyeni bir yılın başlangıcı olduğu için yeni yıl hedefleriyle ilgili bir yazı paylaşmanın eğlenceli olacağını düşündüm.

Eve dönüş yolunda uçakta insanın sonuca ulaşma şansını artırmak için sadece üç yeni yıl hedefiyle yetinmesi gerektiğini söyleyen bir dergi makalesi okudum.

Ne kadar doğru!

Yeni yıl hedeflerine o kadar meraklıydım ki sayfalar dolusu hedef sıralar ve şubat ayı geldiğinde sadece bir tanesini (*asla daha az çikolata yemekle ilgili olan değil*) gerçekleştirmiş olduğumu fark edip kendimi berbat hissederek ve pes ederdim.

Bu yüzden bu yıl sadece üç hedef belirleyeceğim. Sizin de kendinize üç hedef seçip yorum kısmında paylaşmanızın çok hoş olacağına inanıyorum. Böylece birbirimizin kaydettiği ilerlemelerden haberdar olabiliriz. Hani şu korkuyla ilgili paylaşımımızda olduğu gibi.

Başlıyorum. Bu yıl için üç hedefim:

Bir: Mutlu olmak

İki: Korkularıyla yüzleşmek

Üç: Kendime inanmak

Tamam, yazarken bir şeyi fark ettim.

Brooklyn Delikanlısı olmasaydı, paylaşacağım üç hedef bunlar olmazdı.

Gerçek şu ki o, üçünü de başarmak yolunda adım atmamı sağladı.

Şu anda onu ÇOK özlüyorum ama bir önceki paylaşımına yaptığınız yorumlar gerçekten faydalı oldu.

İşlerin yolunda gideceğini söyleyen herkese çok teşekkür ederdim. Gizlice bir hedef daha ekleyebilecek olsaydım, o hedef buna inanmak olurdu.

Ve en acayip yerleri ilginç kılan eğlenceli insanlar hakkında paylaşımında bulunan herkese de teşekkür ederim. Okumaktan büyük keyif aldım.

Benden Brooklyn Delikanlısı'nın fotoğrafını paylaşmamı isteyenler, çok üzgünüm ama bazı şeylerin mahrem kalması gerekir. Anlayacağınızı umarım.

Hepinize Mutlu Yıllar. Hedeflerinizi okumak için sabırsızlanıyorum.

Çevrimiçi Kız, çevrimdışı olur mucks

★ ★ Otuz Altıncı Bölüm ★ ★

Blogumu paylaşır paylaşmaz, tuvalet masamın başına geçtim ve Elliot'la dışarı çıkmak için hazırlanmaya başladım. Neredeyse öğlen olmuştu ve annemle babam evde ağza atılacak lokma olmadığı için mega-alışveriş yapmaya, süpermarkete gitmişti. Tom eve dönmüştü ve aşağıda, bir ödevine son dakika eklemeleri yapıyordu. Etrafımdaki her şey, New York öncesi haline dönüyordu... Benim dışımda.

Arka planda Noah'nın şarkısı çalarken, aynada kendi yansıma baktım. Görüntüde aynı insandım. Aynı çilli burun ve aynı koyu kestane saçlar. Ama kendimi bambaşka biri olarak görüyordum. Beklenmedik bir sonla biten, iynin aslında kötü olduğunu keşfettiğiniz filmler gibiydi. Ama bu durumda, sürpriz son benim utanç verici ve çirkin olmadığımı keşfetmemdi. Çirkin sandığım şeyler beni sonbahara ve günbatımına benzetiyordu. Artık çillerimi bir kat fondötenle saklamama gerek yoktu. Kızılını saklamak için saçlarımı arkada toplamam da gerekmiyordu. Açık bırakıp gururla gösterebilirdim.

Kendimi Noah'nın gözlerinden görmem, gerçeği fark etmemi sağlamıştı. Noah'nın aynanın üstüne tutturduğum fotoğrafına baktım. Onu istediğim zaman görebilmek için bu sabah uyanır

uyanmaz çıktısını almıştım. Gülümseyen yüzüne, “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Tam saçlarımı tarayacakken telefonumun mesaj sinyali çınladı. Aklıma önce Noah geldi ama mesaj kutusuna girince, tadım kaçmakla kalmadı, arkasına bakmadan koşarak uzaklaştı. Mesaj Megan’dandı.

**Hey Penny! Döndün mü? Hasret gidersek
ne güzel olur xoxo**

Ekrana boş boş baktım. Ve sonra bunun şu “sözünün arkasında durma” anlarından biri olduğunu anladım. Gerçekten değiştiysem bunu şu andan ve Megan’dan başlayarak eylemlerime dökmeliydim. Cevap butonuna tıkladım ve şunu yazdım:

Hayır, teşekkürler.

Mesaj uyarısı çınlayınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ne?!!!

Derin bir nefes alıp yazmaya başladım.

Seninle hasret gidermek falan
istemiyorum çünkü sana söyleyecek
bir şeyim yok.

Parmaklarımı tuvalet masasına vurarak cevabımı bekledim. Onu saçını arkaya atıp dudaklarını sarkıtırken hayal ettim. Artık çok aptal ve çocukça geliyordu. Sanki dünyanın diğer ucuna gitmek her şeyi daha açıkça görmemi, hayatıma kuş bakışı bakmamı sağlamıştı ve her şey değişmeliydi. Telefonum öttü.

Böyle davrandığına inanamıyorum! Senin
için yaptığım onca şeyden sonra!

Ne?! Telefona bakakaldım. Benim için yaptığı onca şey mi? Bu kez cevabımı yazarken en ufak bir gerginliğim kalmamıştı ama öfkeden tutuşmuştum.

Mesela Facebook'ta videomu yayınlayıp
beni sürekli ezmen gibi mi? Bu tür bir
arkadaşlık olmadan da yaşayabilirim,
teşekkürler. Sakın bir daha benimle
iletişime geçme.

Gönder tuşuna bastım ve ellerim deli gibi titrese de, kendimle gerçekten gurur duydum. Sonra üç hedefime tek seferde ulaştığımı fark ettim. Megan korkumla yüzleşmiş, kendime güvenmişim ve inanılmaz mutlu hissediyordum. Blog sayfamı yeniledim ve şimdiden iki yorum aldığımı gördüm.

Merhaba Çevrimiçi Kız
Mutlu Yıllar!

Üç hedefim şöyle:

1. Görünüşümle gurur duymak
2. Daha fazla kitap okumak
3. Şekeri azaltmak

Amber xx

Hemen bir cevap yazdım.

Teşekkürler, Amber. Bol şans, özellikle şeker konusunda! Xx

Sonraki yoruma indim ve donakaldım.

Bu yıl tek bir hedefim var. Çevrimiçi dünyayı gerçek dünyanın önüne koymadığımdan emin olmak.

Ama kendimi kötü hissettiren yorumun kendisi değildi, kullanıcı adıydı: Vahşi Waldorf. Elliot bloguma yorum yapmıştı. Bunu asla yapmazdı. Bu, anonim kalmasını sağlamak için en başından koyduğumuz yazılmamış bir kuraldı. Ve gönderme yaptığı ben olma-
lıydım. Bunu neden yazdığını anlamaya çalışarak ekrana baktım. Yine Noah hakkında yazdığım için olmalıydı. Ama kendisi bu kadar acayip davranırken başka ne yapmamı bekliyordu? En azından

okuyucularım destek veriyordu. En azından onlar Noah'dan haber almak istiyordu.

Aşağıda kapı zilinin çaldığını duydum. Elliot'ın saat birden önce gelmemesi gerekiyordu. İçimde bir umut ışığı yandı. Belki de blogda paylaştığı şey için pişman olmuştu. Belki de özür dilemek için erken gelmişti.

Tom'un bir başka erkekle konuştuğunu duydum. Sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve yatak odamın kapısı vuruldu. Bilgisayarımı tuvalet masama bıraktım, derin bir nefes aldım ve kendimi zihnen hazırlarken, "Gel," diye seslendim. Ama hiçbir derin nefes beni olacaklara hazırlamaya yetmezdi. Kapı açıldı ve içeri Ollie girdi.

"Ollie!"

"Merhaba, Penny." Ağırlığını bir ayağından diğerine vererek huzursuzca kıpırdanırken elini dağınık sarı saçlarının arasından kaydırdı. "Umarım böyle habersiz gelmemin sakıncası yoktur. Ağabeyin yukarı çıkmamı söyledi."

"Ah." Başka ne diyeceğimi bilemeyerek boş boş baktım. Burada, evimde ne arıyordu? O da neden burada olduğundan emin değilmiş gibi tuhaf ve mahcup görünüyordu. Sonunda koltuğumu işaret ederek, "İçeri gel, otur," dedim.

Ollie içeri girdi ve koltuğun yanında durdu. Gerçekten mahcup görünüyordu. Elinde Noel kâğıdına sarılı, yassı bir paket vardı. Baktığımı görünce bana uzattı. "Şey, bunu sana aldım."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığımı gizleyemedim. Hediye elinden alıp yatağa koydum. "Otursana. Tabii istersen."

Ollie oturdu. "Gerçekten farklı görünüyorsun," dedi. "Gerçekten harika görünüyorsun. Tabii önceden harika görünmediğini söylemiyorum."

Pekâlâ, burada neler oluyordu? Sonra mideme korkunç bir ağrı saplandı. Yoksa onu Megan mı göndermişti? Bu, mesajları-

mın intikamını almak için oynanan detaylı bir oyunun parçası olabilir miydi? Ama olamazdı. Ollie buraya bir oyunun parçası olamayacak kadar çabuk gelmişti. Ve fazla utangaç görünüyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“İyi vakit geçirdin mi?” diye sordu.

“Evet, müthişti.” Ve New York’u ve Noah’yı düşünmek bile sakinleşmeme yetti. Çok acayip bir durumdu ama sorun yoktu. Altından kalkabilirdim.

“İyi.” Ollie yere bakıyordu. “Bak, ben... seni okula dönmeden görmek istememin nedeni özür dilemektir.”

Ona şaşkın gözlerle baktım. “Ne için?”

“Oyundan sonra olanlar için. Gerçi ben ne videoyu yayınladım, ne de paylaştım ama,” diye ekledi telaşla.

Şirin göründüğümü söylediğini hatırlayarak başımı salladım.

“Ama olanlar için gerçekten üzgünüm. Ve bu yüzden okuldan uzak kaldığım için de.”

Yüzünde yalan söylediğine dair bir işaret aradım ama tamamen samimi ve gerçekten endişeli görünüyordu.

“Mesele şu ki, senden hoşlanıyorum, Penny.”

Ağzımın birkaç santim açık kaldığını fark ettim.

“Tuvalete gitmem gerek.”

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Şey, aslında biliyordum. Olan bitene bir anlam vermeye çalışmak için bir süre uzaklaşmıştım ama yine de...

“Ah, tamam.” Ollie başını eğdi ve bir adım geri çekildi.

“Hemen dönerim.” Bir kelime daha edemeden odadan dışarı fırladım.

Kendimi banyoya kilitleyince, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Topu topu iki metre uzunluğundaki bir odada kolay iş değildi.

Ollie benden hoşlanıyordu. Yürü, yürü. Senden hoşlanıyorum derken ne demek istemişti? Bildiğimiz *hoşlanmak* gibi hoşlandığını mı? Ah hayır! Noah'yla konuşmamızı hatırlayınca elimde olmadan yüksek sesle inledim. New York'tan döndüğümünden beri her şey gerçekten değişmişti çünkü senelerdir Ollie'nin bana bunu söylemesinin hayalini kuruyordum. Geceler boyu yatağıma uzanıp kafamda Ollie'nin-benden-hoşlandığını-söylediği senaryolar canlandırmıştım. Ama olacağına hiç ama hiç ihtimal vermemiştim. Ve mucize eseri gerçek olduğunda... hiçbir şey hissetmeyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Kafamda canlandırıdığım senaryoların tamamı, tutkulu bir öpüşmeyle son buluyordu. Ama Noah'yla tanışmam Ollie'ye karşı hislerimin geçici bir heves olduğunu anlamamı sağlamıştı. Gerçekliğe dayanan hisler değildi. Sadece fanteziler üstüne kuruluydu.

Ama bu bir fantezi değildi. Bu, şu anda çok ama çok gerçekti ve derhal baş etmeliyim. Yüzüme soğuk su çarptım ve banyo aynasında kendime baktım. Kendime, *bunu yapabilirsin*, dedim.

Yatak odama döndüğümde, Ollie hayli endişeli bir ifadeyle yatağımda oturuyordu.

Başıyla Noah'nın aynadaki fotoğrafını işaret ederek, "Lütfen bana, senin de ona âşık olduğunu söyleme," dedi.

"Ne?"

"Noah Flynn. Megan sürekli ondan ve şu aptal *Bridge* şarkısından bahsediyor. Ona adamın Leah Brown'a sınılsıklam âşık olduğunu söylüyorum ama beni dinlemiyor."

Ve araba kazasından hemen önceki o anda olduğu gibi, her şey tuhaf bir ağır çekimde yaşanmaya başladı. Dengemi sağlamak için sandalyemin arkasına tutundum. "Ne dedin?"

Ollie bir kez daha fotoğrafı işaret etti. "Şarkıcı Noah Flynn. Sen de mi ona âşıkısın?"

★ ★ Otuz Üçüncü Bölüm ★ ★

Bakışlarımı Ollie'ye odaklayıp kendimi toparlamaya çalıştım. Dünyanın önce içi dışına çıkmış, sonra da tepetaklak olmuştu. Bunun bir açıklaması olmalıydı. “Ben... onu tanıyorum.”

Ollie gülümsedi. “Tabii, öyledir.”

“Tanıyorum. New York'ta tanıştım.”

Tuvalet masama otururken beynim aşırı hızla çalışıyordu. Ollie, *ona âşık mısın*, derken neyi kastetmişti. Ve Noah'nm, Leah Brown'a âşık olduğunu neden söylemişti? Leah Brown mega-ünlü bir pop yıldızıydı.

Ollie öne eğildi. Gerçekten etkilenmişe benziyordu. “Cidden mi?”

Başımı salladım.

“Vay canına. Anlattığım zaman Megan çok kıskanacak. Nasıl biri?” Ollie'nin gözleri Başbakan'la tanıştığımı söylemişim gibi, kocaman olmuştu.

“O... gerçekten nazikti... Nazik yani. Ama az önce o ve Leah Brown hakkında söylediklerini pek anlayamadım.”

“Ah, çıkıyorlar. Leah'nın yeni albümüne bir şarkı falan yazmış diyorlar.”

Ollie bunu o kadar rahat bir tavırla söylemişti ki gülmek istedim. Bütün bunlar çok saçmaydı. Ve çok inanılmaz. Ya da öyle miydi gerçekten? Aklıma Noah ve Sadie Lee'nin kulak misafiri olduğum konuşmaları gelince, korkunç bir huzursuzluk duydum. Sadie Lee'nin Noah'ya bana söylemesi gerektiğinden bahsettiği şey bu muydu? Ama olamazdı. Bu çok büyük bir şeydi. Noah ünlü olamazdı. Bırakın dünyaca ünlü muhteşem bir kız arkadaşı, benim haberimin olmadığı herhangi bir kız arkadaşı bile olamazdı. Besbelli Ollie karıştırmıştı.

"O olduğundan emin misin?" dedim.

Ollie ayağa kalkıp fotoğrafı inceledi. "Evet, kesinlikle. Bileğinde aynı dövme var." Dönüp bana baktı. "Bunu neden soruyorsun? Tanıştıysanız Noah Flynn olduğunu biliyor olmalısın."

"Evet, ben..." Ve bir anda Noah'nın soyadını hiç söylemediği gerçeği kafama dank etti.

"Ben... çok iyi hissetmiyorum," dedim yatağa otururken.

"Ah, hayır..." Ollie elini omzuma koyunca yüzümü buruşturdum.

"Gerçekten, bence gitsen iyi olur."

"Ne?.. Ama bir dakika önce iyiydin."

"Evet, ama şimdi değilim." Ne kadar kaba göründüğüm umurunda değildi. Buradan bir an önce gitmesini istiyordum. Bu meselenin köküne inmeliydim.

"Ah. Tamam. Ama ben sana... Acaba benimle..."

Noah nasıl ünlü bir şarkıcı olabilirdi? Aklım almıyordu. Ama korkunç bir açıdan, alıyordu da. O inanılmaz sesi. Benim için yazdığı şarkı. Ama başka biriyle birlikteyse bana neden öyle bir şarkı yazmıştı ki?

"Pizza yemeğe gitmek ister misin?"

"Ne?" Ollie'ye dehşetle baktım.

"Sorun yok, Penny. Benim için ne hissettiğini biliyorum," dedi. "Senelerdir biliyorum. Megan anlattı."

Ah, işte şimdi kendimi her virajda biraz daha berbat bir hal alan bir korku hikâyesine düşmüş gibi hissediyordum.

“Ve sanırım ben... Sanırım, nihayet ben de aynı şeyi hissediyorum.”

Nihayet mi? Cidden mi?

“Gitmelisin,” dedim bir çırpıda.

“Tamam, ama bu bir evet mi?” Ollie bana umutla baktı.

“Hayır! Bu bir hayır. Üzgünüm. Lütfen gidebilir misin?”

Ollie bana bir an baktı. Korkunç bir sessizlik oldu. “Tamam,” dedi kısaca. “O zaman okulda görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Onu neredeyse kapı dışarı ederken doğru dürüst düşünemiyordum bile.

Ollie çıkar çıkmaz, hemen bilgisayarımın başına geçtim, blogumu kapadım ve arama motoruna Noah Flynn yazdım. Aptalca bir hata olmalıydı. Nasıl ve neden bilmiyordum ama Ollie yanlışmış olmalıydı.

Ekran bir sürü sonuçla dolunca, “Ah, hayır,” diyerek elimi ağzıma kapadım. İkincinin yanımda bir görsel vardı. Elinde bir gitar tutan Noah’ydı. Midemin ağzıma geldiğini hissederek bağlantıyı tıkladım.

Sony, İnternet Fenomeni Noah Flynn’le Anlaştı diyordu başlık. Makaleyi tıklayınca şok ve hayretle sarsıldım. Görünüşe bakılırsa Noah iki yıl önce YouTube’da şarkı paylaşmaya başlamıştı. Kanalındaki üye sayısı bir milyonu aşmıştı. Sonra, bundan birkaç ay önce müzik şirketi Sony onunla sözleşme imzalamıştı. Şirketin üst düzey yöneticilerinden birinin Noah’nın “el değmemiş yeteneğinden” ve ilk albümünün yapımcılığını üstlenmekten heyecan duyduklarından bahsettiğini okurken içim gururla doldu.

Ama sonra Ollie’nin Noah ve Leah Brown hakkında söylediklerini hatırladım. Kesinlikle doğru olamazdı. Leah Brown büyük bir yıldızdı. “Özel jetiyle seyahat eden, büyük festivallerin aranan

ismi ve arenalarda biletleri yok satan" türden bir yıldız. Tom ve arkadaşları onu geçen yıl Wight Adası festivalinde seyretmişti. Ellerim titreyerek *Noah Flynn* ve *Leah Brown* isimlerini birlikte aradım. Ekranada çoğu, Amerikan dedikodu sayfalarına ait sonuçlar belirdi. Hepsi bir ay öncesine aitti ve aynı şeyi söylüyordu: Leah Brown ve Noah Flynn birlikteydi. Nefes alamayacak kadar gerilmiştim. Sayfanın ortalarında, Leah Brown'ın Twitter sayfasından bir sonuç gördüm.

@noahflynn'le birlikte Venice Sahili'nde keyifte

Sayfayı tıklarken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Son tweet'inde hayranlarına mutlu yıllar diliyordu. Sonra yeni single'ının tanıtımını yaptığı bir tweet daha vardı. Ve sonra... Okurken ürperdim.

Mutlu noeller @noahflynn LA'den döndüğüm zaman seni görmek için sabırsızlanıyorum. Xo

Biraz daha aşağı indim. Canımı ne kadar acıtsa da artık duramıyordum.

Bebeğim @noahflynn'le Sony Noel partisinde Xo

Bu tweet'e Leah Brown'm, kollarını ona sarmış bir halde Noah'mın arkasında durduğu bir fotoğrafı iliştilmişti. Tweet Noah'yla tanışmamızdan bir gün öncesine aitti. Bunu görmek ciddi ciddi öğürmeme neden oldu.

Daha fazla suçu sabitleyici delil bulmak için Noah'mın Twitter profiline girdim ama sadece üç tweet atmıştı ve hepsi albüm anlaşmasıyla ilgiliydi. Başımı kaldırıp aynamadaki fotoğrafına bak-

tım ve gözlerim, yakıcı ve öfkeli yaşlarla doldu. Bunu bana nasıl yapabilmişti? Bir kız arkadaşı olduğunu bile bile, bu kadar büyük bir soğukkanlılıkla, bu kadar inandırıcı yalanları nasıl söyleyebilmişti? Üstelik rastgele bir eski kız arkadaş da değildi. Dünya çapında ünlü, ona delice âşık bir kız arkadaş. Ve Sadie Lee bana bunu yapmasına nasıl izin vermişti?

Telefonun mesaj sinyali çınladı. Noah olması ihtimaline karşılık anlık bir dehşet yaşadım. Ona ne diyecektim? Ne yapacaktım? Titreyen ellerle telefonu aldım. Ama Elliot'tandı.

Şehre incek havada değilim. Sanırım evde
kalıp matematik ödevimi yapacağım öptüm

Ekрана bakakaldım. Demek bloguma o yorumu yazdığı için üzgün falan değildi. Beni görmek bile istemiyordu. Olayın aldığı bu son şekli bilse eminim isterdi. Bir an öfkeyle doldum. Elliot'ın şehre inmek istememesine memnundum. Ona olanları anlatmak ve yüzündeki hazzı görmek zorunda kalmayacağıma da. Sonra bir anda hayatım temelinden sarsılıyormuş gibi hissettim. Uzaktayken elde ettiğim güç tamamen dağılmaya başlamıştı.

Yatağa girip yorganın altına sindim ve hıçkırmaya başladım. Ve başlayınca bir türlü duramadım çünkü aklıma yeni şeyler, Noah'nın bana yalan söylediğine dair başka kanıtlar geliyordu. Tacı almaya gittiğimiz ikinci el eşya dükkânına girerken gördüğümüz kız. Telefonda ne demişti? "Kesinlikle bu..." *Bu ne? Bu o mu?* Ve kamyonete bindiğimizde hızla bize doğru gelişi. Ve Noah'nın hızla uzaklaşması. Kızın onu tanıdığını mı anlamıştı? Ama sonra beni sanat galerisine götürüp arkadaşlarıyla tanıştırmıştı. Bana her konuda yalan söylediyse, bunu neden yapmıştı? Ama bu bile

artık uğursuz bir anlam kazanmıştı. Koridorda karşılaştığımız kadın onu albüm kontratından dolayı tebrik etmiş olmalıydı. Bir kız arkadaşı olduğu için değildi. Noah yüzüme baka baka yalan söylemişti.

Şok ve utançtan ateşimin çıktığını hissediyordum. Ama korkunç uyanışlar silsilesine engel olamıyordum. Kafede Antonio'nun sözünü kesişi. Yemeğimizi bitirince beni oradan apar topar çıkarışı. Benimle baş başa kalmak istediğini sanarak ne kadar mutlu olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Aslında hepsi yalanını ortaya çıkarmamak içindi. O karanlık koridorda bana sarılmasını, o anın bana ne kadar özel geldiğini hatırlayınca utancım yerini öfkeye bıraktı.

“Yalancı!” diye bağırarak yataktan fırladım. Tuvalet masama gittim, aynadaki fotoğrafını alıp paramparça ettim. “Yalancı! Yalancı! Yalancı!”

Yere çöktüm ve hıçkırarak ağladım. Lanetimden kaçtığıma, kendim olabileceğime, kabul göreceğime ve seveleceğime gerçekten inanmıştım. Ama her şey yalanlar ve kandırmaca üstüne kuruluuydu. Blogumda bile yazdığımı düşününce... Âşık olduğumu ve ruh ikizimle karşılaştığımı bütün dünyaya ilan etmiştim. Aklım neredeydi?

Sonraki birkaç saati yatağымda top gibi kıvrılmış halde geçirdim. Kıpırdayacak takatim yoktu. Ağlamaktan başka hiçbir şey yapabilecek durumda değildim. Neyse ki annem ve babam jet lag yüzünden zamansız uyuyakaldığımı sandıkları için beni rahat bırakmışlardı.

Sonunda gün geceye, odam tekrar karanlığa dönünce, kendimi dünyayla yeniden yüzleşebilecek gibi hissettim. En azından odamla. Yorganı açıp karanlığa baktım. Ne kadar istesem de sonsuza dek yatakta kalamazdım. Olanlarla yüzleşmeye mecburdum. Telefonu

açtığı anda mesaj uyarısı çınladı. Noah'dan bir mesaj gelmişti. Bütün vücudumun ürperdiğini hissettim.

Hey, Tetikleyici Olay, n'aber? Seni özledim.
Bella da özlüyor. Sadie Lee de. Uyanınca
ve skype'a uygun olduğunda haber ver.

Mesaja inanamayarak baktım. Bu konuda nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Bir kız arkadaşı varken bana nasıl böyle mesajlar gönderebiliyordu? Ama öfkelenecek enerjim yoktu. Tamamen tükendiğimi hissediyordum. Titreyerek ve ağlayarak, bir cevap yazmaya başladım.

Bu işin süreceğini sanmıyorum ve bir
daha temas kurmamamızın en iyisi
olacağını düşünüyorum. Üzgünüm.

Mesaja çatık kaşlarla baktım. Neden üzgün olduğumu yazmıştım ki? Ondan ne demeye özür diliyordum? Üzgünüm kelimesini sildim ve tereddüde kapılmadan önce mesajı gönderdim. Sonra telefonu kapayıp yatağıma geri döndüm.

Yorganın altına gömülürken, Bella'nın beni Elliot için ağlarken yakaladığında söylediği lafı hatırladım: *Üzüldüğün zaman, seni üzen şeyi kovalamak için üç mutlu şey düşün.* Zihnimi yokladım. Sonunda aklıma gelen tek şey blogum oldu. Şu anda beni az da olsa mutlu eden tek şey oydu. En azından blogumda beni anlayan insanlar vardı. En azından blogumda tamamen kendim olabiliyordum

ve herkes beni seviyor ve destekliyordu. İçimde minicik bir umut kıpırtısı hissettim. Sabah olanları blogumda yazacaktım. Detaylara girmeyecektim ama onlara Brooklyn Delikanlısı'nım düzenbazın teki olduğunu anlatacaktım. Okuyucularım ne yapılacağını ve ne söyleneceğini bilirdi. Bunu aşmama yardım ederlerdi. Etmeliydiler.

★★ Otuz Sekizinci Bölüm ★★

Uyandığımda, hava hâlâ karanlıktı ve bir an aklım karıştı. Saat kaçtı? Günlerden hangi gündü? Hangi ülkedeydim? Sonra korkunç bir şekilde midem bulandı. Gerçekten kötü bir şey olmuştu ama ben ne olduğunu hatırlamıyordum.

Ve hatırladığım anda o berbat his uzuvlarımın uçlarına ulaştı. Noah... Gözlerimi sımsıkı kapadım ve unutabilmek için kendimi uykuya dönmeye ikna etmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Aklıma korkunç düşünceler doluşmuştu bir kere. Noah bana yalan söylemişti. Her konuda. Profesyonel bir müzisyendi. Bir albüm anlaşması yapmıştı. Bir kız arkadaşı vardı. Eskiden erkek kardeşimin duvarında başköşeyi kapmış bir kız arkadaşı vardı. Tabii ki gerçek anlamda değil, öylesi acayip olurdu ama poster olarak kapmıştı işte.

Ayrıca her şey çok tuhaf ve gerçek dışı geliyordu. Ben sadece Brighton'lı bir liseli kızdım. Ünlü olmaya en çok yaklaştığım an, Elliot'la birlikte Snooper's Paradise'da Fatboy Slim'in yanından geçerken hapsürmamla birlikte ağzımdaki çikletin adamın ceketine uçtuğu zamandı. Ben aynı anda Leah Brown'la da çıkan Amerikalı YouTube fenomenleriyle romantik ilişkilere giren biri değildim. Bu benim başıma nasıl gelmişti?

Yatağımda doğrulup karanlığa baktım. Hiçbiri gerçek değildi miydi? Noah beni kullanmış mıydı? Leah Brown şehir dışındayken oyalandığı bir oyuncak mıydım? Aklım almıyordu. Noah ya dünyanın en kötü yalancısıydı ya da mutlaka bir açıklaması vardı. Sonra ona gönderdiğim mesajı hatırladım. Nasıl cevap verecekti acaba? El yordamıyla telefonumu buldum ve açtım. Kısa mesaj ve e-posta uyarıları aynı anda çınladı. Yazdığım mutlu yıllar blogunu hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Sonra okuyucularıma Brooklyn Delikanlısı'nın koca bir palavra olduğunu yazmak zorunda olduğumu hatırlayınca yüzümü daha da buruşturdum.

Derin bir nefes aldım ve kısa mesajlarıma tıkladım. Noah'dan iki mesaj vardı. Biri benim onunla temasımızın kalmamasını istediğimi söylediğim mesajdan hemen sonra gelmişti.

**Bu da ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?
Beni ara! Telefonuna ulaşamıyorum.**

İkincisi sabah 05.30'da gönderilmişti. Telefonumdaki saate baktım. Daha bir saat olmamıştı.

**Sana kaç para ödedilerse, umarım
değmiştir. Bundan sonra temasımız
olmayacağı konusunda haklısın.
Numaramı ve e-posta adresimi
değiştirdim. Senden bir daha asla haber
almak istemiyorum. Sana güvenmiştim.**

Bu da neydi böyle? Hayal görmediğimden emin olmak için mesajdan çıkıp tekrar girdim ama işte tam karşımda duruyordu. O bana neden bu kadar kızmıştı? Ve sana güvenmişim ne demektir? Yalan söyleyen ben değildim. Kız arkadaşı olan da. Salim kafayla düşünemeyecek kadar büyük bir öfkeyle cevap yazmaya başladım.

SEN bana güvenden demek? Ya benim
güvenim? Bana nasıl yalan söyleyebildin?
Öğrenmeyeceğimi nasıl düşünebildin?
Umurunda değil miydi yoksa?

Gönder düğmesine basarken, damarlarımda adrenalin çağlıyordu. Neredeyse aynı anda kısa mesaj uyarısı çınladı. *Mesaj gönderilemedi.* Tekrar mesajına baktım. Numarasını çoktan değiştirmiş olmalıydı. Benimle irtibatı tamamen kesmişti. Ama neden? Ve sonra anladım. Yalanlarını keşfettiğimi anlamış ve savunmaya geçmişti. Vay canına! Yatağında arkama yaslandım ve hakkında ne kadar yanıldığımı düşündüm. Büyük olasılıkla Leah Brown'ın öğrenmesinden endişeliydi. Sanki onu arayıp, "Hey, Leah, sen beni tanımazsın, aslında ben Brighton'dan sıradan bir liseli kızım ama sen Noel'i LA'de geçirirken ben New York'ta erkek arkadaşına aşık olmakla meşguldüm," diyecekmişim gibi.

Öfkem ve kızgınlığım yerini hüzne bıraktı. Bu nasıl olmuştu? Yeni yıla o sihirli çadırdaki giren Noah ve ben, nasıl olur da birbirimizden bu kadar kopardık? Göğüs kafesimde kalbim ortadan ikiye kesilmiş gibi tuhaf bir bıçak sızısı hissediyordum.

Gözlerime dolan yaşlardan aklımı biraz olsun uzaklaştırmayı umarak e-posta hesabıma girdim. 237 yeni mesaj vardı. Minicik bir mutluluk kıpırtısı hissettim. İnsanlar blogumda yeni

yıl hedeflerini paylaşıyor olmalıydılar. Ama gelen kutuma girince, en azından yarısının Twitter uyarısı olduğunu gördüm. Ve bir anda içim huzursuzlukla doldu. Sadece blog yazılarımı paylaşmak, en sevdiğim birkaç fotoğrafçıyı ve diğer bloggerları takip etmek için bir Twitter hesabı açmışım. Hiç bu kadar çok uyarı gelmezdi. Meraktan birini tıkladım.

midemi bulandırıyor sun @cevrivicikiz22

Ne?! Bir başkasına tıkladım.

Haydi canım?!! @noahflynn @leahbrown'ı İngiliz blogger
@cevrivicikiz22'yle aldatıyor

İçimde bir panik büyümeye başladı. Kimdi bu insanlar? Neden böyle şeyler söylüyorlardı? Nereden biliyorlardı?

Hemen Twitter hesabıma girdim ve uyarıları taramaya başladım. Blogumun düzenli okuyucularından, "Bu doğru mu? Brooklyn Delikanlısı, Noah Flynn mi?" gibi sorular soran birkaç tweet vardı. Ve "Noah Flynn de kim?" diyen birkaç tane daha. Ama geri kalanı tamamen yabancı insanlardı ve yazdıkları korkunçtu.

Aman Tanrım sanki @leahbrown'ın endişelenecek bir şeyi varmış gibi @cevrivicikiz22 çirkin ötesi.

Ne o? 5 dakikalık şöhrat peşinde misin @cevrivicikiz22 ?

Yaşadıkları ilişkileri anlatan insanlardan nefret ederim @cevrivicikiz22 #aşağılık

Böyle sürüp gidiyordu. Son olarak Amerikan dedikodu sitesi *Celeb Watch*'tan da bir tweet almıştım.

Kedi evde yokken: Leah Brown şehir dışındayken Noah Flynn İngiliz blogger @cevrimicikiz22'yle kaçamak yaşadı.

Web sayfalarının bağlantısına tıkladım ve haberi dehşet içinde okudum.

CELEB WATCH ÖZEL!

Öyle görünüyor ki Leah Brown, Noel'i ailesiyle birlikte LA'de geçirirken, yeni aşkı Noah Flynn ökse otunun altında öpecek bir başkasını bulmuş: Çevrimiçi Kız olarak bilinen İngiliz blogger Penny Potter.

Ekrana dehşetle baktım. Adımı biliyorlardı. Adımı nereden biliyorlardı?

Penny bir süredir, Leah Brown'la ilişkisine aldırmadan Brooklyn Delikanlısı takma adını verdiği Noah'yla yaşadıklarıyla ilgili paylaşımlarda bulunuyor. Sanırım bazı insanlar spot ışıklarını üstüne çevirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Leah şehre döndüğü zaman, Noah'nın yerinde olmak istemezdik!

Paylaşımın altında elli altı yorum vardı. İlkine indim.

Ne pislik!

Biri cevap vermişti.

Ben bu işe para için girdiğini sanmıyorum. Bence tatlı birine benziyor. Asıl pislik, şehir dışındayken kız arkadaşını aldatan Noah Flynn.

Evet, ama bir kız arkadaşı olduğunu biliyor olmalı.

Nasıl biri olduğumu nereden biliyorlardı. Habere tekrar baktım ve bloguma bağlantı verdiklerini gördüm. Bağlantıya tıklayınca, karşıma Noah hakkında yazdığım ilk paylaşım çıktı. Yazdıklarımı bu kez gerçeği bilerek okurken yüzümü buruşturdum. Aşağıya, en yeni yorumlara baktım.

Evet, ama Beyaz Atlı Prens sevgilisini aldatmazdı ve Külkedisi de fahişe değildi.

Uyuşmuş bir halde daha aşağı inip birkaç yorum daha okudum. Düzenli okuyucularımdan birkaç, “Bu doğru mu?” yorumu vardı. Ve en altta Pegasus Kızı’ndan bir yorum vardı.

Sevgili Penny,

Büyük olasılıkla ne düşündüğüme aldırmadığını biliyorum ama bir şeyler söylemeliydim. Annemle babamın evliliğinin dağılmasının ve annemin içmeye başlamasının nedeni babamın bir başka kadınla gitmesiydi. Senin birini bulup âşık olmana çok sevinmiştim ama bir başkasının erkek arkadaşıyla bir ilişkiye girmek iyi bir şey değil. Çok fazla acıya neden oluyor. Üzgünüm, benim üstüme vazife değil ama bu konuda çok hassas olduğum için bir şey söylemeden geçemedim.

Blogunu artık okuyabileceğimi sanmıyorum.

Pegasus Kızı

E-posta uyarım bir kez daha cınladı. Hiç tanımadığım insanların Twitter'da benden bahsettiğini haber veren beş yeni mesaj.

Birine tıkladım ve "nefret" kelimesini görünce hemen geri çıktım.

Yatağımın kenarına oturup dehşet içinde telefonuma baktım. Dünyanın dört bir yanında benimle ilgili satırlar okuyan, benimle ilgili nefret mesajları paylaşan insanlar olduğunu düşündüm. Tanımadığım insanlar. Benimle hiç tanışmamış insanlar. Ama kim olduğumu biliyorlardı. Adımı biliyorlardı. Ve blogumu biliyorlardı. *Ya nerede yaşadığımı öğrenirlerse? Ya bu eve gelirlerse?* Vücudum titremeye, yanaklarımdan yaşlar dökülmeye başladı. Ne yapacaktım? Yarın okula dönmem gerekiyordu? Herkesin yüzüne nasıl bakacaktım?

Gırtlığıma bir yumru oturdu. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum. Ufaldığımı hissediyordum. Gittikçe küçülüyor, küçülüyordum. Yardıma ihtiyacım vardı. Biri bana yardım etmeliydi. Ama kıpırdıyamıyordum. Uzunlarım taş gibi ağırlaşmıştı. Kapıya baktım. Çok uzak görünüyordu. Ve ulaşılmaz. Ne yapacaktım? Bir insan kalabalığının evime doğru yürüdüğünü hayal ettim. Araç yolumuza kamp kurduğunu. Pencereme taş attıklarını. Çirkin sözcüklerle dolu pankartlar salladıklarını. Artık kendimi güvende hissedebileceğim hiçbir yer yoktu. Okuyucularımın hepsi benden nefret edecekti. Herkes benden nefret edecekti. Artık yaşlar yanaklarımdan oluk oluk akıyordu. Hiç bu kadar korkmamış, bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kafam bir mengeneyle sıkılıyormuş gibi basınç her an biraz daha artıyordu. Yutkunamıyordum. Göremiyordum. Nefes alamıyordum.

★ ★ Otuz Dokuzuncu Bölüm ★ ★

“Penny! Penny! Ne oldu? Sorun ne?” Annem hızla odaya girdi ve ışığı yaktı.

Yerde cenin pozisyonunda yatıyordum. Neden yerdeydim? Ne olmuştu?

Annem, “Rob! Rob! Buraya gel!” diye seslendi. Sonra yanıma diz çöktüğünü ve kollarımı sımsıkı tuttuğunu hissettim. “Her şey yolunda, hayatım. Her şey yolunda.”

Artık usul usul ağlıyordum. Kendimi duyabiliyor ama sanki gerçekten ben değilmişim ve gerçekten vücudumun içinde değilmişim gibi kopuk hissediyordum.

“Oturabilecek misin?” dedi annem nazik bir sesle.

Merdivende ayak sesleri duydum.

“Neler oluyor?” dedi babam. “Ah, hayır, Pen, ne oldu?”

İri ve güçlü kollarıyla beni sardığını hissettim. Nasılsa, oturur pozisyona geçip ona yaslanacak gücü bulabildim. Ağlamama engel olamıyordum. Hiçbir konuda endişelenmek zorunda kalmamak için, yeniden bir bebek olana kadar durmadan ağlamak, ağlamak, ağlamak istiyordum.

“Ne oldu?” diye sordu babam yumuşak bir sesle.

“Yoksa... yine panik atak mı geçirdin?” diye sordu annem. Arkamda kıpırdandığını ve yorganımı etrafıma sardığımı hissettim.

Konuşacak gücüm olmadığı için başımı salladım. Dişlerim deli gibi birbirine çarpıyordu.

“Ne sebep oldu?” dedi babam. Bana sımsıkı sarıldı. Sonsuza dek böyle, bir baba ve yorgan kozasına sığınmış halde kalmak istiyordum.

Onlara anlatmaya nereden başlayabilirdim? Noah bana her konuda yalan söyledi ve şimdi bütün dünya benden nefret ediyordu. Ya da öğrendikleri zaman edeceklerdi.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım. “Okula döneceğim diye stres yaptım.”

Babamın gerildiğini hissettim. “O videoyla ilgili yeni saçmalıklar mı var? Çünkü eğer varsa, ben...”

“Hayır, her şey yolunda. Ben sadece saçmaladım. Ve yorgunum. Büyük olasılıkla jetlag etkisini üstümden atamadım.” Aklıma gelen bütün bahaneleri sıraladım.

“Hımm.” Annem ikna olmuşa benzemiyordu.

Ama paniğime ve yaşadığım kafa karışıklığına rağmen, bunu onlara pat diye söylemeyeceğimden emindim. Dehşete düşmelerine izin veremezdim. Kendi başıma halletmenin bir yolunu bulmaya çalışmalıyım.

“Bir fincan çay ister misin?” diye sordu annem.

“Evet, lütfen.”

“Ya kahvaltı?” dedi babam. “Sana pankek yapayım mı?”

Hiç aç olmamama rağmen başımı salladım.

Beni yatırıp üstümü örttükten ve iyi olduğuma ikna olduktan sonra birlikte aşağı indiler. Bilgisayarımı aldım, bloguma giriş yaptım ve Noah’yla ilgili bütün paylaşımlarımı sildim. Sonra ayarları kimsenin yorum yapamayacağı şekilde değiştirdim. Ve daha

o anda kapıyı benden nefret edenlerin suratına çarpmışım gibi, bir nebze daha iyi hissettim.

Twitter hesabıma döndüm. Şimdiden yirmiden fazla yeni uyarım vardı. Bakmadım. Ayarlara girdim ve sonunda profilimi silme seçeneğini buldum. Ekranı bir mesaj çıktı. *Hesabınızı silmek istediğinizden emin misiniz?* EVET'e bastım. Bir kapı daha kapanmıştı.

Facebook'a girdim ve yine yeni uyarıları görmezden gelerek hesabımı kapadım.

Sonra bilgisayarımı kapayıp gözlerimi karşımdaki duvara diktim. Panik atağımın neden olduğu beyin sisi dağılırken cevap aramaya başladım. Bu nasıl olmuştu? Noah ve beni *Celeb Watch*'a kim anlatmıştı? Onlara blogumdan kim bahsetmişti?

Aklıma önce Ollie geldi. Noah'nın Noan Flynn olduğunu bilen tek kişi oydu. Ama ona sadece tanıştığımızı söylemiştim. Aramızda bir şey olduğunu söylememiştim. Ve Noah'nın blogumdan haberdar olması imkânsızdı. Blogumu sadece Elliot biliyordu.

Midemin derinliklerinde huzursuz bir kıpırtı hissettim. Elliot böyle bir şeyi asla yapmazdı. Ama Noah konusunda çok tuhaf davranmıştı. Ve dün blogumda o alaycı yorumu paylaşmıştı. Bunu yapmasını da hiç beklemezdim bu yüzden belki de... Ama Elliot, Noah'nın gerçek kimliğini bilmiyordu. Yoksa biliyor muydu? Ona Noah'nın fotoğrafını gösterdiğim zamanı düşündüm. Tanıdık geldiğiyle ilgili bir şey söylemişti. Yoksa onu tanımış ve bir şey söylememiş miydi? Konuyu bir anda değiştirmesinin nedeni bu muydu? Aman Tanrım, hikâyeyi Elliot mı sızdırmıştı? Yatak odamın duvarına baktım ve Elliot'ı diğer tarafta *Celeb Watch*'a isimsiz bir mesaj gönderirken hayal ettim. Her şey korkunç bir şekilde mantıklı gelmeye başlıyordu. Elliot, Noah'yı ve onunla ilgili blog paylaşımlarımı kıskanmıştı. Sonra fotoğrafını görünce kim olduğunu anlamış ve her şeyi sonsuza dek mahvetme şansı elde

etmişti. Dün benimle dışarı çıkma programını bunu planladığı için iptal etmişti. Ve o zamandan beri benimle iletişime geçmemişti. Elliot'ın en azından yatak odası duvarını tıkladıktan bu kadar uzun süre durabilmesi görülmüş şey değildi. Ayrıca internette olanları da görmüş olmalıydı. Megan o aptal iç çamaşırı videosunu paylaştığı zaman nasıl tepki verdiğini hatırladım; beni uyarmak için mesaj çekmesini ve doğrudan beni görmeye gelişini. Ama bu kez ondan ses çıkmamıştı.

Korkunç gerçek kafama dank ederken mideme bir yumruk yemişim gibi hissediyordum. Önce Noah, sonra Elliot... En azından Noah'yla yeni tanışmıştım. Onunla yaşananları dehşet verici bir yargı yanılgısına bağlayabilirdim. Ama ya Elliot? Elliot ve ben birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. O benim en yakın arkadaşım. Eskiden.

Tam yeniden ağlamaya başlayacakken annem elinde bir çay fincanıyla içeri girdi. Fincanı komodine bırakıp yatağıma oturdu. "Canını sıkın daha özel bir şey olmadığından emin misin, tatlım? Konuşmak istediğin bir şey?"

Bir hıçkırığın ağzımdan kaçırması ihtimaline karşılık konuşmaya cesaret edemeyerek başımı iki yana salladım.

"Peki, fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Başımı salladım ve kalan az miktardaki enerjimi gülümsemeye harcadım. Annem çıktıktan sonra, babam bir tabak pankekle gelene kadar gözlerim kapalı oturdum.

"Sadie Lee'nin özel tarifini kullandım," dedi sırtarak.

Sadie Lee'yi ne kadar sevdiğimi hatırlayınca, içimi yakıcı bir acı daha kapladı. Ama o da beni aldatan bir başka insandı.

Babam bir şeye ihtiyacım olduğu anda ona seslenme sözü alıp alt kata döndükten sonra panekleri kenara bırakıp boşluğa baktım. O kadar uyuşuk ve bitkin hissediyordum ki... Tek istediğim her şey geçene kadar yatakta kalmaktı. Tabii eğer bir gün geçerse.

Telefonumun e-posta uyarısının her çınlayışında, içimi korku sarıyordu. Sonunda telefonumu kapayıp dizüstü bilgisayarım la birlikte gardırobumun en alt kısmında bir giysi yığının altına gömdüm. Bir süre kimse bana ulaşamayacakmış gibi güvende hissettim. Ama sonra zihnimde, kapıyı açtığım anda beni yutmak üzere dolabımın içinde bir dağ gibi büyüyen mesajları canlandır-maya başladım.

Ve yeniden paniğe kapılmaya başladım. Ama bu kez ne yapmam gerektiğini hatırlıyordum. Bu kez gözlerimi yumdum ve onu vücudumda hayal ettim. Göğüs kafesimin içinde, büyük siyah bir korku topu. *Her şey yolunda*, dedim ona ve kendime. *Her şey yolunda*. Ve paniğe kapılıp zihnimden atmak yerine, kendimi onu orada, içimdeki haliyle gözümde canlandırımdım. Simsiyah, yoğun ve korkutucu. Burnumdan derin bir nefes aldım. Ve bir tane daha. Yüksek sesle fısıldadım: “Her şey yolunda.” Ve korkum biraz olsun küçülmeye başladı. Ve o küçülürken, her şeyin gerçekten yolunda olduğunu fark ettim. Korku beni öldürmeyecekti. Ve sonra aklıma yeni bir düşünce geldi: Yaşadıklarım da beni öldürmeyecekti. Evet, korkutucuydu ve evet, müthiş acı veriyordu ama beni öldürmeyecekti. Her şey yolundaydı. Bir nefes daha aldım. Korku biraz daha küçüldü. Artık bir tenis topu boyutuna gelmişti. Ve rengi yavaş yavaş açıldı; siyahtan, griye, sonra beyaza ve son olarak altın rengine döndü. Bir nefes daha aldım. Dışarıda bir martı öttü. Denizi düşündüm ve hafifçe gülümsemeyi başardım. Her şey yolundaydı. Bunu kontrol edebilirdim. Kendimi gözümde kumsalda otururken ve bütün bedenimi altın bir güneş ışığı kaplarken hayal ettim. Her şey yolundaydı.

En az bir saat boyunca böyle, gözlerim kapalı halde, nefesime odaklanarak ve martıların sesini dinleyerek oturdum. Sonra kapım vuruldu.

“Pen, içeri gelebilir miyim?” dedi Tom.

Gözlerimi açtım ve sırtımı dikleştirdim. “Elbette.”

Odaya girdiği anda bildiğini anladım. Onu hiç bu kadar kaygılı görmemiştim.

“Az önce internetteydim,” dedi yatağımın ayakucuna ilişirken. “Doğru mu? Sen ve Noah Flynn?..”

Kucağıma baktım.

“Annemle babamın dillerinden düşürmedikleri şu Noah mı? Hani yanlarında kaldığınızı?”

Başımı evet der gibi salladım ve başımı kaldırıp Tom’a baktım. “Ama kim olduğunu gerçekten bilmiyordum. Adını daha önce hiç duymamıştım. Sen duydun mu?”

Tom başını salladı. “Evet. Bir müzik sitesinde Leah Brown’la aynı şirketle anlaştığını ve aralarında bir şeyler olduğunu duymuştum. Sana söylemedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, kız arkadaşı olan biriyle asla işim olmazdı.”

Tom’un kaşları çatıldı. “Yani sana yalan söyledi?”

Başımı bir kez daha salladım. “Sen nasıl öğrendin?”

“Facebook bununla çalkalanıyor. Twitter ve Tumblr da. Ve...”

“Tamam. Tamam...”

“İnsanların neler söylediğini gördün mü?”

Tekrar başımı sallarken sıcak gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. “Ne yapacağımı bilmiyorum, Tom. Çok korkuyorum.”

Tom elimi tuttu. “Her şey yolunda, kardeşim. Bu işi halledeceğiz. O internet sayfası nasıl öğrenmiş?”

“Bilmiyorum. Biri anlatmış olmalı.”

“Ama kim?”

Omuz silktim. Ona Elliot olduğunu düşündüğümü asla söyleyemezdim. En azından emin olana kadar.

“Pekâlâ, şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan hikâyenin senin açısından açıklanması.”

Bir anda içim panikle doldu. “Ah, hayır. Yapamam. İnternete giremem. Asla.”

Tom gözlerimin içine baktı. “Ortaokula başladığım zaman Jonathan Price denen çocuğun benimle nasıl uğraştığını ve hakkımda dedikodular yaydığını hatırlıyor musun?”

“Hani şu öğle yemeğini elinden alan çocuk mu?”

“Evet. Hasta numarası yaptığımı ve annemle babama beni okula göndermemeleri için nasıl yalvardığımı da hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Sonra bir gün sen bana,” Tom cırtlak ve tiz bir ses tonuyla devam etti, “*ama sen okula dönmezsen, onun yalan söylediğini kimse anlayamaz ki*, demiştin.”

“Öyle mi dedim?”

Tom başını salladı.

“Ama ben şirinler gibi konuşmuyordum ki.”

Tom gülümsedi. “Ah, evet, konuşuyordun. Ve bu, o zaman bana herkesin söylediği onca şeyin arasında dinlediğim tek söz oldu. Beni okula döndüren tek şey.”

Gözlerinin içine baktım. “Gerçekten mi?”

“Evet. Çünkü haklıydın. Okula dönmeyip odamda saklanmaya devam etseydim, herkes ona inanırdı.” Sırıttı. “Ve benim gerçek anlamda ne kadar inanılmaz, yetenekli ve harika bir insan olduğumu asla öğrenemezlerdi.”

Gülümsedim. “Alçakgönüllüyü atladın.”

“Evet, tabii o da var. Ama aynı şey şimdi senin için geçerli. Bir köşeye saklanırsan ve hakkında onca saçmalığı söylemelerine izin verirsen, senin ne müthiş bir insan olduğunu görme şansları hiçbir zaman olmaz.”

Gözlerim yaşlarla doldu. “Tom!”

“Ama doğru. Öylesin. Ve her zaman yanında olacağımı bilmelisin ama gerçekten bir şeyler söylemen gerektiğini düşünüyorum.”

Hikâyeyi kendi açımdan anlat.” Tom babamla şakadan kavga ettikleri zamanlarda takındığı sert ifadesini takındı. “Sonra da bana Noah Flynn’in adresini vermeni istiyorum. Onu New York’ta ya da neresi olursa orada köşeye kısıtıp öldüreceğim.”

Güldüm.

“Ciddiyim, Pen. En azından hikâyeyi kendi açımdan anlatmalısın.”

“Tamam, bunu düşüneneğim.”

“Sadece düşünmekle kalma. Yap. Daha iyi hissedeceksin. Okula dönüp Jonathan Price’a saçmalıklarını neresine sokabileceğini söylediğim zaman daha iyi hissettiğimi biliyorum.” Tom beni kucakladı. “Seni seviyorum, kardeşim.”

“Ben de seni seviyorum. Yine de annemle babama olanları anlatma. İnternet konusunda nasıl olduklarını bilirsin. Kaygılanmalarını istemiyorum.”

Tom başını salladı. “Bana ihtiyacının olması ihtimaline karşılık okula dönüşümü birkaç gün erteleyeceğim.”

“Gerçekten mi? Ama başın belaya girmez mi?”

“Hayır, benim başım asla belaya girmez.” Tom sırtınca içimin minnetle doldu. Noah ve Elliot’ı kaybetmiş olabilirdim ama ailem her zaman yanımdaydı. Dünyanın en iyi ailesi.

★★ Kırkuncu Bölüm ★★

Tom çıkar çıkmaz, bilgisayarımı tekrar gardıroba kaldırdım ve küveti sıcak suyla doldurdum. Banyo köpüğü sepetimi karıştırıp Rahatlamamanın Mutluluğu adında bir tane buldum. Mis kokulu köpüklerin sıcaklığı kemiklerime işlerken, tuhaf bir sükûnet hissettim. İçim hâlâ acıyordu ve üzgündüm ama artık çaresiz hissetmiyordum. Başımı da suyun altına soktum ve saçlarımın etrafımda süzüldüğünü hissettim.

“Bir denizkızına benziyorsun.” Noah’nın sualtı koridorunda söylediği sözler zihnimde yankılanınca suyun içinde doğruldum. Saçlarımdaki suyu sıkarken, aklıma bir “nasıl” korosu dolmuştu. *Nasıl o kadar nazik ve samimi görünebildi? Nasıl o kadar kolay yalan söyleyebildi? Bunu bana nasıl yapabildi?* Ama kendimi bütün bu soruları beynimden dışlamaya zorladım. Nasıl olduğu gerçekten önemli değildi. Önemli olan bütün bunları yapmış olmasıydı.

Banyodan çıktım ve vücudumu en sevdiğim nemlendiriciye boğdum. Sonra en rahat bornozumu üstüme geçirip odama döndüm. Küçük ampullerimi yakarken aklıma Noah’nın bana yılbaşı akşamında hazırladığı çadır geldi. Işıkları hemen söndürüp başucu lambamı yaktım. Bitişik evde Elliot’ın yatak odasının kapısının çarpıldığını duydum.

Kendimi Noah'yla ilgili acı veren düşüncelere dalmaktan alıkoymak için, Elliot hakkındaki öfkeli düşüncelerime yoğunlaştım. İnternette olanları artık görmüş olmalıydı ama duvarı tıkladığını gibi ondan ne bir mesaj ne de telefon gelmişti. Tabii eğer banyodayken bana ulaşmaya çalışmadıysa. İçinde bir umut kıpırtısıyla telefonumu almak için gardırobuma gittim. Mesaj olmadığını görünce, umudum yerini öfkeye bıraktı. O olmalıydı. Tom'un söylediklerini düşündüm. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yatak odamda saklanmayı sürdüremezdim. Ortaya çıkıp onunla yüzleşmeliydim.

Elliot'ların araç yolunda kararlı adımlarla ilerlerken bu eve yıllardır adım atmadığımı fark ettim. Zilin sesini bile hatırlayamıyordum. Zile basınca güçlü bir *ding-dong* sesi yankılandı. Sinirlerim yay gibi gergindi. İçerideki ahşap zeminde ayak sesleri duydum ve kapı açıldı. Elliot'ın babası bana onu dünyanın en heyecan verici şeyini yaparken rahatsız etmişim gibi bakıyordu. Elliot da dâhil, herkese, her zaman böyle bakardı zaten.

Kim olduğumu bile bilmiyormuş gibi, soru sorarcasına, “Evet?” dedi.

“Elliot evde mi acaba?”

İç geçirdi. “Bir dakika.” Sonra beni dışarıda, soğukta bırakarak kapıyı itti.

“Elliot!” diye seslendi. “Kapıda biri var.”

Elliot'ın boğuk sesini duydum ama ne dediğini çıkaramadım. Sonra kapı tekrar açıldı ve babası göründü.

“Korkarım şu anda kapıya gelemiyor.”

“Ne? Ama...”

“Teşekkürler. Güle güle.” Hepsi bu kadardı. Kapı kapandı ve Elliot'ın babası yok oldu.

Hışımınla eve, odama döndüğümde ciddi bir öfkeye kapılmıştım. Elliot'la aramızda *Senden nefret ediyorum, seni korkak aptal!* anlamına gelen gizli bir tıklama kodumuzun olmamasına hayıf-

lanarak duvara baktım. Ama buna yakın bir kodumuz bile yoktu çünkü daha önce hiç ihtiyaç duymamıştık. Aramız bir kez bile bozulmamıştı. Şu ana kadar.

Yatağıma oturdum ve çaresizce etrafıma baktım. Elliot bana neden böyle bir şey yapmıştı? Neden bu kadar korkunç bir şey yapıp bu şekilde saklamıştı ki? Ama benden sonsuza kadar saklanamazdı. Onu evden çıktığı anda pusuya düşürmek için pencerede nöbet tutmayı düşündüm. Ama bu delilik olurdu. Onu yumruklamak için duvarda bir delik açmayı düşündüm ama bu daha da deliceydi. Sonunda telefonumu gardıroptan alıp bir mesaj yazdım.

Bana bunu yaptığına inanamıyorum.
Ne iyi arkadaşmışsın ama!

Gönder tuşuna basarken, yeni bir hüznün dalgasıyla sarsıldım. Kendime, *yalnız değilim*, diye hatırlattım. *Annem, babam ve Tom var. Yalnız değilim.* Ama tek hissettiğim yalnızlık ve kayıp hissiydi.

Bir cevap bekleyerek gözümü ayırmadan telefona baktım. Ama cevap gelmedi. Canım gittikçe daha fazla sıkılıyordu. Noah ve o, hangi cüretle beni böyle incitip benden saklanabilirlerdi ki? Sonra yapabileceğim en kötü şeyi yaptım. Bilgisayarımı gardıroptan çıkarıp internete bağlandım.

Önce, yakın zamanda bir güncelleme yapmış mı diye, Elliot'ın Twitter'ına baktım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. İnternete bağlandığına dair bir kanıt, benimle ilgili nefret dolu bir yorum... Ama son tweet'ini Noel'de atmıştı.

Gelmiş geçmiş. En kötü. Noel.

Facebook'una bakabilmek için hesabımı yeniden etkinleştirmem gerekirdi, bu yüzden Facebook'u bir kenara bırakıp Instagram'a girdim. New York'taki son gününden bu yana hiçbir paylaşımında bulunmamıştı. Son paylaşımı ikimizin kahvaltı sofrasında, bir ak-
çağaç şurubunun arkasından sırtırken çektiğimiz bir selfie'mizdi. Bir an olayların böyle korkunç bir hal almasına mâni olabilmek için sihir yoluyla o fotoğrafın çekildiği ana dönebilmeyi diledim. Ama sonra içime öfke doldu. Her şeyden önce, olayları bu hale sokan ben değilim.

Sonra gerçekten aptalca bir şey yaptım. Google'da Noah Flynn adını aradım. Artık en revaçtaki sonuçlar benimle ilgili olanlardı. *Celeb Watch* internet sayfasından yeni bir başlık gördüm: *Noah Flynn Anne ve Babasının Ölümünden Sonra Bunalıma Girmiş*. Bağlantıyı titreyen parmaklarla tıkladım.

Noah Flynn, Çevrimiçi Kız olarak da bilinen İngiliz Blogger Penny Porter'la kaçamak yaptığı güne lanet ediyor olmalı. Penny'nin blogundan gelen bir diğer açıklamadan, Noah'nın dört yıl önce anne ve babasının trajik ölümüyle bunalıma girdiği anlaşılıyor. Tatil döneminde yaptığı aklha mantığa sığmayan seçimlerin açıklaması bu olabilir mi? Yaşadığı kaybın izlerini hâlâ atamamış olabilir mi? Yeni yıldızın basın sözcüsü yorum yapmayı reddetti. Leah Brown da çiftle ilgili kopan internet fırtınası karşısında sessizliğini korudu. Çevrimiçi Kız "Brooklyn Delikanlısı"yla ilgili bütün paylaşımlarını kaldırdı ancak işin işten geçtiğini söylemenin yanlış olmayacağını düşünüyoruz.

Sayfanın altında *Çevrimiçi Kız, Noah Flynn'in Gözde NYC Mekânlarını Açıkladı* başlıklı bir başka makalenin bağlantısı vardı. Tıkla-
madım. Yapamadım. Okuduklarım beni yeterince şoka uğratmıştı. Neden bahsediyorlardı? Ne bunalımı? Gerçekten bu tür şeyler

uydurabiliyorlar mıydı? Sonra korkularla yüzleşmekle ilgili yazımı ve Noah'nın benimle paylaştığı egzersizi anlatışımı hatırladım. Yüzüm al al oldu. Ama ben bunalıma girdiğini söylememiştim ki. Anne ve babasından bahsetmiştim bile. Sadece bir yakını kaybettiğini söylemiştim. Ekрана inanamayarak baktım. Bunu nasıl yapabiliyorlardı? Her şeyi nasıl bu kadar çarpıtabiliyorlardı?

Suçluluk ve öfke duyguları arasında gidip gelerek aramama geri döndüm. Sonuç listesini taramayı sürdürdüm. Ta ki içimi korkuyla dolduran başlığı görene kadar: *Noah Flynn'in Leah Brown'ı Aldattığı Kız –Evet, Cidden!*

Bağlantıya tıkladım. Sahnede yüz üstü kapaklandığım YouTube'daki videom çıktı. Bunu nereden bulmuşlardı. Gerçi çözmek için dâhi olmak gerekmezdi. Basit bir isim aramasıyla kolayca ulaşılabilirdi. İşim acı yanı, bugüne dek blogum dışında internetteki varlığım o aptal videoydu. Şimdi binlerce insan videoya yorum yapmıştı. Kendime bilgisayarı kapayıp gardıroba kaldırmamı söyledim ama sanki tuhaf bir kendini mahvetme görevine çıkmıştım. Otomatik olarak aşağı inmeye devam ettim. “İyy, iğrenç,” ve “Bu ne hal?” bulabildiğim en nazik yorumlar oldu. Geri kalanı okuduklarıma inanamayacağım kadar dehşet vericiydi. Besbelli Leah Brown'ın hayranları bana karşı güçlü bir nefret kampanyası yürütmeyi kendilerine görev edinmişti.

Annem merdivenden yukarı, “Penny, haydi gel, akşam yemeğini ye,” diye seslendi.

İnledim. Aç olmadığımı söylemeyi düşündüm ama bu onları sadece endişelendirirdi. Bu yüzden kafamın içinde Elliot'la ilgili yüzlerce düşünceyle kendimi alt kata sürükledim. Bunu bana yapması için onu gerçekten incitmiş olmalıydım. Arkadaşlığımızı bu şekilde sonlandırması için. Mutfığa girdim ve masaya oturdum.

“İyi misin?” Soruyu annem sordu ama babam ve Tom da endişeyle bana bakıyordu.

“Evet, evet, iyiyim.”

“New York’ta yeni bir iş teklifi aldım,” dedi annem yanıma otururken. “Bir Sevgililer Günü Balosu.” Bana heyecanla bakıyordu. “İkram işini üstlenmek ister mi diye Sadie Lee’yi arıyorum ama açmıyor.”

Tom, “Hiç şaşırmadım,” diye mırıldandı.

Ona çatık kaşlarla bakarak başımı iki yana salladım.

“Ne?” Annem ona döndü.

Tom tabağına bakıyordu. “Hiç.”

Annem tekrar bana baktı. “Harika bir haber, değil mi? Yine hep birlikte gidebiliriz.”

Hayır, değil! diye haykırmak istedim. *Aslında bana daha kötü bir haber veremezsin. Şu anda Amerika’ya adım atarsam, muhtemelen linç edilirim.* Ama bir şekilde kendimi başımı sallamaya zorlayabildim.

Annem ve babam hararetle bu Amerika işlerinin şirketi nasıl toplarladığını konuşurken, ben boğulmadan biraz lazanya yemeğe odaklandım. İşin tuhaf yanı, Megan videoyu paylaştığında bütün okulun iç çamaşırımı görmesinin başıma gelebilecek en kötü şey olduğunu sanmıştım. Şimdi ise bütün dünya görüyordu. Şimdi Elliot sayesinde gerçekten her yeri sarmıştım. Veba gibi. Ya da çiçek hastalığı. Harika.

Yatak odama dönme ihtiyacı baş döndürücü bir hal alana kadar yemeğimin yarısını yemeyi başardım. Neyse ki annem ve babam kendilerini Sevgililer Günü temalarını tartışmaya kaptırdıkları için, tabağımda yemek bıraktığımı fark etmediler. Odama döner dönmez Elliot’tan bir cevap var mı diye telefonuma gittim ama hiçbir şey yoktu.

“Pekâlâ,” dedim duvara öfkeyle.

Ama sonra şu tuhaf kendini mahvetme isteği bir kez daha devreye girdi ve makinemdeki fotoğrafları taramaya başladım.

Noah'ninkine gelince, parmağım sil tuşunun üstünde bir süre asılı kaldı. Ama tuhaf bir nedenden silmeye elim varmadı. Waldorf Astoria'daki odamın fotoğraflarına kadar geldim. Önce her şey sadece bir rüyaymış ve ben orada hiç kalmamışım gibi geldi. Sonra minik detaylar gözüme takılmaya başladı. Koltuktaki battaniye. Turuncu ay. Yastığının üstündeki Prenses Sonbahar. Bunlar gerçekten olmuştu. Gerçektiler. Noah yalan söylediyse bile, ben söylememiştim. Ben o odada bulunmuştum. O koltukta oturmuştum. Ve ilk kez hayatımm bana ait olduğunu hissetmişim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Fotoğraf makinemin hafıza kartını çıkarıp bilgisayara taktım ve otel odasının fotoğraflarını aktarıp çıktılarını aldım. Sonra o fotoğrafları bir çerçeve gibi, tuvalet masası aynamın etrafına dizdim.

Fotoğraflara sırayla, tek tek baktım. O otelde hissettiklerim kısmen Noah'yla bağlantılıydı. Büyük kısmı benimle ilgiliydi. Korkumla yüzleşmeyi seçip New York'a uçmuştum. Kendime inanmayı seçmişim. Noah'ya güvenmeyi ve âşık olmayı ben seçmişim. Ben iyi bir insandım. İnsanların internette benim hakkımda söylediklerinin bir önemi yoktu. Gerçeği ben biliyordum çünkü bu onların değil, benim hikâyemdi. Ve tamam, sonunda kursuz bir aşk hikâyesine dönüşmemişti ama bu, o hikâyeyi günün birinde yaşamayacağım anlamına gelmezdi. Hayatım, olmasını istediğim her şey olabilirdi. Onların değil, benim olduğunu aklımdan çıkarmadığım sürece.

Aynadaki yansımayla göz göze geldim. Gerçekten ama gerçekten bitkin görünüyordum ve gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Saçımı çözdüm ve başımı sallayarak omuzlarıma döktüm. Kızıl olmasını hâlâ seviyordum. Noah'nın nazik sözleri yalan da olsa, o sevgi hâlâ oradaydı. Bilgisayarımı ve telefonu kapayıp yatağıma girdim.

★★ *Kork Birinci Bölüm* ★★

Ertesi sabah uyanınca yaptığım ilk şey tuvalet masama oturup fotoğraflara tekrar bakmak ve şarj olan bir pil gibi olumlu anıları içime çekmek oldu. On dakika sonra, aşağıya inmeye hazırdım. Tom çoktan kalkmış, masanın başına geçmişti.

“Seni okula ben bırakacağım,” dedi beni görür görmez. “Bana ihtiyacın olursa diye, bütün gün, dışarıda arabada bekleyeceğim.”

“Ne? Bunu yapamazsın!”

“Ah, öyle bir yaparım ki.”

“Ama sıkıntıdan patlarsın.”

“Muhtemelen. Bilgisayarımı da getirip ödevimi bitireceğim.”

Ona gülümseyerek baktım. “Teşekkürler.”

Kolunu omzuma attı. “Bunu yapabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Okula girerken Tom’un sözlerini bir mantra gibi tekrarlayıp duruyordum. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.* Başımın üstünde SUSUN yazılı bir neon tabela taşır gibiydim çünkü yanından geçtiğim herkes beni görür görmez susuyordu. Ama süsmaları sorun değildi. Her şey dünkü tacizden daha iyiydi. İnsanların bana bakıp birbirlerini dürtmesine bile çok aldırmadım. Çok tuhaftı çünkü okuldaki yıllarımın büyük kısmını Megan’ın spot ışığının gölgesinde

kendimi görünmez hissederek geçirmiştim. Ama artık öyle değildi. Şimdi nereye gitsem insanlar beni fark ediyordu. Diğer sınıflardan çocuklar bile kim olduğumu bilir gibiydi. Koridorda yoklama sınıfına ilerlerken, dışarıda babamın arabasında bekleyen Tom’u düşündüm. Onu eve dönmeye ikna etmediğime çok memnundum.

Yoklama sınıfıma girdiğim anda herkes sustu ve bana baktı. Ama sorun değildi. Okulun içindeki yürüyüşüm bu ana bir ısınma turu olmuştu. Ve en azından farklı yoklama gruplarında olduğumuz için Megan ve Ollie’yle tiyatro dersine kadar karşılaşmayacaktım. Kira ve Amara’nın yanındaki masaya gittim. İkisi de kafamın yanından ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyordu.

Olabildiğince sakın ve özgüvenli bir sesle, “Merhaba,” dedim.

“Ah, merhaba,” dedi Amara. “Nasılsın?” Gerçekten endişeli görünüyordu.

“İyi.” Sandalyemi çekip oturdum.

“Emin misin?” dedi Kira bana doğru eğilerek.

Başımla onaylarken dudağımı ısırdım. Belirgin endişeleri içimi ağlama isteğiyle doldurmuştu.

Diğer herkesin bize baktığını fark edince yüzüm yanmaya başladı.

Kira sandalyesini benimkine yaklaştırdı. “Doğru mu? Sen gerçekten...”

Başımı salladım. “Hayır.”

Amara, “Doğru değil mi?” diye fısıldadı. Sonra Kira’yla birbirlerine baktılar.

“Hayır. Biri o internet sayfasına bir sürü yalan söylemiş.”

“Yani sen Çevrimiçi Kız değil misin?” dedi Amara.

“Evet, ben oyum. Ama geri kalanı doğru değil. Onların söylediği gibi değil.”

“Çevrimiçi Kız’ın sen olduğuna inanamıyorum. Ona bayılırım,” dedi Kira gülümseyerek. “Google’da Snooper’s Paradise’la ilgili bir şey ararken rastlamıştım. Çukurlarla ilgili yazın çok komikti.”

“Ben de çok seviyorum,” dedi Amara hevesle başını sallayarak.

“Gerçekten mi?” İçimde bir umut kıpırtısı oldu. Çok naziktiler. Beni yargılar gibi bir halleri yoktu.

İkizler sandalyelerini benim masama doğru çevirdi.

“Söylesene, Brooklyn Delikanlısı başkası mıydı yani?” diye sordu Kira.

Derin bir nefes aldım. “Hayır, o... Noah Flynn’di ama...” İçimde yükselen utanç dalgasını bastırmaya çalıştım. “Kim olduğunu bilmiyordum. Bana müzisyen olduğunu söylemedi. Ve adını daha önce hiç duymamıştım.”

“Ben de,” dedi Amara.

Kira başını sallayarak iç geçirdi. “Yani sana yalan söyledi?”

Başımı salladım. Bu gerçeği midem altüst olmadan kabullenmem ne kadar sürecekti acaba?

Amara elini masadaki elimin üstüne koydu. “Bu korkunç bir şey.”

Güçlkle yutkundum. Ağlamamalıydım. Herkes bana bakarken olmazdı.

“Duyunca inanamadık,” dedi Kira. “Megan’a senin böyle bir şey yapmanın imkânsız olduğunu söyledim. Hatta senin Çevrimiçi Kız olduğuna bile inanmadım. Ama sonra internet çalkalanmaya başladı ve...”

“Pekâlâ, baş belaları, tatil bitti. Artık düzeni sağlayalım.” Dönüp bakınca öğretmenimiz Bay Morgan’ın kapıda durduğunu gördük.

İkizler sandalyelerini masalarına çevirdiler ve ajandalarını çıkarmak için çantalarını karıştırmaya başladılar. Hiç kıpırdamadan otururken Kira’nın sözleri beynimde yankılanıyordu. “*Megan’a senin böyle bir şey yapmanın imkânsız olduğunu söyledim. Hatta senin Çevrimiçi Kız olduğuna bile inanmadım. Ama sonra internet çalkalanmaya başladı ve...*”

İlk dersten aklımda tek kelime bile kalmadı. Tek düşünebildiğim, Megan'ın haber internette patlamadan önce blogumdan nasıl haberdar olduğuydu. Ollie ona Noah'yla tanıştığımızı söylemiş olabilir ama onun blogumdan haberi yoktu. Bir an aklımdan Elliot'm söylemiş olabileceği gibi delice bir ihtimal geçti ama bu kelimenin tam anlamıyla delilikti. Ama Megan blogu ve Noah'ın haber internette patlamadan önce öğrendiyse, hikâyeyi sızdıran da o olabilir miydi? İlk ders acı verici bir ağırlıkla geçti ama zil çaldığı anda kendimi ikizlerin masasında buldum.

"Megan size blogdan ne zaman bahsetti?"

"Ah, salı akşamı," dedi Kira eşyalarını çantasına yerleştirirken. "Costa'daydık, telefonundan gösterdi. Bizim zaten takipçi olduğumuzu tahmin edememiş."

"Umarım yazmaya devam edersin," dedi Amara. "Bilirsin, ortalık yatışınca. Yazdıklarına bayılıyorum."

Ona cılız bir gülümsemeyle baktım. "Peki, Noah hakkında ne dedi?"

"Leah Brown'u seninle aldattığını söyledi."

"Bunu söyleyince ona çıktım," dedi Kira mahcup bir gülümsemeyle. "Ona senin böyle bir şey yapmanın imkânsız olduğunu söyledim. En azından bilerek."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkürler."

"Dürüst olmak gerekirse, artık Megan'dan o kadar hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Kira. "Oyundan sonra o videoyu paylaştığına inanamadım."

İçimden Kira'ya sarılmak geldi ama bunun beni ağlatmasından korktum.

Bay Morgan sınıfın ön tarafından seslendi. "Haydi, hanımlar. Sizin yetiyecek dersiniz yok mu?"

"Ögle yemeğinde görüşür müyüz?" dedi Amara.

Başımı salladım.

“Endişelenme, biz sana göz kulak oluruz,” dedi Kira.

“Evet. Sen Çevrimiçi Kız’sın,” diye ekledi Amara. “Ve biz senin sıkı hayranınız.”

İkizlerle konuşmamın ısıltısı tiyatro sınıfına ulaşana kadar sürdür. Yaklaşık iki dakika. Koridordan sınıfıma doğru ilerlerken, Megan ve Ollie’yi görme düşüncesi midemin düğümlenmesine yetti. Geç kalmıştım ve herkes içeri girmişti ama ikisi de ortalıkta yoktu.

İçeri girdiğim anda Bana-Jeff-de, “Pen!” diye seslendi. “Nasılsın?”

Bildiğini hemen anladım ve yirmi küsur çift gözün üstüme çevrildiğini hissettim. Waldorf’taki odamı gözümde canlandırdım. Kendime bunun onların değil, benim hayatım olduğunu ve gerçeği benim bildiğimi hatırlattım.

“İyiyim,” diye yanıtladım ve yerime geçerken neredeyse gerçekten iyi olduğumu hissettim.

Öğle yemeği saati geldiğinde daha da rahatlamıştım. Megan ve Ollie, ikisi de hastalık izindeydi ve olanlar hakkında canımı en çok sıkmasını beklediğim insanlar bana isteksiz de olsa saygı gösteriyordu. Belki de nasıl baş edeceklerini bilmedikleri ya da Leah Brown’nun burada çok fazla hayranı olmadığı içindi. Her halükârda Kira ile Amara çok tatlıydılar ve kimse bana ilişmiyordu. Öğleden sonraki derslere dönmeden önce Tom’u görmek için dışarı çıktım. Direksiyonda uyuyakalmıştı. Uyandırmak için camı tıklattım.

Hemen paniğe kapılarak, “Ne oldu?” dedi.

“Her şey yolunda. Eve gidebilirsin,” dedim.

Gözlerini ovuşturdu. “Emin misin?”

“Evet, herkes gayet iyi davranıyor. Cidden. Eve git. Yatakta, adam gibi uyu.”

Tom kaşlarını çatı. “Tamam, peki, telefonumu açık bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli, hemen dönerim.”

Gülümsedim. "Ararım."

Tom'un uzaklaşmasını seyrettim. Tam okula dönecekken, cebimin cebinde cep telefonumun titreştiğini hissettim. Telefonu çıkardım ve Elliot'tan mesaj geldiğini gördüm. Mesajı açarken kalbim hızlandı.

Lütfen benden nefret etme. Babam
bilgisayarına ve telefonuma el koydu.
Daha yeni geri aldım. Sen uğradığında
büyük bir kavganın ortasındaydık ve
seninle yüz yüze gelemezdim. Not:
Kaçtım.

Mesajda hikâyeyi sızdıranın Elliot olduğuna işaret edecek ipuçları aradım. Bulamayınca, doğrudan konuya giren bir mesaj gönderdim.

İnternet sayfasına, ben, Noah'yı ve blogu
sen mi söyledin?

Hangi internet sayfası? Hayır, ama
blogunda paylaştığım yorum için berbat
hissediyorum. Evde durum o kadar
kötüydü ki aklım başımda değildi. NOT:
KAÇTIM DİYORUM. EVDEN KAÇMAK
ANLAMINDA.

Elliot yapmamıştı. Hikâyeyi sızdıran o değildi. Bunu onun yapmadığı için büyük bir rahatla ama hissettim ve yapmış olabileceğini düşündüğüm için suçluluk duydum.

Ne demek evden kaçtım? Neredesin?

Rıhtımda

Rıhtıma mı kaçtın?

Hayır, kaçtım ve şu anda rıhtımdayım.
Seni görmem gerek mucks

Bir yandan mesaj yazarak okuldan uzaklaşmaya başladım.

Benim de seni görmem gerekli Mucks

Gelip benimle buluşur musun? Lütfen?
O saçma sapan bozuk para oyununu bile
oynarım...

Yoldayım.

★ ★ *Kork İkinci Bölüm* ★ ★

Elliot'ı oyun salonundaki bozuk para makinesine yasalı gördüğüm anda, ciddi bir sorun olduğunu anladım. Sırtında koyu bordo, kocaman bir mont, ayağında yeşil lastik çizmeler ve başında Rus tarzı yapay kürk bir şapka vardı ve bu tuhaf kombinasyona hava katmayı bu kez başaramamıştı.

İkimiz aynı anda, “Ne oldu?” dedik.

Ve yine aynı anda, “Aynı anda!” dedik. Bir an birbirimize baktık ve gülmeye başladık. Ve kahkaha yerini gözyaşına bırakırken, Elliot bana sımsıkı sarıldı.

Yüzümü devasa kaz tüyü montundan ayırmaya çalışarak, “Nefes alamıyorum,” dedim.

“Özür dilerim.” Elliot bir adım geri çekildi. “Ah, Penny, çok üzgünüm.”

“Ne için?” derken zihnimde son bir şüphe kırıntısı kıpırdandı.

“Yeni yıl hedefleri yazına o aptal yorumu yaptığım için. Büyük aptallık ettim ama evde bir sürü şey oluyordu. Sana anlatmalıyım.”

Ona baktım. “Evden gerçekten kaçtın mı?”

Elliot ciddi bir tavırla başını salladı. “Korkarım. Bu akşamdan itibaren, sokaklarda yaşayacak bir adamım. Adresi olmayan bir adam. Ülkemizin kayıp ruhlarından biri.”

"Ama kış ortasındayız. Donarsın."

"Neden bu kılıktayım sanıyorsun?" Elliot tuhaf kılığını işaret etti. "Eğlence olsun diye alt sınıf Rus balıkçılar gibi giyinmedim. Hipotermiden korunmaya çalışıyorum."

"Ama neden kaçtın?"

"Babam bir erkek arkadaşım olursa beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi." Elliot yüzünü oyun makinesine çevirdi. Yanıp sönen ışıklar yüzüne vuruyordu.

"Ne?" Ona dehşetle baktım.

Elliot da bana baktı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Eğer bir gün, 'iş yapma döken bir homoseksüel' olursam, onun çatısı altında yaşayamayacağımı söyledi." Elliot konuşurken havaya bir çift turnak işareti çizdi. "Sonra dün sabah iş çıkışından çıktı ve bilgisayarımı telefonumu elimden aldı."

"Ne? Ama neden?"

"Çünkü Amerika'dayken birisiyle tanıştığım gibi bir fikre kapılmış ve onunla temas kurmamı istemiyormuş."

"İyi de bunu nereden çıkardı?"

"Annemle babamın Noel'ini mahvetme kampanyası hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Cehennem Meleği Hank?"

"Evet, biraz geri teptiğini söyleyebiliriz."

"Ah, hayır."

"Babama bir ergenin internet ulaşımını elinden alamayacağını, bunun nefes alma hakkını elinden almaktan farksız olduğunu söyledim."

"O ne dedi?"

"O bir avukat. Yaşama isteğini kökünden kurutana kadar bir sürü yasa sıraladı. Sanırım o sırada sen kapıya geldin." Kaşlarını çatı. "Neden duvara vurmadin? Ve neden öyle aksi bir mesaj

gönderdin? Blogdaki yorum yüzünden mi? Onun yüzünden, değil mi? Çok üzgünüm. Çok kışkırdım ve gerçekten korkunçtu."

Ona dik dik baktım. "Ne demek istiyorsun? Neyi kışkırdın?"

"Noah'yı. Ve seni." Elliot utanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

"Beni neden kışkırtıyorsun ki?"

"Çünkü senin için her şey çok kolay. Sen hoşlandığın biriyle tanışyorsun ve ailen hemen kabulleniyor. Hemen, 'Haydi gidip Noel'i onunla geçirelim,' deyiveriyorlar. Sen âşık olabilir ve Külkedisi gibi sonsuza dek mutlu yaşayabilirsin. Ama ben bir gün Beyaz Atlı Prensimle tanışırsam, evlatlıktan reddedileceğim."

"Ah, Elliot." Onu kucaklarken gözlerim dolu dolu oldu. Birbirimizden uzak kaldığımız süre boyunca Elliot'ın böyle hissedeceği ve onun için çok zor olduğu alkımın ucundan bile geçmemişti.

"Hırsımı senden çıkardığım için kendimden nefret ediyorum," dedi omzumda hıçkırırken. "Sen benim en yakın arkadaşısısın. Tek gerçek dostumsun. Ve ben senin için sevinemedim bile. Ama çok korkmuştum, Pen. Seni kaybetmekten çok korktum."

Bunu söyleyince alaycı kahkahamı tutamadım.

Elliot kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Böyle bir tehlike yok."

"Ama neden?" Elliot gözlerindeki yaşları sildi ve beni dikkatle süzdü.

İç çektim. "Sanırım olanları görmedin."

"Neyi görmedim?"

"İnternette?"

"Hayır. Dedim ya eşyalarımı daha yeni geri aldım. Babam isteyken gizlice çalışma odasına girdim ve onları çaldım."

"Noah bir müzisyenmiş."

Elliot bana boş boş baktı.

“Ünlü bir müzisyen. Şey, Amerika’da ünlü. Her neyse ve...” Kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyordum. “Ve Leah Brown’la ilişkisi varmış.”

Elliot’ın ağzı açık kaldı. “Ne? Şu listelerin zirvesinden inmeyen Leah Brown mı?”

Başımınla onayladım.

“Şu çok dinlenen *Şekerimi Tatmak İster Misin?* söyleyen Leah Brown mı?”

Başımı tekrar sallarken gözlerim doldu.

“Ama bu çılgınlık!” Elliot gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Yüzünde zevkten eser olmadığını, sadece şaşkınlık ve dehşet olduğunu gördüm ve ondan şüphe duyduğum için bir kez daha korkunç hissettim. “Ah, Pen. Aman Tanrım. Ama bunu senden saklamayı nasıl başarmış?”

Böylece ona başından beri ortada olan ama benim fark etmediğim minik ipuçlarını sıraladım. İkinci el eşya dükkânının oradaki kız, Sadie Lee’yle konuşmalarına kulak misafiri oluşum, Noah’nın benimle halka açık yerlere hiç gitmemesi gibi.

Elliot durmadan kafasını sallıyordu. “Ama ya blogunda söylediklerin? Ruh eşin olması meselesi?”

“Yanılmışım.” Bunu söylerken içimden bir hıçkırık yükseldi. “Ve şimdi biri bir dedikodu sitesine sızdırdığı için bütün dünya biliyor. Ve herkesin blogumdan haberi oldu.”

“Ama nasıl? Noah’ya blogundan bahsettin mi?”

“Hayır, senden başka kimseye bahsetmedim.”

Elliot bana bakmayı sürdürdü. “Bir dakika.” Cebinden telefonunu çıkardı ve mesajlarını taramaya başladı. “Benim yaptığımı sandın.”

“Sadece, tek bilen sen olduğun için. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.”

“Ama başka kim bilebilir?”

“Megan.”

Elliot’ın kaşları o kadar yükseğe kalktı ki bir an saç diplerine değecekler sandım. “Ne? Nasıl bilebilir ki? Sen söylemedin, değil mi?”

“Hayır. Ama belki de kaldığı gece bir şey görmüştür ya da belki...”

“Ne?”

“Ollie söylemiştir.”

Elliot kaşlarını çattı. “Ollie nasıl bilebilir?”

“Salı günü bana uğradı. Odama kadar geldi. Dizüstü bilgisayarında blogumu görmüş olabilir.”

Elliot’m gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. “Pekâlâ, şu andan itibaren her tür tepkimin başma, ‘Haydi canım!’ geleceğini varsayabilirsin!”

Başımı sallayarak güldüm.

“Ayaklı Selfie yatak odanda ne halt ediyordu?”

“Beni görmek için uğramış. Noel hediyesi getirmiş.”

“Noel hediyesi mi? Ne almış?”

“Aslında bilmiyorum. Açacak fırsatım olmadı. Noah’nın müzisyen olduğunu bana Ollie söyledi. Aynamda bir fotoğrafını görüp tanıdı.”

“Ama nasıl... Aman Tanrım!” Elliot koluma yapıştı. “Pekâlâ, üzgünüm ama bu konuşmayı oturarak yapmamız gerekecek. Şoktan bayılmamam için, önümüzde iki çikolatalı milkshake’le.”

İkimiz aynı anda, “Choccywoccydoodah?” dedik. “Aynı anda!”

Elliot’ın koluna girdim... aslında kocaman montunun koluna girer gibi yaptım ve rıhtıma çıktık. Ama insanın tenini ısıran deniz esintisine rağmen içimin gittikçe ısındığını hissettim. Düne ait en kötü korkularım yersizdi. Yalnız değildim. Ailem ve ikizler vardı ve en yakın arkadaşların en müthişi geri dönmüştü.

★ ★ Kork Üçüncü Bölüm ★ ★

Kafeye vardığımızda kendimi daha da iyi hissediyordum. Dün gerçekleşmesinden korktuğum kâbus senaryolarının hiçbiri yaşanmamıştı. Şehrin içinden geçerken bir kişi bile beni tanımadı ve tek bir kötü yorum duymadım. Önümüzdeki yıl boyunca internetten uzak kaldığım sürece, idare edebilirdim.

Milkshake'lerimizi ısmarladık ve arka tarafta bir masa bulduk. Normalde insanları izleyebilmek için yüzüm kapıya dönük oturmayı severdim ama bugün yapmadım. Bugün içgüdüsel olarak, ne olur ne olmaz diye sırtım kapıya dönük oturdum.

"Biliyor musun, Penny, kaybeden Noah," dedi Elliot montunun fermuarını indirirken. "Bunu zamanla atlatıp yoluna devam edeceksin ama eğer o insanları kandırmaya yatkın biriye, hiçbir zaman gerçekten mutlu olamayacak."

Keşke ona inanabilseydim. "Teşekkür ederim. Yanımda olduğun için çok mutluyum. Ve biliyor musun, gelecekte her ne olursa olsun, günün birinde hakiki bir Beyaz Atlı Prens'e rastlasam bile, kimse senin yerini tutamaz. En yakın arkadaşşıma her zaman ihtiyacım olacak."

Elliot'a umutla baktım ama kaşları çatılmıştı.

“Bak, bak, bak,” dedi canı gerçekten sıkıldığında hep yaptığı gibi dudaklarını büzerek.

Önce bana baktığını sandım ama sonra omzumun üstünden arkaya baktığını anladım. Arkama dönünce, Megan ve Ollie’nin derin bir sohbet halinde tezgâha doğru yürüdüklerini gördüm. İçimi panik kapladı. Onlara ne diyecektim? Ne yapacaktım? Ama besbelli benim bir şey yapmam gerekmeyecekti çünkü Elliot çoktan ayaklanmıştı.

“Hey, Mega-Sürtük!” diye seslendi.

Megan ve Ollie dönüp bize baktılar ve o anda İnternet sızıntısının arkasında onların olduğunu anladım. Beni gördükleri anda, ikisi de o kadar suçlu görünüyordu ki...

“Neden bize katılmıyorsunuz?” dedi Elliot.

Megan alı al moru mor bir yüzle, “Ah, hayır, böyle iyi. Tam çıkıyorduk,” diye cevap verdi.

“Çok komik çünkü daha yeni geldiğinize yemin edebilirim.” Elliot onlara doğru yürümeye başlayınca ayağa fırlayıp peşinden gittim.

Ollie benimle göz teması kurmaya bile çekinerek, “Selam, Penny,” dedi.

Megan’a dik dik bakarak, “Hikâyeyi sen mi sızdırdın?” dedim. O da göz teması kurmak yerine, önüne bakıyordu. Bir adım daha yaklaştım. “Benimle ilgili hikâyeyi sen mi sızdırdın diye sordum.”

Megan, “Hangi hikâye?” diye tısladı. “Birini aldatmanla ilgili olan mı?”

“Ben kimseyi aldatmadım,” diye tısladım. “Kim olduğunu bilmiyordum. Biriyle birlikte olduğunu da.”

“Evet, tabii.” Megan bana küçümseyici bir ifadeyle baktı. “Madem kimse bilsin istemiyordun, neden o aptal blogunu onunla doldurdun?”

“O blog anonimdi. Sen keşfedene kadar öyleydi.” Ollie’ye döndüm. “Yoksa odamdayken bilgisayarında mı gördün?”

Ollie hiçbir şey söylemedi ama yüzü kıpkırmızıydı.

Ona inanamayarak baktım. “Bilgisayarına mı baktın?”

“Ortadaydı,” dedi Ollie. “Sen tuvaletteyken okumamın sakıncası olmayacağını düşündüm.”

“Şu anda kimseyi yargılayacak durumda olduğumu sanmıyorum, Penny,” dedi Megan mağrur bir tavırla.

“Söylesene,” dedi Elliot ona dönerek. “Böyle kaltaklık etmek için akşam okuluna falan mı gidiyorsun, yoksa içinden mi geliyor?”

“Sana söyleyecek bir şeyim yok,” dedi Megan küçümser gibi.

“İyi çünkü benim sana söyleyecek çok şeyim var ve kesinlikle uğramaması daha iyi olur.” Elliot ona yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaştı. “Sen tanıdığım en manasız (sözlükten bak), en seciyesiz (sözlükten bak), en aptal (bunu biliyorsundur) insanlardan biri olmalısın. Ve eğer en yakın arkadaşımı gerçekten ama gerçekten kırmış olmasaydın, sana bir paskal (sözlükten bak) nefesimi bile ziyan etmezdim.”

Megan, Ollie’ye döndü. “Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?”

Ollie ona anlamsız gözlerle baktı.

Elliot güldü. “Ah, lütfen. Büyük olasılıkla selfie çekmek için doğru bir zaman mı diye düşünmekle meşgul.” Ollie’ye döndü. “Ki değil, çok kötü bir zaman. Ama her neyse, ne diyordum?” Megan’a döndü. “Ah, evet, sen basitçe ve şüpheye en ufak bir yer bırakmayacak şekilde, tanıdığım en çirkin insanlardan birisin.”

Megan gözle görülür biçimde irkildi.

Elliot başını salladı. “Doğru. O kadar acı ve yapaysın ki neredeyse gözeneklerinden akıyor. Tıpkı iltihap gibi.”

Megan nefesini tuttu.

Tam bu noktada, garson elinde milkshake tepsisiyle mutfaktan çıktı. Bizi tezgâhın yanında ayakta görünce, “Ah,” dedi.

Elliot, “Sorun yok, burada içebiliriz,” diye seslendi. “Arkadaşlarımızla.”

Ona bakınca bana usulca göz kırptı. Garson tepsiyi tezgâha bırakıp tekrar mutfakta kayboldu.

Bardakları almak için dönerken, Elliot yavaşça, “Hazır mısın?” dedi.

“Hazırım,” diye yanıtladım.

İkimiz de içeceklerimizi aldık, döndük ve Megan ile Ollie’nin üstüne boca ettik. Senkronize milkshake dökme diye bir Olimpiyat dalı olsaydı az önce altın madalyayı kazanmıştık. Megan ve Ollie kafalarından damlayan kahverengi milkshake’le şoke olmuş halde kalakaldılar.

“Tamam,” dedi Elliot, Ollie’ye. “Şimdiye ne dersin? Selfie için mükemmel zamanlama.” Sonra bana döndü. “Bence gitsek iyi olur.”

Başımınla onayladım. “Tamam.” Ancak çıkmadan önce Megan’a sokuldum. “Acınacak durumdasın,” dedim. “Ve böyle düşünen tek insan ben değilim.”

Sonra Elliot’la birlikte dönüp koşmaya başladık.

İstasyona varana dek durmadık. Yan tarafımı tutarak nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

“Aman Tanrım, efsaneydi!” dedi Elliot soluk soluğa. “Favori intikam fantezilerim bile bu kadar iyi değil.”

“Senin intikam fantezilerin mi var?”

“Ah, evet ama bunun yanında solda sıfır kalır.” Bir anda yüzü bulutlandı.

“Sorun nedir?”

“Evden kaçtığımı tamamen unuttum.” İkimiz de istasyonun yanındaki kapı girişinde yatan evsiz adama baktık. Yüzü ve kıyafetleri kurumdan simsiyah olmuştu.

“Bu akşam sokakta yatman söz konusu bile olamaz,” dedim. “Benimle eve geliyorsun. Annemle babamın yatıya kalmanı sorun etmeyeceklerinden eminim. Daha dün, New York’tan beri seni ne kadar özlediklerini anlatıyorlardı.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ve belki de babamı gidip sizinkilerle konuşmaya ikna edebiliriz. Kriz durumlarında ne kadar iyidir bilirsin. O ne yapacağını bilir.”

Babam gerçekten de ne yapılacağını iyi biliyordu. Eve varıp ona olanları anlattığımız anda Elliot’a istediği kadar kalabileceğini söyleyip onun anne ve babasıyla konuşmaya gitti. Elliot’ın annesi veda notunu ki görünüşe bakılırsa Elliot’ın notu tam beş A4 sayfası uzunluğundaydı ve daha çok bir veda *kompozisyonu* sayılırdı, okuyunca çılgına dönmüştü ve babası eve dönünce onunla ciddi bir konuşma yapacağını söylemişti.

Akşamı pizza yiyerek, *Sıkı Dostlar*’ın eski bölümlerini seyrederek ve arada sırada birbirimize dönüp, “Tanrım, milkshake’ler!” diye fısıldayıp kıkırtı krizine girerek geçirdik. Bu normallik seviyesine dönmek iyi gelmişti. Ancak içimde, hiçbir pizza ya da kahkaha seviyesine iyileştiremeyeceği, hiç susmayan bir hüznün varlığının farkındaydım.

Saat sekiz civarı Elliot’ın babası uğradı ve onunla biraz sohbet etmek istediğini söyledi. Onlar mutfakta konuşurken, ben gergin bir halde oturma odasında bekledim. Ancak sesler hiç yükselmedi ve hatta bir noktada kahkaha bile attılar. Elliot sonunda yüzünde gergin bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı.

“Eve dönüyorum,” diye fısıldadı. “Bilgisayarım ve telefonumun bende kalabileceğini söyledi.”

“Ama ya...” Elliot’a manidar bir bakış gönderdim.

“Cinsel kimliğimle uzlaşmasına yardımcı olur diye ‘danışmana gitmeyi’ deneyecek gibi görünüyor,” dedi Elliot havaya tırnak işaretleri çizerek.

“Vay canına. En azından çabalyor.”

Elliot güldü. “Evet, hem de çok.” Bana sımsıkı sarıldı. “Seni seviyorum, Pen.”

“Ben de seni seviyorum.”

Elliot gidince kendime bir fincan papatya çayı yapıp odama çıktım. Ne gündü ama. Dün hissettiklerimi düşünüp rahat bir nefes aldım. Tom haklı çıkmıştı; dünyayla yeniden yüzleşmek ve Megan ve Ollie’ye kafa tutmak iyi gelmişti.

Yere ve Ollie’nin açılmamış Noel hediyesine baktım. Acaba bana ne almıştı? Paketi alıp kâğıdını yırtarak açtım. İçinde Ollie’nin çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Kumsalda çektiklerimizden biriydi. Kendimi gülmekten alamadım. Nasıl bir insan hediye olarak kendini verirdi? Aklıma hemen Noah ve bana verdiği hediyeler geldi: Prenses Sonbahar, fotoğraf kitabı, şarkı. Hepsisi onunla değil, benimle ilgiliydi. Bir hediyeğin olması gerektiği gibi. Acı ve inanamamanın eziciliğini bir kez daha hissettim. O kadar hakiki ve ilgili görünmüştü ki...

Ollie’nin fotoğrafını çöpe atıp CD çalarıma gittim. Hiçbir mantığı yoktu ama önemi de yoktu. Olan olmuştu ve baş etmeye mecburdum. CD’yi müzik setinden çıkardım, elle yazılmış sözlerle birlikte kutusuna koydum. Bir süre çöp kutusunun üstünde tuttum. Ama nedense, bir türlü atamadım. Gardırobuma götürdüm ve kıyafet dağının altına gömdüm.

CD’yi gardırobun arkasına iterken elim bilgisayarıma çarptı. Çevrimiçi olmaya bu kadar çekinirken, dünyayla yüzleştiğimi gerçekten söyleyebilir miydim? Bilgisayarı dışarı çıkarıp bir süre baktım. Güçlü Okyanus’u düşünerek kendi kendime, *haydi, bunu yapabilirsin*, dedim.

Bilgisayarımı yatağıma götürüp e-posta hesabıma girdim. Twitter ve Facebook'umu kapadığım ve blogumun yorum kısmını devre dışı bıraktığım için, çok fazla e-postam yoktu. Ama *Celeb Watch*'tan bir e-posta gelmişti. Yüreğim ağzımda açtı.

Kimden: jack@celebwatch.com

Kime: cevrimicikiz22@gmail.com

Konu: BÜYÜK RÖPORTAJ FIRSATI –ÖZEL

Merhaba,

Sizin de muhtemelen fark ettiğiniz gibi, son günlerde internet sayfamızda Noah Flynn'le arkadaşılığınızla ilgili haberler yayınlamaktayız ve 5,3 milyon okuyucumuzun hikâyeyi sizin ağzınızdan da duymasını isteriz. Noah Flynn'le ilişkiniz hakkında *Celeb Watch*'a vereceğiniz özel bir röportaj için 20.000 dolar ödemeye hazırız. Diğer yandan blogunuz için sponsorluk potansiyeli bir yana, sitemizde görünmeniz, profilinizi hatırı sayılır biçimde geliştirecektir.

Okuduklarıma inanamayarak ekrana baktım. Hakkımda tonla yalan söyledikten sonra, benim hikâyemi dinlemek istiyorlardı demek? Ve yaptıklarından sonra paralarını isteyebileceğimi ciddi ciddi düşünüyorlardı. Öfke dolu bir mesaj yazmaya hazırlanırken aklıma daha iyi bir fikir geldi. E-postamdan çıkıp bloguma girdim.

4 Ocak

Peri Masalından Korku Hikâyesine

Merhaba,

Büyük olasılıkla çoğunuzun öğrendiği gibi, bu blog ve ben, internet ortamında BOL MİKTARDA ilgi odağı olduk.

Bol miktarda olumsuz ilgi.

Son birkaç gündür, hiç tanımadığım insanların internette benim hakkımda paylaştığı yalanlar ve taciz içerikli mesajlarla karşı karşıyayım.

Ve bir de gerçekleri doğrulama zahmetine bile girmeden hakkımda haberler yayınlayan dedikodu siteleri var.

Bu insanlar beni tanımıyor.

Hiçbiriniz beni tanımıyorsunuz.

Hiçbiriniz gerçekten ne yaşadığımı bilmiyorsunuz.

Yine de hepiniz bir görüş paylaşma ya da bana ad takma hakkını kendinizde görüyorsunuz.

Bu blogda sadece dürüst oldum. Zaten amaç buydu: Tamamen kendim olabileceğim bir yerimin olması.

Yazdığım her şey gerçektir.

Ya da gerçeğin bana gösterildiği kadarı...

Brooklyn Delikanlısı'nın gerçek kimliğini bilmiyordum. Adının Noah olduğunu ve müziği sevdiğini biliyordum ama bir albüm anlaşması yaptığından, özellikle de bir başkasıyla ilişkisi olduğundan haberim yoktu.

Bilseydim, onunla asla bir ilişkiye girmezdim.

Bana yalan söylendi.

Kalbim kındı.

Ve üstüne biri bu blogu öğrenip kimliğimi sızdırdı.

Ve bütün bunlar olurken, dünyam başıma yıkıldı sandım.

Uzun süre boyunca bu blog benim güvenli sığınağımdı. En derin duygularım hakkında konuşabileceğimi ve yargılanmayacağımı hissettiğim tek yer.

Ama son birkaç günde, internet âleminin ne kadar sığ olabildiğini gördüm.

Burası insanların ekranlarının ve kullanıcı adlarının arkasına saklanıp tanımadıkları bir insan hakkında zehirli sözler sarf etmelerinin uygun olduğunu sandıkları bir dünya.

Ve *Celeb Watch* gibi siteler bile, bir hikâyeyi doğrulamadan yayınlamanın sorun olmayacağını düşünüyor.

Bugün *Celeb Watch* hikâyemi yayınlamalarından bu yana ilk kez benimle temas kurdu.

Bana "Noah Flynn'le ilişkim" hakkında özel bir röportaj vermek isteyip istemediğimi sordular.

Bunun için 20.000 dolar ödemeyi teklif ettiler.

Ayrıca bunun bu blogun takipçisini artırmak için iyi bir fırsat olacağını söylediler.

Sanki blogumu yalancıların eliyle geliştirmek isteyecekmişim gibi.

Mesele şu ki, bırakın sevdiğim birini, kimsenin hikâyesini satmam.

Canımı gerçekten yakmış olsa bile.

Bu nedenle, bu sitedeki son blogumu tamamlarken, söylemek istediğim bir şey daha var.

İnternette her paylaşımınızda bir seçeneğiniz olur.

Onu ya insanların mutluluğuna mutluluk katacak ya da insanların mutluluğunu ellerinden alacak bir şeye dönüştürürsünüz.

Ben Çevrimiçi Kız'a başlayarak bir şeyler katmaya çalıştım.

Ve bir süre gerçekten işe yarar gibiydi.

Bu yüzden bir dahaki sefere bir yorum ya da durum güncellemesi veya bir bağlantı paylaşırken, kendinize şunu sorun: Dünyanın mutluluğuna bir katkısı olacak mı?

Cevap hayırsa, o zaman lütfen silin.

Bu dünyada zaten yeterince acı var. Sizin daha fazlasını eklemenize gerek yok.

Zoe Sugg

Artık burada paylaşımda bulunmayacağım.

Ama paylaşımda bulunduğum zamanlarda mutluluğuma mutluluk katanlara çok teşekkür ederim. Sizi asla unutmayacağım...

Penny Porter namıdiğer Çevrimiçi Kız mucks

★ ★ Kerk Dördüncü Bölüm ★ ★

Ertesi sabah Elliot'ın duvarı *Size gelebilir miyim?* koduyla tıklatmasına uyandım.

Evet tıklamasıyla cevap verdim, gözlerimi ovuşturdum ve çalar saatime baktım. Sadece 6.30'du. Keyfim kaçtı. Ne sorun olabilirdi ki? Onu içeri almak için yarı uyur bir halde alt kata indim.

"Pekâlâ, bir daha asla blog yazmayacağını söylediğini biliyorum," dedi Elliot beni itip hole girerken.

"Asla," dedim.

"Evet, asla, katiyen, her neyse," dedi Elliot heyecanla telefonunu sallayarak. "Ama gerçekten görmem gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Ona boş boş baktım. "Noah'yla olanlarla ilgili mi? Çünkü eğer öyleyse, o zaman, hayır, görmeme gerek yok."

Elliot sırtıttı. "Sayılır, ama süper bir şey. Cidden."

İç geçirdim. "Pekâlâ, öyle olsa iyi olur." Telefonu elinden aldım. Ekranda Elliot'ın Twitter uyarı akışı vardı.

"Artık bir hashtag'in var!" dedi nefes nefese.

"Ne?" Tweetlere baktım. Hepsinin sonunda #SeniSeviyoruz-CevrimiciKiz hashtag'i vardı.

“Bir de #CevrimiciKiziGeriGetirin ve #CevrimiciKiziİsteriz var,” dedi Elliot gururla. “Dün geceki paylaşımından sonra işler çığırından çıktı.”

Tweet’leri okumaya başladım. Hepsi blog yazılarımı ne kadar özledikleri ve nefret dolu tipleri görmezden gelmem gerektiği konusunda çok hoş şeyler yazmıştı. Sonra @PegasusKızı’nın bir tweet’ini gördüm.

Seni yargıladığım için üzgünüm. Lütfen geri dön. #CevrimiciKiziİsteriz

Elliot bana baktı. “Harika değil mi?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Ve işin aslı bilmiyordum. Daha önce olanlar beni internet âleminde öylesine soğutmuştu ki geri dönmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Hele artık arkasına saklandığım Çevrimiçi Kız’ı kaybetmişken.

“Sanal âlemin gerçek olmadığını söyledin ama bir kısmı gerçek,” dedi Elliot. “Blogun gibi.” Twitter akışını işaret etti. “Ve bu. Seni gerçekten seviyorlar.”

Cuma ve cumartesi boyunca, blogumu ne yapmam gerektiğine kafa yordum. Elliot beni hashtag kampanyası hakkında düzenli olarak bilgilendiriyordu. Pazar sabahı martılar ötmeye başladığında ayaktaydım. Sonunda kafamı toplamama yardımcı olması garantili tek şeyi yapmaya, dışarı çıkıp fotoğraf çekmeye karar verdim. Çıkmaya hazırlanırken mutfakta babamla karşılaştım.

“Ah, bir yere mi gidiyorsun?” dedi bana şaşkınca bakarak.

“Evet, kumsala gidip henüz boşken biraz fotoğraf çekerim diye düşündüm.” Meyve kâsesinden bir muz kapıp cebime attım.

“Ne kadar sürer sence?”

“Bilmem. Bir, belki iki saat.”

Babamın kaşları çatıldı. “Tamam, sonra doğruca eve mi geleceksin?”

“Evet. Neden?”

“Hiç. Pazar öğlen yemeğini hazırlamaya ne zaman başlasam diye hesap yapıyordum.” Gazetesinin arkasında kayboldu.

Tam çıkacakken, annem göründü. “Penny? Neden bu kadar erken kalktın?”

“Uyuyamadım.” Kaşlarımı çattım. “Sen neden bu kadar erken kalktın? Yoksa pazar olduğunun farkında değil misin?” Annem normalde pazar günleri saat ondan önce kalkmaz. Geç saate kadar yatakta kalabildiği tek gün, pazardır.

“Ben de uyuyamadım.”

Omuz silktim. “Tamam, sonra görüşürüz, millet.”

“Ne kadar sonra? Nereye gidiyorsun?” dedi annem.

“Kumsala, fotoğraf çekmeye. Öğlen olmadan dönerim.”

“Tamam. Başka bir yere gidecek olursan, haber ver,” dedi babam gazetesinin üstünden bakarak.

“Veririm. Sonra görüşürüz.”

Son panik atağım yüzünden paranoya yapıyor olabileceklerini ancak dışarı çıkınca fark ettim.

Babama bir mesaj çektim.

Eski rıhtıma gidiyorum

Sanırım nerede olacağımı bilirse, daha iyi hissedirdi.

Oraya vardığımda kumsal bomboştu. Bütün dünyanın grinin tonlarına boyandığı şu kasvetli ocak günlerinden biriydi. Gerçi böyle havalar hoşuma giderdi. Denizle baş başa olmayı ve kumsal özel

bahçemmiş gibi hissetmeyi severdim. Kumsaldaki barakalardan birinin kuytusuna oturup dalgaların kıyıya vurmasını seyrettim. Ve birden büyük bir hüzne kapıldım. Sonunda diğer her şeyi; Elliot, blogum, okul, Megan ve Ollie'yi bir kenara bırakınca, beynimde Noah'nın anılarının hücum edeceği bir boşluk açılmıştı sanki. Orada uzun süre oturup olanları tekrar tekrar düşündüm. Artık kızgın değildim. Sadece üzgündüm. Sonunda kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Başka şeyler düşünmeliydim. Acısız bir şeyler. Fotoğraf makinemi alıp eski rıhtıma yürüdüm.

Brighton'ın eski rıhtıma bayılırım. Kararmış ve dökülen halıyla, eski, ürkütücü bir filmde çıkmış gibidir. Ve bugün etrafında ıslık çalan rüzgâr ve bacaklarını döven dalgalarla daha da etkileyici görünüyordu. Arkamda keskin bir ıslık sesi duydum. Biri köpeğine ıslık çalıyormuş gibiydi.

Yere çöktüm ve rıhtımdan bir hayaletin soluk silüetinin yükseldiğini görmenin ne kadar havah olacağını düşünerek makineyi odakladım. Işığı yine duydum. Bu seferki daha uzun ve ısrarcıydı. Belki de biri köpeğini kaybetmişti ya da köpek yüzmek için suya girmişti. Arkama döndüm ama kimseyi göremedim. Sonra biraz önce dibinde oturduğum barakanın tepesinde bir renk parıltısı gördüm. Koyu kestane renkli bir parıltı. İçgüdüsel olarak makineyi çevirip odakladım.

“Bu da neyin?..”

Gözlerimi kırıştırarak objektiften bir kez daha baktım.

Prenses Sonbahar barakanın tepesinde oturuyordu. Ama bu imkânsızdı. Onu New York'ta Bella'ya bırakmıştım. Uzun ve kararlı adımlarla kumsaldan yukarı tırmanırken, çakıl taşları ayaklarımın altında hışırdıyordu. Bir açıklaması olmalıydı. Yanılıyor olmalıydım. Ancak yaklaştıkça, o olduğundan daha da emin oluyordum. Lacivert kadife elbisesini, süt beyazı yüzünü ve rüzgârda kabaran saçlarını görebiliyordum.

Birkaç adım kala durup etrafa baktım. Bu bir oyun olmalıydı. Ama kimin oyunu? Ve nasıl? Annem ve babam bebeği yanlarında eve getirmiş olabilir miydi? Oraya nasıl koymuşlardı? Ama bunu neden yapacaklardı ki? Aklım almıyordu. Döndüm ve kumsalı ta denize kadar taradım ama görünürde hiç kimse yoktu. Sonra arkamda taşların çatırtısını duydum ve hızla arkama döndüm.

“Aman Tanrım!”

Noah barakanın yanında duruyordu. Arkasına çökmüş olmalıydı. Sırtında deri ceket, üzerinde siyah bir kot pantolon ve yıpranmış botları vardı ve sweatshirt’ünün başlığını kafasına çekmişti.

“Bella seni özlediği söyledi,” dedi başıyla Prenses Sonbahar’ı işaret ederek.

Tek kelime edebilecek durumda değildim. Halüsinasyon gördüğümünden o kadar emindim ki... Bu gerçek olamazdı.

Noah bir adım yaklaşıncı, içgüdüsel olarak geri çekildim.

“Seninle konuşmalıyım,” dedi sesinde gerçek bir telaşla.

“Ama... Anlamıyorum.” Yeni bir rüzgâr dalgası yüzüme çarpıp beni gerçeğe döndürdü. “Neden... bana neden yalan söyledin?”

Noah taşlara baktı. “Üzgünüm. Sana gerçeği söylemek istedim ama her şeyi mahvetmekten korktum.”

Ne?! Şokum yerini öfkeye bırakıyordu. “Şey, sanırım bir kız arkadaşın olduğunu söylemen gerçekten bu etkiyi yaratırdı.”

Noah ellerini ceplerine soktu. “Benim kız arkadaşım yok. O zaman da yoktu.”

“Aman Tanrım.” Artık gerçekten öfkelenmişim. “Ciddi ciddi bunca yolu bana yalan söylemeye devam etmek için mi geldin?”

“Hayır. Yalan söylemiyorum.”

“Evet, söylüyorsun. İnternette gördüm. Bütün o tweet’ler, haberler ve...”

Sözümü kesti. “Hepsi saçmalık.”

“Ne? Leah Brown’ın seninle ilgili tweet’leri de mi?”

“Evet! Özellikle onlar.”

Ona dik dik baktım. Nasıl böyle rahatça ve yüzüme baka baka yalan söyleyebiliyordu? Ve ona inanmamı nasıl bekleyebilirdi? “Ne demek özellikle onlar?”

Noah nihayet bana bakmayı başardı. “Son albümü çuvalladı. Müzik şirketi panikledi. Bu yüzden benimle anlaşma imzalarlarken, pazarlamadan insanlar ikimizin arasında bir tür aşk hikâyesi uydurmak istediklerini söyledi. İkimizin de albüm satışlarına faydası olacağım söylediler. Ben kabul etmek istemedim ama gerekli olduğunu, birkaç mizansen fotoğrafın ve tweet’in yeterli olacağını söylediler. Gerçi ben ikinci kısmı yapmayı bir türlü başaramadım,” diye mırıldandı. “Bana fazla uyduruk geldi. Nefret ettim. Hatta reddetmeyi bile düşündüm ama yapamazdım; anlaşma imzalamıştım. Kapana kısılmıştım. Ben de boş verdim, çıktığım kimse yoktu sonuçta. Sonra sen çıkageldin.”

Söylediklerini anlamaya çalışarak ona dik dik baktım. “Yani sen ve Leah...”

“Hayır! Hiç olmadık.”

“Yani o olanlardan incinmedi?”

Noah gülmedi. “Hayır, ilk başta biraz kızdı elbette, onu aptal durumuna düşürdüğümü söyledi ama sonra albüm satışları uçtu çünkü herkes ona acımişti. Bu yüzden kolay atlattı.”

“Ama bir müzik şirketinin size bunu yaptırdığına inanamıyorum.”

Noah omuz silkti. “Biliyorum. Ama görünüşe bakılırsa, bu hep olan bir şey.”

Öfkemin yatıştığını hissettim. “Neden bana söylemedin?”

Derin bir iç çekti. “İstedim. Ve Sadie Lee söylemem için çok yalvardı ama korktum.”

“Neden?”

“Seni kaybetmekten.” Gözlerini denize çevirdi. “Kim rol icabı kız arkadaşı olan bir adamla çıkmak ister? Ayrıca... spot ışığından payını istemeyen birini bulmak çok zor.”

Artık gülüşüme engel olamıyordum ve bunu yaparken içimde minik bir umut yeşermeye başladı. Noah buradaydı. Brighton’da. Kumsalda, benden sadece birkaç adım ötede. Bir kız arkadaşı yoktu. Leah Brown’la çıkmıyordu. Hiç çıkmamıştı. Ama...

“Neden bana o kadar kızdın? Telefon numaranı neden değiştirdin?”

Ağrılığını bir ayağından diğerine verdi. “Beni sattığını sandım. Bunu blogunu pazarlamak için yaptığını sandım.”

“Ama ben senin kim olduğunu bile bilmiyordum. İngiltere’de seni tanıyan yok ki. Ağabeyim dışında, zaten o da kıyıda köşede kalmış ne kadar müzik varsa bayılır.”

“Teşekkürler!”

“Hayır, demek istediğim...”

Gülümsedi ve o gamzelerini görmek bile içimin kıpır kıpır olmasına yetti. “Sorun değil. Ben sadece ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ve sanırım kendimi kaybettim. Annemle babamdan sonra bunalıma girdiğimi söyledikleri zaman... Ve en sevdiğim yerlerin ortaya dökülmesi. Ben gerçekten özelini koruyan bir insanım. Ciddi anlamda saldırıya uğramış gibi hissettim.”

Başımı salladım. “Evet, o duyguyu iyi bilirim.”

Noah’nın yüzünü endişe kapladı. “Sen nasıl baş ettin?”

“İyi. Şey, internet detoksuna girdikten sonrası gayet iyi.”

Güldü. “O zaman, sanırım yeni YouTube videomu görmemişsindir?”

Başımı iki yana salladım.

“Yanıma gelmeye ne dersin? İstersen sana izletirim.”

Bir anda müthiş bir utangaçlığa kapıldım. Noah buradaydı. Gerçekten buradaydı. Ve hiçbir şey sandığım gibi değildi. Her

şey yolundaydı. Sanırım. Barakanın arkasına oturunca Noah cebinden telefonunu çıkardı. Bir YouTube videosunu açtı ve oynat düğmesine bastı. Ekranda minicik bir görüntüsü belirdi.

“Son zamanlarda hakkımda bir sürü saçma sapan şey yazıldı,” dedi videodaki Noah. “Ve ben Twitter’a uygun biri olmadığım için en iyi yaptığım şeyden şaşmayacağım. Bu şarkı yeni albümümün ilk şarkısı olacak. Adı ‘Sonbahar Kızı’ ve bugüne kadar sevdiğim tek kız için yazıldı.” Ve şarkıyı söylemeye başladı. Benim şarkımı.

Yanımda öksürdü ve taşların üstünde kıpırdandı. “Sana söylemediğim için çok üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Sorun değil.”

“Öyle mi?” Bana baktı.

Ben de gözlerinin içine baktım. “Evet.”

“Blog yazını okuyunca aptal gibi hissettim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni satacağını düşünebildiğim için. Sanırım işler çığırından çıkınca korkum devreye girdi ve düzgün düşünemedim.”

Başımı salladım. “Ben de.”

“Öyle işte.”

“Öyle işte.”

Elini elimin üstüne yerleştirdi. Sıcacık ve güçlüydü.

“Baştan başlayabilir miyiz?”

“Arkadaş olarak mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Tetikleyici olaylar olarak.”

Güldüm. “Evet.”

Noah bana sırtarak baktı. “Çünkü bilirsin, bütün kızlara, ‘Senden o kadar çok hoşlanıyorum ki bu aşk olabilir,’ demiyorum.”

“Leah Brown’a bile mi?” dedim ben de sımtarak.

“Hele Leah Brown’a!”

Bana sokuldu. “Seni öpebilir miyim?”

“Evet, lütfen.”

Noah yüzümü ellerinin arasına aldı. “Tanrım, siz İngiliz kızları çok nazıksınız.”

Öpüştük ama utangaç, çekingen bir öpücüktü.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum.

“Uçarak.”

“Hayır, kumsala.”

“Ah. Baban beni bıraktı.”

“Aman Tanrım, geleceğini biliyorlar mıydı?”

Noah başını evet der gibi salladı. “Hı-hı. Sürpriz yapmak istediğimi söyledim.”

“Kesinlikle yaptın!”

Noah bana gergin bir ifadeyle baktı. “Olanları biliyorlar. İlk başta Sadie Lee’den onlara bir şey söylememesini rica ettim. Ama sonra sakinleşip gerçekte neler olduğunu anlayınca, seni görmek için izin istemek üzere babanı aradım ve her şey açığa çıktı. Çok üzgünüm. Onlara söylediğini sandım.”

“Sorun değil. Artık her şey halloldu, değil mi?” Ona baktım. Başımı salladı.

“Biraz yürüyelim mi?” dedi.

“Evet, bu çok hoş olur.” Ama kalkarken ayağım kaydı ve tam barakanın üstüne kapaklandım. Eğer bir aksiyon filminde dublör olsaydım gerçekten görülesi bir manzara olurdu ama romantik bir barışma sahnesinde kelimenin tam anlamıyla aptalca oldu.

Noah, “İyi misin?” diye seslendi.

Utançtan kıpkırmızı bir suratla ayağa kalktım.

“Müthiş bir dans figürüydü. Ben de denemek istiyorum.” Noah kendini barakanın üstüne atmadan önce bir adım geri çekildi. Bana çarptı ve birbirimize dolanmış halde kumsala devrildik. Katıla katıla gülerken aramızdaki gerilimin son izleri de silinip gitti.

“Seni çok özledim, Tetikleyici Olay,” diye fısıldadı.

Çevrimiçi Kez

Ve bu seferki öpüşmemiz hiç de endişeli değildi. Bu sefer öpüşmek, eve dönmek gibiydi.

★ ★ Teşekkürler ★ ★

Penguin’de bu ilk romanımı toparlamama yardım eden herkese, özellikle her adımda yanımda olan Amy Alward ve Siobhan Curham’a çok teşekkür ederim.

Olabilecek en destekleyici ve sevgi dolu adam olan, daha özgüvenli bir kadına dönüşmemi sağlayan, pek çok artısı ve birkaç eksisiyle bu yolculuğun tamamında yanımda duran menajerim Dom Smales’a (Dombledore) sevgilerimi gönderiyorum.

Ayrıca teslimat tarihlerine yetişmek için hız kazanmamı (fazla tembel ve dağınık olmama rağmen) sevgiyle ve dostça telkinlerle sağlayan yetenek menajerim ve yetenek yapımcım Maddie Chester ve Natalie Loukianos’a da teşekkür ederim.

Ayrıca beni her zaman destekleyen ve her kararında yüzlerinde kocaman gülümsemelerle yanımda olan aileme; anneme, babama, Broseph’ime, sevgili büyükanneime ve biricik büyükbabama da teşekkürlerimi sunarım. Umarım onları gururlandırabilmişimdir.

Ve yeni, eski, sanal, gerçek bütün arkadaşlarıma da teşekkür ederim. Hepsi, sevdiğim şeyleri yapmaya her gün devam edebilmem için bana ilham veriyorlar ve hayatımda oldukları için şükrediyorum.

Dört yıldır bu delice yolculukta el ele ilerlerken, gerek eğlenceli gerek zor zamanlarda yüzümden kocaman bir gülümsemeyi eksik etmeyen Chummy Louise'e de teşekkürler.

Bana bu yolculukta yardım etmek için bir araya gelen çok insan oldu. Bir gün gelecek hepinizi tek tek kucaklayacak ve ne kadar muhteşem olduğunuzu söyleyeceğim (Çok vaktimi alsa bile).

KOCAMAN SEVGİLER,

Zoe Sugg

Penny'nin bir sırrı var.

Penny, Çevrimiçi Kız rumuzuyla arkadaşlık, erkekler, çılgın ailesi ve hayatını ele geçirmeye başlayan panik ataklarla ilgili hislerini blogunda paylaşmaktadır. İşler iyice sarpa sarınca, ailesi hava değişiminin Penny'ye iyi geleceğini düşünerek onu hemen New York'a götürür. Burada, muhteşem yakışıklı gitarist Noah'ya ilk görüşte âşık olan Penny, aralarında geçen her şeyi blogunda anlatmaya başlar.

Ancak Noah'nın da bir sırrı vardır; Penny'nin herkesten gizlediği blogger kimliğini ve en yakın arkadaşıyla ilişkisini tehdit edecek kadar büyük bir sır...

SISTER'S PLANET

"HER ZAMAN BİR KİTAP YAZMAYI HAYAL ETMİŞTİM.
BU HAYALİNİN GERÇEKLEŞTİĞİNE İNANMIYORDUM.
ÇEVİRİMİÇİ KIZ BENİM İLK ROMANIM VE ONU
OKUYACAĞINIZ İÇİN ÇOK HEYECANLIYIM."

Zoe

Zoe Sugg, namıdiğer *Zedla* küçüklüğünden beri hikâyeler yazmaktadır. Güzellik, moda ve yaşam hakkındaki blog ile videolarının çok sayıda takipçisi ve milyonlarca Youtube abonesi vardır.

@ZOEEBO WWW.ZOELLA.CO.UK

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-580-8

